

The background is a deep blue gradient. Scattered across the cover are several glowing blue spheres of different sizes, some with horizontal lines, and several thin, elongated blue objects. In the lower-left, a golden, multi-tiered, spire-like structure rises from a circular ripple effect. In the lower-right, a white, multi-petaled flower-like shape is shown. The text is arranged in a structured layout: the author's name at the top, the title in the center, and the series information at the bottom.

Vadim Zeland

**MURMURUL
STELELOR DIMINETII**

**Transurfingul
realității**

Școala rusă

**Gradul
2**

...Când este vorba despre un disconfort sufletesc, lucrurile sunt mai complicate, pentru că el este neclar, este ca un presentiment nedeslușit, vag. Rațiunea o ține una și bună: totul e minunat, totul decurge cum trebuie, nu ai motive de îngrijorare... Și cu toate acestea, în pofida unor argumente clare, ceva te apasă. Iată, aceasta este murmurul stelelor dimineții. Nu e chiar așa de greu să auzi glasul sufletului. Problema este cum să-i dai atenție. Vocea rațiunii, cu judecățile sale logice, este prea puternică și omul nu mai dă atenție unor presimțiri firave și neclare. Preocupată să analizeze logic și să prognozeze evenimentele, rațiunea nu mai este dispusă să asculte și ce simte sufletul.

Pentru ca să învățăm cum să ascultăm murmurul stelelor dimineții nu există altă cale decât să ne obișnuim să dăm atenție stării noastre de confort sufletesc. De fiecare dată când este necesar să luați o hotărâre, ascultați mai întâi vocea rațiunii și apoi ce vă spune inima. Imediat ce rațiunea a luat o hotărâre, sufletul reacționează – fie pozitiv, fie negativ. În cazul când reacția este negativă, aveți senzația nedeslușită de disconfort sufletesc.

Toată filozofia constă în faptul că inspirația nu apare, ci ea pur și simplu se eliberează atunci când scade potențialul importanței. În ce constă această importanță? În primul rând, în dorința înflăcărată de a atinge scopul; în al doilea rând, în năzuința nestrămutată de a avea inspirație.

www.sufletdecarte.ro

ISBN 978-973-8975-40-8

9 789738 975408

Vadim Zeland

**Transurfingul
realității**

**MURMURUL
STELELOR DIMINEȚII**

Gradul 2

**Traducere din limba rusă de
Dr. st. fil. Aurica Brașoveanu**

**Editura Dharana
București
2011**

Vadim Zeland
Transurfingul
realității

Murmurul stelelor dimineții
Gradul 2

De același autor

Au apărut:

Spațiul variantelor – Gradul 1

Murmurul stelelor dimineții – Gradul 2

Înainte spre trecut – Gradul 3

În curând:

Direcționarea realității – Gradul 4

Merele cad în cer – Gradul 5

© Лисовский П. П., 2004

© Оформление. ОАО «Издательская группа „Весь”», 2004

© 2009 Editura DHARANA

Traducere din limba rusă. Titlul original: „Трансерфинг реальности. Ступень II: „Щелест утренних звезд” de Вадим Зеланд

Redactor: Georgeta Timcu

Coperta colecției: Mihai Marinescu

Editura Dharana București

Str. Sfânta Ecaterina nr.15, sect.4, O.P. 53

Tel: 021-337 24 24

e-mail: editura@gmail.com

www.sufletdecarte.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZELAND, VADIM

Murmurul stelelor dimineții / Vadim Zeland ; trad.: dr. st. fil.
Aurica Brașoveanu. - București : Dharana, 2011
ISBN 978-973-8975-40-8

I. Brașoveanu, Aurica (trad.)

159.9

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31
sector 5, București, ROMÂNIA

fedprint
tipografie

Tel: 411.00.55; 411.47.76 info@fedprint.ro

Cuvânt înainte

Dragă Cititorule,

Noi toți, într-un fel sau altul, ne aflăm sub imperiul circumstanțelor. Dorințele nu se realizează, visurile nu se împlinesc, în schimb, cele mai rele temeri, ca un făcut, se adevăresc. Oare nu se poate și invers? Se pare că da. Și veți vedea cum.

Cartea vă dezvăluie o lume foarte stranie în care realitatea de zi cu zi apare într-un chip necunoscut. Multe probleme de viață pe care le considerăm importante sunt apreciate dintr-un alt punct de vedere, absolut inedit. Dar cel mai mult uimește nu atât ineditul noii realități, cât mai ales faptul că ea poate fi “gestionată”.

Transurfingul este o tehnologie de dirijare a realității, o dirijare destul de originală. Scopul nu-l obținem, ci el se realizează, în cea mai mare parte, de la sine. Sună incredibil, dacă avem în vedere numai concepția noastră obișnuită despre viață. Va trebui să dărâmăm zidul stereotipurilor și falselor limitări.

Nu este deloc ușor, ba este chiar destul de complicat să subordonezi realitatea propriei voințe. Dorințele și visurile cele mai tainice sunt într-adevăr greu de realizat dacă ne ghidăm după normele și regulile unanim acceptate. Este bine cunoscut cât de puțin eficiente și chiar zadarnice sunt

încercările de a ne schimba pe noi înșine sau să schimbăm lumea înconjurătoare. Transurfingul vă propune o nouă modalitate de gândire și de acțiune pentru a putea să primim ceea ce ne dorim. Nu să-l obținem ci, efectiv, să-l primim. Și nu schimbându-ne, ci întorcându-ne către noi înșine.

Ideea de bază a Transurfingului se axează pe supoziția că există un spațiu al variantelor în care sunt stocate scenariile tuturor evenimentelor posibile. Numărul variantelor este infinit, cum infinită este și mulțimea pozițiilor posibile ale unui punct în rețeaua coordonatelor. Acolo se află înregistrat tot ceea ce a fost, este și va fi. În anumite condiții, energia gândurilor omului este capabilă să materializeze un sector sau altul din spațiul variantelor.

Această eventuală posibilitate se întruchipează în realitate asemănător cu reflectarea în oglindă a variantelor. Omul este capabil să-și formeze propria realitate. Dar pentru aceasta este necesară respectarea anumitor reguli. Rațiunea umană se străduiește, fără succes, să acționeze asupra imaginii reflectate în loc să schimbe chipul.

Despre ce chip este vorba? Cum să-l schimbi? Cum să procedezi cu această oglindă stranie? Transurfingul răspunde la toate întrebările acestea. Rămâne doar un singur lucru neelucidat: ce se ascunde dincolo, de partea cealaltă a oglinzii?

Cu tot caracterul fantastic al ideilor enunțate în carte, acestea și-au găsit confirmarea în practică. Aceia care au încercat să practice Transurfingul au avut parte de o uimire vecină cu extazul. Lumea înconjurătoare a transurfingului se schimbă chiar sub ochii lui, ceea ce este greu de conceput. Aceasta nu mai este mistică virtuală, ci este realitate ce poate fi dirijată.

Capitolul 1

INTENȚIA

De unde apar visele? Sunt oare doar produsul imaginației rațiunii umane? Ce au comun visele și realitatea? Se înlătură ușor vălurile de pe taina mirifică a magilor veacurilor îndepărtate care au construit piramidele egiptene și alte monumente asemănătoare.

*Posibilitățile vă sunt limitate
numai de intenționalitatea
dumneavoastră*

Trezirea în somn

În acest capitol ne apropiem mai mult de rezolvarea Ghicitorii Supraveghetorului: de ce putem să ne alegem tot ceea ce dorim și cum să facem? Una din cheile de rezolvare se află în fenomenul pe care îl numim vis. Omul petrece o treime din viața sa în somn. Tot ceea ce i se întâmplă în această stare de graniță a rămas deocamdată un mister. Din păcate, cercetările științifice din acest domeniu explică foarte puțin. Explicațiile filozofice trec și ele dintr-o extremă în alta. Unele afirmă că visele sunt doar iluzii, altele – că însăși viața noastră nu este nimic altceva decât somn. Cine are dreptate? În cadrul modelului Transurfing, niciuna dintre ele. Dar să le luăm în ordine.

Adulții, când își amintesc visul, își dau seama că în realitate lucrurile nu s-au întâmplat așa. Rațiunea le tratează ca fiind propriile ei fantezii apărute în timpul odihnei și cu aceasta se liniștește.

Se știe că până la patru ani copiii nu fac diferența între vis și starea de veghe. Ei presupun că visele se petrec în aceeași lume ca și viața. Trezindu-se speriat după ce a avut un coșmar, copilul crede că monștrii se află acolo, în camera lui. Asigurările părinților că n-a fost decât un vis nu au nici un efect. Încetul cu încetul, părinții îi bagă în

cap copilului ideea că toate acele lucruri sunt ireale.

Am vorbit deja despre modul în care rațiunea așează toate datele noi, fiecare pe raftul cu semnificația abstractă respectivă. Ea operează repede și cu plăcere. Iar acum, imaginați-vă: pentru ca rațiunea să fie convinsă că somnul nu este realitate a fost nevoie de 4 ani. Este singurul lucru cu care ea nu poate să fie de acord. Întrucât nu ținem minte ce s-a întâmplat cu noi până la vârsta de 4 ani, nu putem să depunem nicio mărturie pentru ca, după trezire, rațiunea noastră să nu mai fie nedumerită.

Dar și acum, detașându-se, rațiunea noastră cade în fiecare zi în aceeași capcană, cu aceeași inocență. În timp ce dormim nu ne trece prin gând să ne raportăm critic la ce se petrece. Și chiar după ce ne-am trezit, suntem uimiți cât de real ni s-a părut ce s-a petrecut în somn. În timpul somnului, realitatea virtuală se modelează uimitor de firesc. Cu toate că în somn se petrec deseori lucruri uimitoare, noi le percepem ca pe ceva obișnuit. Această capacitate se bazează pe obiceiul rațiunii de a găsi răspuns la toate. Dacă se întâmplă să observăm sau să simțim ceva neobișnuit, în orice moment suntem capabili să interpretăm lucrurile în mod rațional. Și nici după aceea, conștienți fiind, nu suntem obișnuiți să punem la îndoială realitatea celor petrecute. De aceea, din inerție și în somn, percepem totul ca fiind de la sine înțeles. Rațiunea s-a obișnuit să controleze situațiile. Există însă o întrebare care de fiecare dată trece prin control fără să fie verificată. „Acest lucru se întâmplă oare în realitate?” Tocmai de aceea rațiunea cade permanent în capcana visului.

Uneori, cu puțin noroc, se întâmplă minunea și ne dăm seama că dormim. Cel mai frecvent aceasta se întâmplă când visăm ceva absolut incredibil sau când avem un

coșmar. Atunci controlul rațiunii se restabilește și ne dăm seama ce trebuie să facem în continuare. În acest caz, somnul inconștient se transformă în vis conștient. În visul conștient, omul participă la un joc virtual și își dă seama că este doar somn. Dacă nu vi s-a întâmplat niciodată așa ceva și auziți pentru prima oară să nu aveți nici un dubiu – nu este fantezie. S-au scris multe cărți despre visele conștiente și în lume există amatori care se ocupă cu această practică în mod permanent.

Nu vreți să încercați? Da, visul conștient poate într-adevăr să fie indus intenționat. Pentru aceasta trebuie să vă învățați rațiunea să-și pună întrebarea: „Se întâmplă oare lucrul acesta aieva?” Nu este chiar atât de complicat, dacă doriți cu adevărat. Procedul este simplu, nu necesită o atenție direcționată. În cursul unei zile trebuie să vă puneți de minimum zece ori întrebarea de mai sus. Vă va ajuta Supraveghetorul dumneavoastră interior. Ordonăți-i să vă bată la cap cu întrebarea: „dormiți sau nu?” Răspundeți când sunteți cât se poate de conștient pentru ca să existe într-adevăr un control și să nu fie o procedură de rutină. Scuturați-vă, priviți în jur, apreciați situația: totul decurge normal sau ceva vi se pare suspect? Dacă sunteți suficient de tenace, vă veți trezi în somn.

O să vedeți că este destul de greu să vă puneți întrebarea de cel puțin zece ori pe zi. Pur și simplu o să uitați. Ca să vă iasă, trebuie să vă doriți foarte mult. În funcție de cât de puternică este intenția dumneavoastră, visul conștient poate să apară după câteva zile, dar, s-ar putea să apară și după câteva luni.

Dacă aveți acasă un ceas cu pendulă, el vă poate fi de ajutor. În cursul zilei, de fiecare dată când bate ceasul, „băgați-l în priză” pe Supraveghetor să vă întrebe dacă

dormiți sau nu. Lovitura pendulei va fi ca o ancoră, ca un cârlig de care se agață puterea dumneavoastră de a deveni conștient. În somn, când veți auzi bătaia ceasului, îl veți zgâlțâi din obișnuință pe Supraveghetor și el vă va trezi rațiunea. Puteți găsi și alt fel de „cârlige” cu condiția ca în timpul somnului să le puteți auzi. Nu are rost să legați întrebarea de niște semnale pe care nu le puteți auzi în somn. De exemplu dacă vă legați întrebarea de soneria telefonului, nu o să puteți pune în somn acea întrebare până când nu visați că a sunat telefonul.

În general, principiul constă în a vă crea obișnuința să vă întrebați în permanență dacă ceea ce se întâmplă este real sau nu. Nu răspundeți automat – răspundeți conștient. Pentru multe persoane care visează, factorul care determină trezirea îl constituie recunoașterea în somn a anomaliilor, neconcordanțelor și ciudățeniilor. În majoritatea cazurilor, asemenea lucruri nu sunt observate și sunt interpretate de cel care doarme ca fenomene perfect normale. Tocmai de aceea trebuie să ne învățăm să apreciem în mod critic situația și să răspundem conștiincios la întrebare.

De ce? În primul rând, pentru că este interesant și nostim ca somnul să nu „aibă loc”, și dumneavoastră, în mod conștient, să vă jucați cu el virtual. Realitatea virtuală deja nu mai este ceva de domeniul fantasticului. Niciun alt joc pe calculator nu se poate compara cu ceea ce puteți face când visați conștient. Și puteți face orice vă trece prin cap.

Dacă în somn apare o situație nedorită, ea poate fi ușor corectată printr-un mic efort de voință. Să zicem că aveți un coșmar: vă urmărește cineva și nu puteți nicidecum să scăpați de el. Dacă vi se pare că totul se petrece aieva, va fi greu să scăpați de el. Dar este suficient să vă

dați seama că nu este decât un somn și este mai mult ca sigur că veți încerca să vă treziți. Va fi greu, dar veți reuși. Există și o altă modalitate, mult mai eficientă și mai interesantă. Dacă v-ați dat seama că e somn, este suficient doar să vă uitați la urmăritor și să-i spuneți în gând: „Piei de aici! Du-te învărtindu-te!” și el va va dispărea imediat. Puteți chiar să-l ridicați cu gândul în aer și să îl faceți să se învântească.

În timpul somnului individul poate controla absolut tot ce se întâmplă, respectând două condiții simple. În primul rând, el trebuie să-și dea seama că e vorba de somn și, în al doilea rând, el trebuie să știe că „aici” el poate face orice pofteste. De exemplu, v-ați trezit în somn și v-ați dorit să zburați. Nimic mai simplu, este suficientă intenția. Aici se manifestă foarte clar diferența dintre dorință și intenție. Simpla dorință de a vă ridica în aer nu se va realiza, nici în realitate și nici în vis. Să luăm, de exemplu, dorința de a ridica mâna. Vă spuneți că vreți să ridicați mâna, dar deocamdată nu o ridicați. Iar apoi, simplu, o ridicați. Dorința s-a transformat în acțiune. Nu vă faceți socoteala cum veți face, ci o faceți. La fel și în somn: pur și simplu vă ridicați în aer doar prin simpla intenție și zburați încotro vreți.

Să ne întoarcem la coșmarul cu urmăritorul. Trebuie să vă fie clar că doar dorind să scăpați de urmăritor, nu veți reuși. Aflându-vă sub imperiul fricii, faceți rapid în gând fel de fel de variante de cum se pot dezvolta evenimentele și ele se și realizează imediat. Sunteți atrași într-un joc ale cărui reguli sunt stabilite de cineva sau de ceva anume. Și chiar dacă v-ați dat seama că e totuși somn, tot nu veți putea face nimic atâta timp cât nu dețineți controlul. Deocamdată jucați rolul unei victime pasive, sunteți sub

stăpânirea jocului. N-are importanță că acest joc s-a născut din propria dumneavoastră închipuire. În acest moment sunteți sclavul propriei închipuiri, vă temeți și fugiți pentru că singur v-ați ales acest rol. Dacă vă opriți și doriți să schimbați rolurile cu următorul dumneavoastră, el va accepta cu plăcere și va fugi de dumneavoastră. Vă imaginați tot comicul acestei situații?

La *oricare* întrebare care începe cu cuvintele „aș putea ca în somn să...?” răspunsul va fi afirmativ. Puteți să comunicați cu oricine (viu sau mort), împreună cu participanții și obiectele din somn puteți să faceți orice doriți, puteți să zburați pe alte planete, să rezolvați probleme, să compuneți muzică, să călătoriți și așa mai departe. În comparație cu toate acestea, narcoticele cele mai puternice sunt un joc copilăresc. În plus nu există nici riscuri pentru sănătate. Din somn vă este permis să obțineți orice informație. Doar un lucru nu este posibil: să aduceți din vis în realitate un lucru material. Eu cel puțin nu știu astfel de fenomene.

Dacă nu vă amintiți ce ați visat, vedeți care a fost poziția corpului. Cel mai bine este să dormiți cu capul la nord. Nu trebuie să dormiți cu capul spre apus deoarece nu este bine pentru sănătate. Nu știu să vă explic de ce. E legat de câmpul magnetic al Pământului. Încercați să dormiți cu capul spre nord și vă veți convinge că visele vor fi mai interesante și mai frumoase.

Dacă nu aveți vise conștiente sau pur și simplu nu aveți nicio dorință să vă îndeletniciți cu acest lucru, nu vă neliniștiți. Visele conștiente au un anumit rol în tehnica Transurfingului, dar ne putem descurca și fără ele. Mai mult, ele ascund un pericol tainic. Ia uite, veți spune dumneavoastră, întâi a vrut să ne capteze interesul, iar acum

vrea să ne sperie. N-am altă soluție. Visele conștiente sunt o ușă tainică spre necunoscut. Aș fi iresponsabil dacă nu v-aș avertiza de pericolul care se poate ascunde în spatele acestei uși. În ce anume constă pericolul veți afla în curând.

Spațiul viselor

Pentru a explica Ghicitoarea Supraveghetorului va trebui să răspundem la două întrebări: de ce în visul conștient totul este posibil și de ce visele par atât de reale?

Atât în visul conștient, cât și în cel inconștient, imaginile se văd foarte clar, până în cele mai mici detalii. Se întâmplă chiar ca unele vise, prin claritatea formelor și suculența culorilor, să întrecă realitatea. Există ipoteza că creierul sintetizează imaginile din vis și în timpul somnului el percepe aceste imagini ca și cum ar fi în realitate. Nu este decât o ipoteză. Deocamdată nimeni nu a demonstrat că totul se petrece exact așa. Modelul Transurfingului tratează cu totul altfel această problemă: *subconștientul nu inventează nimic, ci se racordează în mod direct la spațiul variantelor care conține toate informațiile.*

Priviți atent la un obiect, apoi închideți ochii și încercați să vi-l reprezentați. Chiar dacă aveți o excepțională capacitate de vizualizare, cu ochii închiși nu veți putea să „vedeți” obiectul așa cum îl vedeți cu ochii deschiși. Imaginea pe care a fixat-o creierul dumneavoastră este doar o fotografie de foarte proastă calitate. Dacă facem supoziția

că această fotografie este stocată în creier ca fiind o anumită stare a unui grup de neuroni, pentru a reproduce toate fotografiile care există în amintirile noastre nu ne-ar ajunge toți neuronii, deși numărul lor este enorm.

Dacă amintirile și visele noastre sunt o reproducere a ceea ce este înscris în neuroni, atunci cam câte celule ar trebui să avem în cap? În cadrul Transurfingului neuronii nu sunt suportați de informație, ca biții în computer. *Creierul nu stochează informațiile ca atare, ci ceva de genul adreselor informațiilor din spațiul variantelor.*

E posibil ca în creier să se păstreze un anumit număr limitat de date. Chiar dacă ar fi un sistem biologic perfect, tot nu ar putea să stocheze tot ceea ce noi putem să reproducem în memoria noastră. Cu atât mai mult el nu poate să sintetizeze o asemenea realitate virtuală perfectă ca cea din somn. Oare e ușor ca fiind în stare de veghe să închidem ochii și să ne reprezentăm în gând tablourile imaginate la fel de natural, cum sunt ele în somn? Să nu ne lăsăm seduși de unele argumente, puțin convingătoare, cum că, dacă se deconectează, creierul ar putea să perceapă clar imaginile pe care și le-a închipuit.

Cum am mai spus, în principiu, rațiunea nu e capabilă să creeze nimic nou; poate doar să asambleze niște cuburi vechi ca să iasă un nou model de casă. Ea are numai informații primitive despre aceste cuburi și despre felul cum pot să fie adunate. Datele mai amănunțite rațiunea le stochează pe hârtie și pe alți suportați de informație. Restul de informații ajunge din spațiul variantelor la rațiune prin intermediul sufletului.

Astfel, în modelul Transurfingului, rațiunea este un sistem destul de primitiv, a cărui funcționare poate fi modelată – ceea ce și încearcă să facă oamenii de știință. În-

cercările de a crea un intelect artificial până acum nu au avut succes. Cum-necum rațiunea încă mai poate să se înțeleagă pe ea însăși dar să înțeleagă natura sufletului deocamdată nu este în stare. Secretul intelectului unei ființe vii constă în unitatea și interacțiunea dintre suflet și rațiune. Până în prezent, eforturile ciberneticienilor s-au redus la modelarea procesului de gândire, așa cum face rațiunea. Dar poate că într-o bună zi cuiva îi va veni în minte să moduleze o mașină care să fie capabilă să se regleze și să primească informații din spațiul variantelor, așa cum face sufletul. Într-un fel sau altul rațiunea poate să memoreze adresele sectoarelor necesare din spațiu. Dacă trebuie să-și amintească ceva, ea se adresează sufletului, iar acesta se reglează pe sectorul respectiv. Dar fie că sufletul nu prea știe cum să se regleze, fie că rațiunea nu-și amintește bine adresele, fie că sufletul și rațiunea nu se pot înțelege între ele – rezultatul este că avem ce avem: o memorie imperfectă.

În schimb, sufletul este capabil să se regleze aleatoriu pe sectoarele nerealizate ale spațiului variantelor. Acestea și sunt imaginile pe care noi le vedem în somn. Tocmai de aceea spațiul aflat la graniță este atât de real. *Visele nu sunt iluzii în sensul obișnuit al cuvântului. Rațiunea nu și le imaginează ci chiar le vede.*

Se cunoaște faptul că în somn omul poate vedea imagini venite parcă dintr-o altă lume. De exemplu, poate să vadă un monument de arhitectură în toate detaliile lui. Deși este absolut clar că, în principiu, nu a avut unde să vadă așa ceva. Dacă somnul este o imitare a realității realizată de creierul nostru, atunci de unde vin acele imagini pe care în mod sigur omul nu le-a văzut niciodată?

După cum vă amintiți, sectoarele spațiului conțin în

ele diferite variante de scenarii și decoruri. Decorurile includ atât mediul înconjurător neînsuflețit, cât și ființe vii. Dacă ați văzut în vis persoane apropiate sau cunoștințe, trebuie să fi băgat de seamă că ele erau puțin altfel decât în realitate. Aveau o altă pieptănătură, o îmbrăcăminte neobișnuită, ba chiar alt caracter. Personalitățile virtuale din spațiul viselor se pot comporta într-un chip oarecum impropriu. În somn, îi recunoașteți pe cunoscuții dumneavoastră, înțelegeți că sunt ei, dar în același timp vi se pare că ceva este altfel decât știați. În aceasta se manifestă multivariatatea spațiului variantelor. Decorurile diferitelor sectoare sunt diferite. Evenimentele pe care le observăm în realitate sunt variantele realizate. În somn suntem capabili să vedem ceea ce nu s-a realizat încă.

Dacă veți avea cândva șansa să vă vedeți în vis imaginea din oglindă, este posibil să fiți neplăcut impresionat, mirat și chiar speriat. Nu va fi chipul pe care v-ați obișnuit să vi-l vedeți în oglinda reală. Veți înțelege imediat că sunteți dumneavoastră, dar chipul vi s-a schimbat! Este vorba de faptul că în somn înfățișarea omului corespunde aceluși sector din spațiu în care el a zburat. În funcție de deplasarea sectorului virtual pe care îl vede față de sectorul imaginat în realitate, înfățișarea dumneavoastră se va deosebi mai mult sau mai puțin considerabil.

Mediul înconjurător se schimbă și el, în funcție de îndepărtarea de sectorul virtual. Vă vedeți orașul, dar el arată altfel, nu ca de obicei. Aceleași clădiri și străzi arată într-un fel ciudat. Sunteți nedumeriți ca și cum ar fi o halucinație. Dacă în timpul visului sufletul se duce departe de sectorul lui, veți intra într-un spațiu total necunoscut. Veți vedea locuri și oameni care nu există în lumea reală. Acolo este o lume virtuală. Dumneavoastră în ce calitate

întrați în această lume? Tot ceea ce se întâmplă acolo nu este material. Rolul dumneavoastră este și el virtual. Și cu toate acestea nu este o iluzie.

Aici, pot fi două situații: ori în acel sector există o variantă a personalității dumneavoastră, ori – nu. Dacă există, puteți oare să vă întâlniți acolo dublura? Este o întrebare foarte complicată la care eu deocamdată nu pot să răspund. Cel mai probabil, sufletul preia rolul care este prevăzut în scenariul acelui sector. În sprijinul acestei afirmații vine faptul că cel care se visează își vede fața în oglindă, dar i se pare străină.

Interesantă este încă o întrebare: dacă informația din spațiul variantelor este stocată staționar așa cum rola de film se păstrează pe un raft, de ce în somn noi vedem mișcarea și participăm la acest joc virtual? Toate evenimentele sunt stocate simultan în câmpul informației. Ceea ce a fost și va fi, acolo există deja acum. De ce sufletul care zboară în spațiul variantelor nu vede imagini imobile, nemșcate, ci viața în mișcare? Probabil că așa este organizată percepția noastră: să putem să percepem numai mișcarea unui film în desfășurare. Sau poate este o caracteristică a spațiului – să ne vedem sub formă de curgere a variantelor. Dacă sufletul zboară prin sectoare, înseamnă că el chiar vede mișcarea. În acest caz, în ce interval de timp intră sufletul când dormim: în trecut, în viitor sau în prezent?

Tot ce se referă la spațiul viselor ridică mai degrabă întrebări și nu dă răspunsuri. Un lucru îl putem spune cu certitudine: visul nu este iluzie. Vi s-a făcut puțin teamă, nu-i așa? În fiecare noapte intrăm cu totul în spațiul variantelor și trăim acolo o viață virtuală. Această viață virtuală nu are în sine o bază materială palpabilă și totuși este reală.

Ce se poate spune despre interpretarea viselor? Răspunsul ar putea să vi se pară întrucâtva neașteptat. Dumnezeu vă presupuneți probabil că în lumina a tot ceea ce am prezentat, visele au dreptul deplin să prevestească unele evenimente viitoare. Dar tocmai în lumina celor expuse, în Transurfing, visele nu pot fi considerate semne; despre nemne am vorbit în capitolul precedent.

Visele ne arată ceea ce ar fi putut să se petreacă în trecut sau ar putea să se petreacă în viitor. Trecutul ne este cunoscut. În spațiul variantelor viitorul este mult prea diversificat și de aceea nu avem nicio garanție că în vis am văzut chiar sectorul viitor care urmează să se realizeze. Sectoarele învecinate conțin într-adevăr scenarii și decouri asemănătoare. Deci, dacă sectorul văzut se află aproape de linia vieții în curs, atunci el poate să conțină informații despre evenimente reale ce se vor produce în viitor. Totuși nu se poate garanta că sectorul văzut în vis se află într-adevăr aproape de linia vieții pe care suntem în prezent.

În realitate, sufletul poate într-adevăr să presimțască evenimentele care se apropie. Starea de confort sufletească este semnul cel mai sigur. Sufletul arată starea lui raportată la linia vieții din prezent sau la o viitoare schimbare de curs. Celelalte semne se referă și ele la sectoarele din prezent care *s-au realizat* sau la cele aflate în apropiere. În vis doar Dumnezeu știe unde zboară sufletul. El poate zbura oriunde și de aceea nu putem să ne bazuim pe această informație.

Următoarea întrebare: dacă visul nu este produsul imaginației, atunci cine determină scenariul viselor? Scenariul există deja în sectoarele spațiului variantelor. Sufletul poate să călătorească în spațiul variantelor după liberul

lui arbitru dacă rațiunea „moțăie”. Uneori ea doarme atât de profund, încât nu ne aducem aminte ce am visat. Cum se desfășoară evenimentele în timpul în care rațiunea doarme, nimeni nu știe. În viața reală, omul își controlează singur comportamentul. Când rațiunea visează, ea se comportă ca un observator pasiv; nu controlează situația, ia totul ca atare.

Totul se petrece după scenariul existent pentru sectorul respectiv. Imediat ce sufletul intră în sector, aici evenimentele se desfășoară corespunzător așteptărilor, temerilor și reprezentărilor pe care sufletul și rațiunea le au în viața reală. Așteptările și temerile se realizează instantaneu. De exemplu, dacă pe scenă apare un subiect care din punctul de vedere al rațiunii poate să însemne un pericol iminent, scenariul pericolului se realizează imediat. Este suficient să vă străfulgere gândul că există pericolul să fiți urmărit, că imediat un monstru și începe să vă fugărească.

Se întâmplă astfel deoarece sufletul se reglează imediat pe varianta care v-a străfulgerat în gând. *El alege acele variante de scenariu care corespund gândurilor și așteptărilor.* Mișcarea sufletului în spațiul variantelor se produce simultan cu ele. Gândurile și așteptările sunt acea forță motrice care derulează filmul. Dacă activitatea creierului ar putea fi oprită în totalitate, imaginea ar rămâne nemișcată, încremenită. Dar gândurile nu se opresc și ni se învârtesc permanent prin minte.

Evenimentele din vis pot fi în contrasens cu reprezentările obișnuite atunci când controlul rațiunii este diminuat. Se petrec tot soiul de absurdități, apar vedenii incredibile, legile fizice nu mai funcționează. Lucruri incredibile se petrec și în visele conștiente. Rațiunea înțelege că toate acestea sunt doar fantezie și de aceea admite orice

abnurditate.

Acum, vă este clar de ce în somn totul este posibil – pentru că *visul este călătoria sufletului în spațiul variante-lor, iar acolo există orice fel de scenariu*. Din această cau-za, în visul conștient se poate schimba scenariul în mod intenționat. De fapt, scenariul nu se modifică, el este *ales* intenționat. Imediat după ce în gând a apărut intenția de a schimba rolurile cu următorul, sufletul se reglează pe sectorul care are un scenariu opus. În aceasta și constă mecanismul visului în stare de conștiință: *scenariul este ales de intenție*.

Dacă înțelepciunea a conștientizat că poate să con-troleze scenariile a ceea ce se petrece, ea își formulează dorința. De exemplu dorința de a-și lua zborul. Acest gând apărut deodată în conștiință, în suflet se transformă în in-tenție. Intenția este acea forță motrice care îl transferă pe cel ce visează într-un sector cu un scenariu corespunzător.

Călătoria sufletului în spațiul variantelor nu se îm-povărează cu inerția obiectelor materiale. De aceea visele sunt atât de plastice. Scenariul comandat se realizează in-stantaneu. Dar ce se întâmplă în viața reală? În principiu, același lucru. Deosebirea constă doar în viteza de execuție a scenariului. În real, evenimentele se dezvoltă după ace-leași legități ca și în vis, dar nu atât de fulgerător, pentru că realizarea materială a variantelor are inerție. În această privință, afirmația că viața noastră e un vis, nu este corectă, dar în același timp nu este lipsită de sens. Am exemplificat modul în care gândurile formează evenimentele din viață. Ce gândiți, aceea veți și primi, mai devreme sau mai târziu.

Gândurile dumneavoastră constituie o emisie de energie pe frecvența unei anumite linii a vieții. În viața re-ală, trecerea pe linia respectivă este frânată de diverși fac-

tori de natură materială. Sectorul realizat în comparație cu cel nerealizat pare vâscos, ca smoala față de apă. Întruchiparea materială a variantei potențial posibile se realizează cu întârziere. În somn, nu există niciun fel de piedici inerte și de aceea trecerea de la un sector la altul se realizează instantaneu.

Acum ar trebui să înțelegeți de ce am adus vorba despre vis. Ca să ne putem dirija destinul trebuie să ne lămurim în ce mod gândurile noastre ne duc dintr-un sector în altul și de ce nu ni se realizează toate dorințele. Pentru acestea nu este însă obligatoriu să ne ocupăm de visele conștiente. Scopul nostru este să ajungem să avem capacitatea de a ne alege scenariile în realitate. *Este mult mai important să învățăm să ne trezim în viața reală decât în cea ireală.* Cu atât mai mult cu cât antrenamentul pentru a visa în stare de conștiență, după cum spuneam, comportă o anumită periculozitate.

E posibil că aceia care se ocupă de vise în stare de conștiență să vă spună că nu există niciun fel de pericol. Cred mai degrabă că nu-și dau seama că merg pe o muche de cuțit. Nimeni nu va putea să vă garanteze că vă veți întoarce din visul din starea de conștiență. Atâta timp cât sufletul dumneavoastră zboară în sectoarele nerealizate, nu există niciun pericol. Dar ia gândiți-vă ce se va întâmpla dacă în vis sufletul intră din întâmplare într-un sector realizat al spațiului? O ipoteză ar fi că v-ați putea materializa în acel sector. Ne-am obișnuit cu toții să credem că supozițiile de tot felul n-au cum să ne pricinuiască un rău. După cum vedeți însă, această supoziție ascunde în sine o primejdie. Ce se întâmplă dacă e un fapt și nu o supoziție?

Se cunoaște faptul că magii din vechime, care stăpâneau la perfecție arta de a visa, plecau intenționat și pentru

totdeauna în alte lumi. Corpurile lor fizice dispăreau și ele din această lume. Ori ei erau prea iraționali, ori știau prea bine ce fac. În zilele noastre, anual dispar fără veste zeci de mii de oameni. Pur și simplu dispar fără nicio urmă. Există chiar versiunea cum că au fost răpiți de extratereștri. Eu nu pot să afirm nimic, dar e posibil ca ei să nu se mai fi întors din vis. Sufletul poate zbura într-un sector realizat și în timpul odihnei neconștientizate.

Din acest punct de vedere visul în stare de conștiență este mai periculos deoarece rațiunea, simțind o libertate totală, își poate pierde precauția și poate să zboare nu se știe încotro. Nu se știe dacă sufletul va mai putea să se întoarcă înapoi. Corpul fizic ar putea să rămână și atunci, în acest caz, se constată doar moartea în somn. Nu mi-am propus să vă sperii. Nu uitați însă că visul nu este o iluzie. Visând conștient apare tentația să faci obrăznicii. Și asta pentru că, fără să mai fii pedepsit și fără să mai faci rău cuiva, ești tentat să faci tot ceea ce îți trece prin minte. Sau pur și simplu să zbori și să cercetezi alte lumi. Totul este permis atâta timp cât sufletul se află într-un sector virtual nerealizat. Pericolul constă în următoarele: nu există nicio garanție că sufletul nu bântuie într-un sector realizat. Nici rațiunea nu-și dă seama imediat că realitatea virtuală s-a transformat în realitate materială. Să nu vă amăgiți cu speranța că lumea noastră vizibilă este singura din tot Universul. Spațiul variantelor este infinit și în el există, neîndoielnic, o mulțime de sectoare realizate, locuite de tot soiul de ființe vii.

Lumea în care puteți nimeri în vise poate părea un adevărat rai în comparație cu lumea noastră, dar și un iad. Unde se află acea lume, iarăși nu știm. Poate se află la milioane de ani-lumină depărtare de Pământul nostru sau

poate în ceașca dumneavoastră de cafea. Ea se poate afla foarte departe și în același timp foarte aproape, dar într-o altă dimensiune. Așa cum arătam în capitolul întâi, infinitul nu are limite numai în cazul în care privim drept. Cât de departe sau de aproape se află această lume paralelă nu are importanță, dar acolo poți să te pierzi ușor, iar de venit înapoi este foarte greu.

Nu mă refer la călătoriile corpului astral în lumea materială; acolo este un alt mecanism, care nu are legătură cu Transurfingul și este destul de periculos. În general vorbind, visele au doar o legătură indirectă cu Transurfingul. Problema noastră nu este cum să fugim din realitatea crudă în lumea învecinată a viselor, ci cum să facem mai confortabilă realitatea însăși.

Nu trebuie să ne temem de vise, dar nici să le tratăm cu ușurință. Dacă simțiți un disconfort sufletească când se vorbește despre visele conștiente înseamnă că nu trebuie să vă ocupați de acest lucru. Simțul dumneavoastră interior trebuie să vă spună dacă vă amenință un pericol sau nu. Sufletul simte apropierea neplăcerilor mai bine decât rațiunea. De aceea este mult mai sigur să visăm fără ca rațiunea să se amestece activ în vis. Dar dacă totuși v-ați hotărât, fiți prudent în vis, nu riscați și păstrați-vă maximum de conștiență. Ca și în realitate, simțiți-vă ca acasă, dar nu uitați că sunteți în vizită.

Forța mirifică a intenției

Așadar ne-am lămurit că gândurile și dorințele noastre ne fac să ne mișcăm în spațiul variantelor. În somn, această mișcare nu este frânată de inerția realizării materiale. Este suficient un „firicel” de gând pentru ca cel care vinează să fie transferat instantaneu în sectorul respectiv al spațiului. În sectoarele realizate, lucrurile nu decurg așa de rapid din cauza inerției, a stabilității materiei. Dar și în realitate funcționează același principiu: gândurile noastre influențează direct mersul evenimentelor din viața noastră.

„Chiar așa să fie?” – ar putea întreba cu ironie Citiitorul care până în acest moment nu a fost pus în încurcatură de minunățiile acestui ciudat model – Transurfingul. „Și eu care credeam că nu gândurile, ci acțiunile îmi determină cursul vieții mele! Dar acum, sigur, m-am luminat: Important este nu ce faci, ci ceea ce gândești”.

De fapt, aici nu există nicio contradicție. Problema nu este nici măcar că omul mai întâi gândește și apoi face. Oamenii s-au obișnuit ca mai întâi să dea atenție consecințelor faptelor lor, pentru că acestea sunt la suprafață, se văd. Urmărilor gândurilor de cele mai multe ori nu sunt vizibile. Este legat de echilibrul de forțe. Am analizat împreună cazurile când rezultatul acțiunii forțelor de echilibru este opus intenției. Omul vrea să facă ceva și iese altceva. Cu cât potențialul excedentar este mai puternic, cu atât este mai îndepărtat lucrul dorit. Negăsind o explicație rezonabilă pentru această stranie comportare a lumii, omul încearcă totuși să se convingă pe el însuși fie că el a greșit, fie că lumea este astfel făcută, încât lucrul dorit să se obți-

nă cu greu.

Într-adevăr, s-ar putea să vi se pară că în Transurfing există o contradicție. Pe de o parte, se afirmă că gândurile noastre modelează energia care trece prin noi, și care îi transferă pe oameni pe acele linii ale vieții care corespund acestor gânduri. Sau, așa cum deja știți, gândurile ne mută în alte sectoare ale spațiului care au scenariile și decorurile lor. În somn, într-adevăr, totul se petrece exact așa. Pe de altă parte, rezultă că în viața reală, gândurile noastre au puțină importanță, întrucât nu obținem ce ne dorim doar gândindu-ne. Oricât te-ai gândi stând culcat pe canapea, transferul pe altă linie nu are loc, nu se știe de ce, chiar și dacă luăm în calcul o corecție la inerția realizării materiale. „Asta era!” – exclamă cititorul nostru pragmatic – „Trebuie acționat! Ce legătură au gândurile și nu mai știu eu ce transferuri?”. Din punct de vedere formal, el are dreptate.

Dar numai formal. În realitate, această contradicție este numai aparentă. Ne apropiem tot mai mult de explicația faptului că încercările de a vizualiza lucrul dorit, cel mai adesea, nu duc la niciun rezultat. După cum știți, prima cauză, evidentă, rezidă în potențialele excedentare, pe care noi le creăm când ne străduim să obținem ce ne dorim.

A doua cauză constă în caracterul inerțial al realizării materiale a variantelor. De cele mai multe ori nu ne realizăm scopul pentru că nu dorim suficient de mult, nu suntem destul de perseverenți. Multe scopuri nu se realizează deoarece individul își pierde elanul și renunță să acționeze pentru o cauză „pierdută”. Ați avut și dumneavoastră situații în viață, când lucrul dorit a venit cu întârziere, când s-a stins speranța, și după ce și uitaserăți de „comanda” făcută.

Mai este o greșeală caracteristică multor oameni, care năzuiesc să obțină totul și imediat. Când există prea

multe scopuri, fără legătură unele cu altele, atunci toată energia gândurilor se irosește fără folos. Cursul variantelor nu vă permite să plutiți simultan în mai multe direcții. Reglarea pe sectorul-scop lucrează cel mai eficient când toate eforturile sunt direcționate pe un singur scop, concret. Vom reveni la acest subiect în capitolul următor.

În vis, toate neajunsurile enunțate mai sus nu există. Acolo, nu suntem preocupați de potențialele excedentare ale importanței, inerția nu ne afectează, iar rațiunea se relaxează după bătălia diurnă dusă pentru realizarea scopurilor sale. Dar nici în vis nu se înfăptuiesc toate dorințele. Cel care se ocupă cu visarea conștientă știu că nu orice mișcare a gândurilor îl transferă pe cel care doarme în sectorul dorit. Care ar fi impedimentul?

Răspunsul este foarte simplu și în același timp are o importanță capitală. Nu există niciun fel de piedică. Nu intră în discuție nici gândurile. Secretul constă în faptul că *la realizare ne conduce nu dorința ca atare, ci orientarea către lucrul dorit*. Acționează nu gândurile, ci cu totul altceva, ceva greu de explicat prin cuvinte. Este o forță ce se află în culisele scenei pe care se desfășoară jocul gândurilor. Cu toate acestea, ultimul cuvânt îl are această forță. Ați ghicit, desigur, că avem în vedere *intenția*. Rațiunea vălur n-a găsit pe rafturile cu semnificații o definiție potrivită pentru intenție. Noi vom defini intenția, cu aproximație, ca fiind *hotărârea de a avea și de a acționa*.

Acum înțelegeți că doar gândurile ca atare nu au nicio importanță în procesul de reglare pe un sector din spațiul variantelor. Gândurile nu sunt decât spuma de pe vârful undei intenției. Se realizează *nu dorința, ci intenția*.

Vom recurge din nou la exemplul cu ridicarea mâinii. Doriți să ridicați mâna; dorința e formulată în gândurile

dumneavoastră: vă dați seama că vreți să ridicați mâna. Dorința vă poate ridica mâna? Nu! Dorința în sine nu poate efectua nici o acțiune. Mâna se ridică numai atunci când gândurile referitoare la dorința exprimată și-au făcut treaba și a rămas doar hotărârea de a acționa. Poate hotărârea să vă ridice mâna? La fel – nu poate! Ați luat hotărârea definitivă, dar mâna nu se mișcă. Ce anume ridică mâna? Cum să definim acel ceva ce urmează după hotărâre? Iată aici se manifestă imposibilitatea rațiunii de a da o explicație lămuritoare – ce este intenția. Definiția pe care am dat-o intenției ca hotărâre de a avea și de a acționa este doar preludiul forței care efectuează de fapt acțiunea. Ne rămâne numai să constatăm faptul că nici dorința și nici hotărârea nu ne ridică mâna, ci intenția. Am introdus cuvântul „hotărâre” doar pentru facilitarea înțelegerii. Dar dumneavoastră înțelegeți desigur și fără cuvinte că există o anume forță care obligă mușchii să se contracte.

Într-adevăr, este foarte greu de explicat ce înseamnă cuvântul intenție. Nu ne punem întrebări de genul cum să mișcăm mâinile și picioarele și nici nu ne mai amintim că a existat un timp când nu știam să mergem. La fel ca și inusul care nu știe exact ce mișcări concrete să facă atunci când se urcă pentru prima oară pe bicicletă. Dar chiar și după ce a învățat să meargă cu bicicleta, nu este în stare să explice cum face. Intenția este o însușire foarte inconstanță. Este foarte greu să o capeți și o poți pierde foarte ușor. De exemplu, o persoană paralizată a pierdut total forța intenției. Dorința de a mișca picioarele există, dar îi lipsește capacitatea de a acționa. Sunt cunoscute cazuri când persoane paralizate au început să umble sub acțiunea hipnozei sau a unor modalități miraculoase de vindecare. Aceste persoane și-au recăpătat intenția.

Așadar, dorința ca atare nu ne spune nimic. Dimpotrivă, cu cât dorința este mai puternică, cu atât este mai activă rezistența forțelor de echilibrare. Luați aminte: dorința este orientată direct spre *scop*, iar intenția – spre *procesul de realizare a acestui scop*. Dorința în sine se realizează când s-a creat potențialul excedentar al dorinței propriu-zis de a atinge scopul. Intenția se realizează în acțiune. Ea nu se gândește dacă scopul este realizabil sau nu. Hotărârile sunt luate, rămâne numai să se acționeze. Dacă, în nume, dorind să zburăți, aveți dubii dacă se poate sau nu, nu veți obține nimic. Ca să zbori, trebuie să te ridici în aer prin intenție. *Alegerea oricărui scenariu în vis se înfăptuiește nu prin dorință, ci prin orientarea fermă de a obține lucrul dorit. Nu vă limitați la a reflecta și a dori, ci simplu, vreți și acționați.*

Ineficiența dorinței am analizat-o. Dar rugămintea? Despre rugămintă nu avem ce spune. Să îl rugăm pe Înger, pe Dumnezeu, să rugăm puterile superioare sau alte forțe – nu are sens. Legile Universului sunt absolut impasibile. Nimeni nu are nevoie de plângeri, ofense, jigniri. De recunoștință – da, pentru că recunoștința, prin calitatea sa, se află mai aproape de iubirea necondiționată. Recunoștința sinceră înseamnă *emisia unei energii creatoare*. Potențialul excedentar al rugăminții, dimpotrivă, înseamnă stagnare, concentrarea energiei într-un singur loc. Contestațiile, cererile și revendicările sunt invenții ale pendulilor de a lua din energia oamenilor. Gândurile formulate în cuvinte precum „dă-mi” sau „vreau” creează în mod automat potențiale excedentare. Cuvintele respective semnifică faptul că vă lipsește ceva, că nu aveți, dar prin gânduri încercați să le obțineți, să le atrageți.

Să cereți de la forțele superioare sau de la altele

asemănătoare – nu are sens. Este ca și cum într-un magazin ați cere să vi se dea gratis un produs. De la oameni puteți să cereți, în limitele raționale, dacă aceștia sunt dispuși să vă ajute. Restul, în această lume, se bazează pe legi obiective și nu pe dorința de a ajuta pe cineva.

Imaginați-vă situația în care Pământul ar cere Soarelui permisiunea să treacă pe o altă orbită. E absurd, nu-i așa? Tot atât de absurd este să te rogi de cineva, cu excepția oamenilor. *Are sens numai intenția de a alege.* Realmente, dumneavoastră vă alegeți singur soarta. Dacă parametrii emisiei dumneavoastră corespund alegerii făcute și dacă legile nu sunt încălcate, atunci veți primi. *Alegerea nu este o rugămintă, este hotărârea dumneavoastră de a avea și de a acționa.*

Intenția nu creează potențial excedentar pentru că energia potențialului dorinței se consumă prin acțiune. *Dorința și acțiunea se unesc în intenție.* Intenția în acțiune absoarbe în mod natural potențialul excedentar creat de dorință fără participarea forțelor de echilibru. Rezolvând problema – acționați. Dacă șovăiți în rezolvarea unei probleme complexe se creează un potențial excedentar și în felul acesta energia dumneavoastră o cedați pendulului. Acționând, valorificați energia intenției. După cum se știe „Ochii se tem dar mâinile lucrează”. Realizând intenția, vă încredințați cursului variantelor și problema se rezolvă de la sine.

Așteptarea, neliniștea, șovăielile și dorințele nu fac altceva decât să vă epuizeze energia. Intenția în acțiune nu numai că slăbește energia potențialului, dar îl și alimentează energetic pe om. Vă puteți convinge de toate acestea luând ca exemplu procesul de învățare. Învățatul pe de rost cere efort și rezultatele sunt minime. În schimb, învățarea

În acțiune când sunt efectuate lucrări practice sau sunt rezolvate probleme, nu numai că nu epuizează forțele, dar și produce satisfacții și inspirație.

Prin urmare, intenția este acea forță motrice care valorifică sectoarele din spațiul variantelor. Dar iată o întrebare: de ce se realizează și temerile noastre? Le putem include în intenție? Atât în vise, cât și în viața reală ne urmărim în permanență variante care au ca scenarii temerile noastre, neliniștile, neplăcerile, ura. Dacă nu le vreau, înmănușă că nu intenționez să am parte de ele? Cu toate acestea, avem parte de ceea ce nu dorim. Ar rezulta de aici că orientarea dorinței noastre nu are importanță? Dezlegarea se ascunde într-o forță și mai puternică și mai tainică al cărei nume este *intenția exterioară*.

Intenția exterioară

Intenția este un cumul de dorință și acțiune. Intenția de a îndeplini ceva prin forțele tale este cunoscută tuturor — ea reprezintă *intenția interioară*. Este mult mai complicat să extinzi acțiunea intenției asupra lumii exterioare. Aceasta și este *intenția exterioară*. Cu ajutorul ei poate fi condusă lumea. Mai exact, să alegi un model de comportament pentru lumea înconjurătoare, să determini scenarii și decoruri.

Noțiunea de intenție exterioară este strâns legată de modelul variantelor. Toate manipulările care se fac în legătură cu timpul, spațiul și materia, care nu pot fi explicate

logic sunt considerate magie sau fenomene paranormale. Toate aceste fenomene ne arată cum funcționează intenția exterioară – *intenția are ca scop alegerea uneia dintre liniile de viață din spațiul variantelor*.

Intenției interioare nu îi stă în putință să transforme mărul de pe potecă în păr. Ea *nu transformă nimic*, ci alege din spațiul variantelor poteca unde se află părul și nu mărul și face transferul. În felul acesta, mărul este înlocuit de păr. Cu mărul nu se întâmplă nimic; pur și simplu se face o înlocuire: realizarea materială în spațiul variantelor se transferă de pe o linie pe alta. Nici un fel de forță miraculoasă nu e capabilă să transforme un obiect într-altul – în direcția aceasta acționează intenția internă, dar posibilitățile ei sunt destul de limitate.

Dacă încercați prin forța gândului să mișcați creionul de pe masă, nu veți reuși. Dar dacă aveți intenția fermă să vă imaginați că el se mișcă, e posibil ca acest lucru să se întâmple. Să presupunem că ați reușit să mișcați din loc creionul (extrasenzitivii reușesc). S-ar putea să vi se pară straniu spre sinistru ceea ce vă voi spune. De fapt, creionul nu se mișcă! Și totuși nu doar vi se pare. În primul caz, ați încercat să mutați creionul cu energia gândurilor. Energia a fost prea mică pentru deplasarea unui obiect material. În al doilea caz, dumneavoastră alunecați pe liniile vieții, și pe fiecare linie creionul se află în alt loc. Sesizați deosebierea?

Iată, creionul e pe masă. Prin puterea intenției, vă imaginați că el începe să se miște. Intenția dumneavoastră scanează sectoarele spațiului în care creionul are mereu alte poziții. Dacă emisia mentală are suficientă putere, creionul se materializează succesiv în alte puncte, noi, ale spațiului real. În acest caz înaintează un singur „*strat se-*

purat al creionului", în timp ce celelalte straturi, inclusiv stratul celui care se uită, rămân nemișcate. *Nu obiectul se mișcă, ci realizarea lui în spațiul variantelor.*

Nu e de mirare, dacă nu reușiți. Aproape la toată lume asemenea capacități sunt foarte slab dezvoltate. Și problema nu e că aveți o energetică slabă, ci că e foarte greu de crezut într-o asemenea posibilitate și prin urmare e foarte greu să poți trezi în tine intenția exterioară pură. Oamenii cu capacități telekinetice nu mișcă obiectele. Ei dețin o capacitate uimitoare ca, prin forța intenției, să-și direcționeze energia pentru a muta realizarea materială de pe o linie pe alta a spațiului variantelor.

Tot ceea ce e legat de intenția exterioară este considerat, de obicei, ca fiind misticism, magie sau, în cel mai bun caz, fenomene inexplicabile, iar mărturiile celor care le-au văzut zac pe rafturi prăfuite. Concepția obișnuită de viață respinge din start asemenea lucruri. Tot ce este irațional provoacă întotdeauna un fel de frică. Aceeași frică și atunci îi încearcă și pe cei care au văzut O.Z.N.-uri. Un fenomen inexplicabil este într-atât de departe de realitatea noastră obișnuită, încât nu vrei să crezi. În același timp, el are o asemenea insolentă năucitoare de a fi real, că te îngrozește.

Intenția exterioară este asemănătoare cu zicala: „dacă Mahomed nu se duce la munte, atunci vine muntele la Muhomed”. Ați crezut că este o glumă? Felul cum funcționează intenția exterioară nu este în mod obligatoriu însoțit de fenomene paranormale. În viața de zi cu zi întâlnim în permanență efecte ale acțiunii intenției exterioare. În apăsă, temerile noastre și cele mai rele așteptări se realizează tocmai datorită intenției exterioare. Dar întrucât, în acest caz ea acționează independent de voința noastră, noi

nu ne dăm seama cum se petrec lucrurile. Este cu mult mai greu să dirijezi intenția exterioară decât pe cea interioară.

Imaginați-vă că ați debarcat pe o insulă unde trăiesc oameni sălbatici. Acum viața dumneavoastră depinde de modul în care vă veți purta. Prima variantă: sunteți victimă. Vă scuzați, le dați daruri, vă justificați, jucați teatru. În acest caz, soarta dumneavoastră e să fiți mâncat. A doua variantă: sunteți un cuceritor. Sunteți agresiv, îi atacați, încercați să-i supuneți. Soarta dumneavoastră = ori învingeți ori pieriți. A treia variantă: vă purtați ca un stăpân, ca un diriguitor: ridicați degetul – că doar aveți puterea! – și sălbaticii vi se vor supune. Dacă nu vă îndoiiți de propria putere, și ceilalți vor crede că nu se poate altfel. Emisia dumneavoastră mentală este reglată pe acea linie a vieții unde sunteți deținător al puterii.

Primele două variante se referă la modul cum funcționează intenția interioară, cea de-a treia variantă arată cum funcționează intenția exterioară. Intenția exterioară își alege varianta necesară.

Musca, atunci când se lovește de sticla geamului, deși oberlihtul este deschis, are o intenție interioară. Ce credeți, ce va însemna pentru ea intenția exterioară? Sunteți tentat să răspundeți – să zboare prin oberliht, dar nu este așa. Dacă va zbura înapoi și va privi în jur, va vedea că geamul este închis și oberlihtul este deschis. Pentru ea, asta va constitui o vedere extinsă a realității. Intenția exterioară, în formă pură, îi deschide toată fereastra.

Intenția interioară se referă la toate încercările de a acționa asupra lumii înconjurătoare pe una și aceeași linie a vieții. Tot ceea ce este posibil în cadrul unui singur sector din spațiul variantelor, luat separat, este descris de legile cunoscute ale științelor naturii în cadrul concepției ma-

terlulinte despre lume și viață. Intenția exterioară se referă la încercarea de a alege acea linie a vieții unde cele dorite se realizează.

Acum ar trebui să vă fie clar că zborul prin fereastra închisă este o intenție interioară. Intenția exterioară înseamnă să te transferi pe acea linie de viață unde fereastra se deschide. Poți să depui eforturi supraomenești ca să miști un creion prin puterea gândului. Dar se poate doar prin simpla intenție exterioară de a scana spațiul variantelor unde creionul are diverse poziții.

Să presupunem că în ajunul Crăciunului sunteți convins că nu veți găsi un loc de parcare lângă supermarket. Intenția interioară vă spune: de unde loc de parcare dacă toată lumea face cumpărături. Intenția exterioară, cu toată evidența situației, admite faptul că, apropiindu-vă de supermarket, chiar în acel moment, se eliberează un loc pentru dumneavoastră. Intenția exterioară nu este neapărat convinsă că așa va fi ci, pur și simplu, ia ce i se cuvine, impasibilă și fără discuții.

Intenția exterioară este o improvizație de moment, cu o iluminare. Este fără rost să te pregătești pentru o intenție exterioară. Toate ritualurile magice au ca scop să provoace intenția exterioară. Ritualul însă reprezintă doar pregătirea magiei, preludiul teatral, decorul. Imaginați-vă că, în somn, vă visați zburând în jos de pe înălțimea unei stâlpi și pentru a nu cădea trebuie să vă provocați intenția de a pluti în aer. Nu e timp pentru pregătire și pentru descântece. Este suficient să aveți intenția să zburați și veți reuși. Descântecurile și atributele magice vă ajută doar să treziți acea forță pe care orice om o are, dar nu o poate folosi.

Din păcate, la omul din zilele noastre capacitatea de

a dirija intenția exterioară aproape că s-a atrofiat. Oamenii au fost atât de „înțelepți”, că literalmente au uitat că odinioară aveau această capacitate. Vagi amintiri se mai strecoară uneori în vechile legende. Acum, practic, nici n-ai cum să încerci să dovedești că străvechile piramide egiptene și alte construcții asemănătoare lor, au fost ridicate cu ajutorul intenției exterioare. Vor fi luate în considerare diverse ipoteze, dar nicidecum aceasta. Cred că cei care au ridicat piramidele ar fi foarte amuzați dacă ar afla că urmașii lor îi consideră o civilizație înapoiată și că sunt în stare să-și dea duhul încercând să afle taina străbunilor, dar făcând-o în limitele intenției interioare.

Oamenii nu sunt însă în totalitate lipsiți de intenția exterioară, Aceasta este pur și simplu blocată. Tot ceea ce obișnuim să considerăm a fi magie nu sunt decât niște încercări de a lucra cu intenția exterioară. Secole întregi alchimiștii au încercat fără succes să găsească piatra filozofală, piatra care prefăce orice obiect în aur. Alchimiei i-au fost dedicate o sumedenie de cărți confuze și foarte greu de înțeles. De fapt, așa cum spune și legenda, secretul pietrei filozofale se reduce la câteva rânduri încrustate într-o placă de smarald – așa-numitele incrustații de smarald. De ce s-au scris atâtea cărți? Probabil pentru a fi înțelese aceste câteva rânduri.

Ați auzit, probabil, despre Sfântul Graal. Pentru a intra în posesia acestuia s-au străduit din răsuputeri o sumedenie de persoane, chiar și reprezentanții celui de-al treilea Reich. Circulă în permanență legende despre unele atribute deosebite care ar asigura o forță nelimitată și putere. Rătăcirii naive! Niciun obiect nu poate oferi putere. Fetișurile, exorcismul și alte „meșteșuguri” magice, ele însele nu au niciun fel de putere. Puterea se află în intenția exterioară a

Indivizilor care le folosesc. Atributele doar ajută ca într-o mare măsură subconștientul să „apeșe pe buton” pentru ca rudimentele slab dezvoltate sau amortite ale intenției exterioare să intre în funcțiune. Încrederea în forța magică a acestor atribute dă impulsul ca intenția exterioară să se trezească.

Civilizațiile străvechi ajunseseră la o asemenea perfecțiune încât nu mai recurgeau la ritualuri magice. În mod firesc, o asemenea putere crea un potențial excedentar extrem de puternic. De aceea civilizațiile precum Atlantida, care descoperiseră tainele intenției exterioare, erau distruse la anumite intervale de timp de forțele de egalizare. Ieranturi din această cunoaștere misterioasă au ajuns până la noi ca practici magice, al căror scop este recrearea, refacerea a ceea ce s-a pierdut. Ele nu sunt însă decât niște încercări slabe și de suprafață care merg pe calea falsă a intenției interioare. Esența forței și a măreției – intenția exterioară rămâne în continuare o taină.

Oamenii și-au dezvoltat cu precădere intenția interioară și au pierdut intenția exterioară. Această pierdere a fost indusă de penduli datorită faptului că ei se hrănesc cu energia intenției interioare. „Gestionarea” energiei exterioare e posibilă numai în condițiile în care omul are o libertate deplină și nu depinde de penduli. Se poate spune că aceștia au obținut victoria finală asupra omului.

Am lămurit așadar faptul că natura energiei mentale îndreptată spre realizarea unui scop se manifestă în trei forme: dorință, intenție interioară și intenție exterioară. *Dorința reprezintă concentrarea atenției asupra scopului cu atare.* După cum vedeți, dorința nu are niciun fel de putere. Te poți gândi oricât la un scop, poți să ți-l dorești, dar lucrurile nu se schimbă cu nimic. *Intenția interioară este*

concentrarea atenției asupra procesului, asupra modului cum te miști spre un scop. Această modalitate deja funcționează, dar cere multe eforturi. Intenția exterioară reprezintă concentrarea atenției asupra felului cum scopul se realizează el însuși. Intenția exterioară pur și simplu îi permite scopului să se realizeze el singur. Se presupune că există o convingere puternică, că o variantă de realizare a scopului deja există și nu rămâne decât să fie aleasă. Prin intenția interioară scopul se realizează, iar prin cea exterioară – se alege.

Intenția interioară poate fi caracterizată prin formula: „Eu insist să...”. Intenția exterioară se subordonează unei reguli de cu totul alt tip: „Circumstanțele sunt de genul că...” sau „Rezultă că...”. Deosebirea este imensă. În primul caz, acționați în mod activ asupra lumii în așa fel, încât ea să vi se supună. În al doilea caz, dețineți poziția de observator din exterior, totul se petrece după voia dumneavoastră, dar cumva ca de la sine. Nu schimbați, ci alegeți. Zborul în somn se petrece exact după formula: „Rezultă că zbor” și nicidecum că „Insist să zbor”.

Intenția interioară năzuiește direct *spre scop*. Intenția exterioară este îndreptată asupra *procesului de realizare de la sine a scopului*. Intenția exterioară nu se grăbește să-și atingă scopul – îl are deja în buzunar. Faptul că scopul va fi realizat în general nu e pus la îndoială și nu se discută. Intenția exterioară conduce scopul spre realizare și o face cu sânge rece, impasibil și ireversibil.

Ca să deosebiți unde acționează intenția interioară și unde cea exterioară, folosiți opoziții duale de genul: încercați să obțineți ceva de la lumea aceasta, ea vă va da tot ceea ce doriți; vă luptați pentru un loc sub soare – lumea vă va aștepta cu brațele deschise; forțați o ușă închisă –

um vi se va deschide singură; încercați să pătrundeți printr-un zid – zidul se va da la o parte; vă străduiți ca ceva anume să se întâmple în viața dumneavoastră – vi se va întâmpla. În general, prin intenția interioară încercați să mutați realizarea proprie față de spațiul variantelor, iar intenția exterioară va muta ea spațiul variantelor în așa fel, încât realizarea dumneavoastră să se afle exact acolo unde trebuie. Înțelegeți care este diferența? Rezultatul va fi același, dar căile de realizare sunt cu totul diferite.

Dacă acțiunile dumneavoastră pot fi descrise prin una de a doua parte a opozițiilor menționate mai sus înseamnă că ați prins intenția externă. Când vă luptați, străduiți-vă să împingeți realizarea dumneavoastră în spațiul variantelor, iar atunci când alegeți, spațiul însuși vine către dumneavoastră. Desigur, spațiul variantelor nu se va deplasa singur în raport cu realizarea dumneavoastră. Pentru aceasta va trebui să întreprindeți anumite acțiuni. Acestea nu sunt însă niște reprezentări obișnuite și unanim acceptate. Pe parcursul cărții vă voi oferi exemple ca să vedeți diferența de abordare a intenției interioare și a celei exterioare. Intenția exterioară reprezintă piatra unghiulară a Transurfingului. Aici veți găsi și cheia Ghicitorii Supraveghetorului – și anume că nu trebuie să te războiești cu această lume ci, pur și simplu să-ți alegi ce-ți dorești din ea.

Pentru intenția exterioară nimic nu este imposibil. Puteți zbura și în realitate sau, să zicem, puteți merge pe apă, dacă aveți intenția exterioară a lui Christos. Legile fizice nu vor fi nicidecum încălcate. De fapt legile fizice acționează într-un anumit sector al realizării materiale. Activitatea intenției exterioare se manifestă în mișcarea realizării pe sectoare diferite ale spațiului variantelor. În cadrul

unui singur sector realizat nu se poate zbura. Pentru aceasta ar trebui să contracarăm forța de atracție a Pământului iar aceasta presupune activitatea intenției interioare, care necesită un consum mare de energie pentru depășirea forței gravitației. Zborul liber, și în somn și în realitate nu înseamnă deplasare reală în spațiul material, ci schimbarea poziției relative a realizării dumneavoastră. Cu alte cuvinte corpul se materializează succesiv în noi puncte ale spațiului fizic.

Se mai poate spune și că *nu dumneavoastră înșivă zburați prin spațiu, ci el se deplasează în raport cu dumneavoastră în funcție de alegerea intenției dumneavoastră exterioare*. Cele afirmate nu sună tocmai corect, dar nu intrăm mai profund în teoria relativității. Putem doar să ne imaginăm cum se întâmplă de fapt.

Ca să zburați trebuie să aveți credință fermă că puteți face acest lucru. De ce Hristos a spus atât de simplu, fără drept de apel: „După credința voastră vi se va da”. Pentru că noi nu putem să obținem sau să facem ceva dacă nu avem intenții. Iar intenție fără credință nu există. N-am fi putut face nici măcar un pas, dacă n-am fi crezut că acest lucru este posibil. Cu toate acestea, nu poți convinge rațiunea că în realitate se poate zbura la fel ca în somn. În orice caz, nu în starea obișnuită a conștiinței. Unii yoghini din India reușesc, în procesul meditației, să se desprindă de sol. (Despre alte manifestări de levitație plauzibile eu personal nu am cunoștință). E posibil ca intenția lor să fie suficientă doar ca să se regleze pe mișcarea variantelor în care corpul poate să atârne în aer. Dacă ținem seama de uriașele posibilități ale yoghinilor în comparație cu oamenii obișnuiți vă puteți imagina cât este de complicat să subordonezi intenția exterioară voinței.

În somn, rațiunea care dormitează ar mai putea să afirme că e posibil să zbori, dar în stare de conștiință acest lucru este de nerealizat pentru ea oricât ați încerca să vă autoconvingeți. Trebuie să existe nu numai credință, ci și știință. Credința presupune posibilitatea de a ne îndoii. Unde există credință, acolo există loc și pentru îndoială. Știința exclude îndoiala. Vă îndoiiți că mărul pe care-l aruncați va cădea pe pământ? Nu doar credeți, ci știți acest lucru. Intenția exterioară pură nu lasă loc pentru îndoială nici și pentru credință. Dacă în somn, pentru zbor este suficient să se facă doar o aluzie la intenția exterioară în lumina realizării materiale inerente intenția trebuie să fie absolut pură. Nu fiți supărați că nu puteți să ajungeți la intenția pură. Pentru realizarea scopului dumneavoastră este pe deplin acceptabilă și o intenție de „mâna a doua”. Pur și simplu e nevoie de un anumit timp ca realizarea inertă „să se deslășoare”.

În contextul intenției exterioare apare o problemă interesantă: ce este hipnoza? Îmi este greu să determin cu exactitate dacă aceasta este rezultatul intenției interioare sau exterioare. Energia gândurilor în mod cert nu este suficientă, ca prin forța intenției interioare să miști obiecte, uchiur și cele mai ușoare. Este însă suficientă pentru a transmite de la o persoană la alta diferite sugestii. Unele persoane au o capacitate foarte pronunțată de a trimite un flux energetic suficient de puternic. Dacă el este modelat de anumite gânduri, la persoana spre care a fost trimis acest flux apare efectul de sugestionare. Sper că nu vă gândiți că hipnotizorul acționează doar cu o privire magnetică sau cu pase ale mâinilor. Cu atât mai mult cu cât pentru a acționa energetic este totdeauna obligatoriu să existe un contact vizual sau verbal. După câte știu, hipno-

za acționează în general la distanțe mici. Și atunci este firesc să presupun că ea este rezultatul transmiterii energiei mentale cu ajutorul intenției interioare. În acele cazuri când hipnoza se face la distanțe mari, este neîndoielnic că intenția exterioară este cea care joacă rolul principal, dacă nu cumva acționează și altfel de mecanisme.

Ca să simți intenția exterioară este necesar să te smulgi din patul lui Procust¹, adică să te desprinzi de reprezentările și senzațiile obișnuite. Rațiunea există în limitele înguste ale concepției de viață unanim acceptate. Să te smulgi din aceste limite e greu, pentru că asemenea ruptură o poate face numai intenția exterioară. Rațiunea nu-și va ceda prea ușor pozițiile. Cercul se închide: ca să ajungi la intenția exterioară este necesară însăși intenția exterioară. Aici e greu.

Mă tem că îi voi decepționa pe unii cititori spunând că nu-mi sunt cunoscute exercițiile prin care se poate dezvolta intenția exterioară. Scopul acestora ar suna probabil cam așa: „să ai dorința de a avea intenția”. Unica posibilitate de a înțelege mai profund natura intenției exterioare

¹ Procust este un personaj din mitologia greacă. Acesta ademea călătorii și le oferea ospitalitatea casei sale. Odată ajunși în casă, Procust îi obliga să se culce pe un pat de aramă. Atunci când călătorul era mai scurt decât patul, Procust îi întindea corpul, trăgându-l de mâini și de picioare, până ce-l lungea pe potriva patului. Dacă oaspetele era mai lung decât patul, Procust îi tăia capul ori picioarele. Evident, în orice situație deznodământul era moartea călătorului ghinionist.

Eroul Tezeu a pus capăt vieții și practicilor sadice ale lui Procust, supunându-l acelorași tratamente pe care le rezervase el „oaspeților” săi.

Metaforic, „patul lui Procust” a devenit simbolul practicilor abuzive de încadrare a oamenilor, a gândirii și simțămintelor lor, în anumite tipare prestabilite.

practicarea somnului conștient. În loc de exerciții eu vă recomand practicarea unei vieți conștiente. Acesta înseamnă nu atât să vă antrenați, cât să trăiți prin intenția exterioară. Realitatea se deosebește de somn numai prin inerția realizării materiale în spațiul variantelor. În fond, totul este asemănător.

Ați putea să mă întrebați: dacă nu suntem capabili să ne menționăm intenția exterioară, atunci la ce ne mai putem apleca? Este evident că n-o să puteți să mișcați din loc blocuri de multe tone. Dar timpul poate învinge inerția lumii materiale. Calea obișnuită și unanim acceptată de atingere a scopurilor se bazează pe intenția interioară. Intenția Transurfingului ne propune ca, dimpotrivă, să renunțăm la intenția interioară și să o folosim pe cea exterioară.

E greu să tragi hotarul unde anume se termină intenția interioară și unde începe cea exterioară. Intenția interioară se transformă în intenție exterioară atunci când conștientul se unește, se armonizează și fuzionează cu subconștientul. Această fază este imperceptibilă. Este asemănătoare cu senzația de cădere liberă sau cu sentimentul pe care-l încerci când ai reușit pentru prima oară să mergi cu bicicleta. Dar cel mai bine se explică prin senzația pe care o ai când zbori în somn, când voit te ridici în aer.

Fuziunea și acordul deplin între conștient și subconștient se petrec într-un anumit segment, foarte îngust. E ușor să mișcați degetele de la mână, e puțin mai greu să le mișcați pe cele de la picioare, e și mai greu – să mișcați urechile, iar organele interne aproape că este imposibil să le mișcați. Intenția exterioară este dezvoltată și mai puțin. Nu pui de acord conștientul și subconștientul în intenția de a te desprinde de pământ și a zbura este atât de dificil, în-

cât se consideră că, practic, este imposibil.

Noi ne vom propune niște scopuri mai lumești. Levi-tația este forma cea mai înaltă de manifestare a intenției exterioare pure. Dar forța intenției exterioare este într-atât de mare, încât și o insignifiantă părțică din ea e suficientă pentru obținerea unor rezultate impresionante. În viața de toate zilele, intenția exterioară lucrează independent de voința noastră și de cele mai multe ori acționează periculos. De exemplu, cele mai neașteptate nenorociri ni se pot întâmpla. Am discutat deja situațiile în care omul primește exact ceea ce nu-și dorește. Pe de o parte, vă urmărește lucrul de care vă temeți, pe care-l urâți și de care doriți să scăpați. Se întâmplă astfel pentru că emisia mentală reglată pe evenimentul nedorit vă transferă în sectorul unde acest eveniment chiar are loc. Iar pe de altă parte, doar nu intenționați să obțineți ceea ce nu doriți. Intenția mai acționează aici?

Intenția interioară este direcționată spre evitarea lucrului nedorit. Vă arde la inimă tot ceea ce vă neliniștește, vă sperie, vă îngrozește. Rațiunea se teme, sufletul și mai și; rațiunii îi repugnă ceva – sufletul îi ține isonul; rațiunea urăște – sufletul, cu atât mai mult. Sufletul și rațiunea sunt la unison. În momentul când conștientul și subconștientul se pun de acord, se trezește intenția exterioară numai că ea nu este direcționată acolo unde aveți trebuință. Despre direcționarea intenției exterioare aproape că nici n-ar fi corect să vorbim aici. Dacă intenția interioară are o direcționare precisă – să evite lucrurile nedorite, în schimb, intenția exterioară indică nu direcția, ci mai degrabă *lumina verde pentru realizarea a ceea ce au convenit sufletul și rațiunea*. Dar ele au fost în consens asupra unui singur lucru – modul cum este apreciat evenimentul. Dacă el este

clorit sau nu, nu are importanță. Intenția exterioară vede că sufletul este la unison cu rațiunea și nu face decât să aleagă sectorul corespunzător din spațiul variantelor.

Din păcate, în viață, de cele mai multe ori, sufletul și rațiunea sunt la unison atunci când nu acceptă un lucru. De aceea realizarea celor mai rele așteptări ilustrează cel mai bine modul cum acționează intenția exterioară. De obicei, oamenii nu știu prea clar ce își doresc foarte mult, în schimb știu foarte exact ce vor să evite. Ca să poți să subordonezi intenția exterioară propriei tale voințe este necesar ca sufletul și rațiunea să fie la unison când este vorba despre năzuințe pozitive și să alungi din gânduri tot ceea ce este negativ. Știți deja cât de nefastă este gândirea negativă pentru viața noastră. Când sunteți nemulțumiți și nimic nu vă place vă expuneți acțiunii forțelor de egalizare, intrați sub incidența pendulilor distructivi și vă orientați ominia mentală spre sectoarele negative ale spațiului. Intenția exterioară formată de negativism pune în practică toate acestea.

În felul acesta, intenția exterioară poate să acționeze independent de voința noastră. Este foarte greu să ajungi să o stăpânești, dar o poți face să lucreze pentru tine. Ne vom ocupa exact de această problemă. Am văzut cum trebuie să procedăm pentru ca acțiunea intenției exterioare să nu ne manifeste împotriva noastră: să nu creăm potențialul importanței și să renunțăm la negativism. A rămas să vedem cum trebuie să procedăm pentru ca intenția exterioară să servească scopului propus. Nu este deloc simplu, cum ar fi cu lampa fermecată a lui Aladin, dar metode ajutătoare pentru a pune în funcțiune mecanismul intenției exterioare există totuși.

Este posibil ca multe lucruri din cele expuse, să fi

rămas neclare. Într-adevăr, este o temă greu de înțeles pentru că intenția exterioară nu poate fi descrisă prin cuvinte. Totuși, în curând imaginea se va clarifica. Nu am intenția să vă bag în ceață pentru a vă intriga, așa cum fac adeptii unor școli și curente spirituale. Tot ce trebuie să știți, veți găsi în această carte. Tot ce este necesar pentru a învăța să căpătați deprinderi veți obține din propria experiență, dacă veți folosi în practică principiile Transurfingului. Nu va fi nevoie de nici un fel de cursuri și antrenamente. Nu este nimic mistic și tainic în Transurfing.

De regulă, „cunoștințele secrete”, sunt învăluite în parabole, în alegorii, în lucruri spuse pe ocolite, pe jumătate. Se știe că cine gândește clar se și exprimă cu claritate. Iar dacă cel care consideră că posedă o „știință secretă” și vrea să arate că știe ceva anume care, pasămite, ar putea fi spus doar ucenicului său, „la ureche”, iar în restul timpului se exprimă prin parabole și prin sentențe profunde, înseamnă, mai mult ca sigur, că acest guru nu știe nici el clar care este esența științei lui.

Noi nu vom încerca să obținem intenția absolută capabilă să ridice corpul în aer. Dacă am ști cum să facem, nu ar mai avea rost să vorbim. Există spațiul variantelor, există posibilitatea de alegere – alegeți-vă varianta și puneți punct. Scopul nostru constă în a ne însuși modul în care să realizăm scopul, folosindu-ne de posibilitățile noastre. Chiar dacă ele sunt limitate, Transurfingul ne învață cum să trezim acele forțe pe care nu le folosim. Și pentru aceasta nu e nevoie să ne extenuăm cu meditații, antrenamente, vise conștiente și alte ocupații mistice din cauza cărora ar putea să ne plece mintea cu sorcova. Desigur, modelul Transurfingului pare incredibil. Într-adevăr, este greu de crezut. Și totuși este suficient să vă revizuiți concepția

obișnuită despre lume și veți putea să obțineți ceea ce înaintea vi se părea de neatinș. Vă veți convinge în curând că: într-adevăr, intenția exterioară poate fi pusă să lucreze pentru binele dumneavoastră.

Scenariile jocului

Să ne întoarcem din nou la vise. Visele sunt foarte plastice, de aceea pot servi drept un admirabil model demonstrativ pentru înțelegerea mecanismului activității intenției exterioare. Ne-am lămurit că esența visului este în multe privințe asemănătoare cu viața reală. Tot ceea ce se întâmplă în somn este rezultatul jocului după un scenariu alen de sufletul nostru. Când rațiunea doarme, noi visăm, dar nu ne amintim visele. În acest caz sufletul călătorește în spațiul variantelor, fără nici un fel de control. Pe unde „hoînărește” el, în acest timp, nu se știe. Toate amintirile dintr-o noapte când suntem în stare de conștiință se află sub controlul rațiunii. Visele pe care le ținem minte apar în perioada când rațiunea așipește. Controlul ei în acest timp este diminuat și ea se manifestă doar ca observator. Nu-și imaginează nimic și nu i se pare nimic. Ea preia ce vede sufletul în sectoarele nerealizate ale spațiului variantelor.

În visarea inconștientă, rațiunea nu-și exercită controlul asupra sufletului. Ea vede un film, ca un spectator. În același timp, trăiește ceea ce vede și transmite sufletului aceste trăiri, iar acesta imediat se reglează pe sectorul care corespunde așteptărilor. Astfel, pe parcurs, scenariile se

modifică dinamic. Decorurile și personajele se reglează instantaneu pe scenariile care se modifică. Imaginația participă într-adevăr la vis, dar doar în calitate de generator de idei.

În vis, lucrurile se petrec astfel: v-ați gândit pentru o clipă că cineva este agresiv și în aceeași clipă acest lucru se și realizează – respectivul individ vă amenință. Dar imediat ce girueta părerii dumneavoastră a schimbat direcția, dușmanul dumneavoastră v-a devenit brusc prieten. La fel se comportă și pisoii dumneavoastră când e în fața oglinzii: dispoziția i se schimbă de la un pol la altul – acum e prietenos, acum e agresiv. Vede în fața lui un subiect și apreciază cam la ce anume trebuie să se aștepte de la el. La început, atitudinea lui este neutră – este doar curios. Apoi ridică o lăbuță – aprecierea i se schimbă instantaneu, vede un potențial pericol și se zburlește, atacă și se apără. Sare înapoi, își vede figura comică și starea de spirit i se schimbă, devine jucăuș și totul decurge într-un mod nou. Și iată cum motănașul își corectează în mod dinamic scenariile. Ba își atacă imaginea din oglindă, ba agresiunea devine brusc prietenie. Omul își corectează scenariile din vis, când nu este conștient, exact la fel. Motănelul nu-și dă seama că în oglindă își vede imaginea, omul nu-și dă seama că în somn vede un vis. Știați că noi toți când ne uităm în oglindă nu avem aceeași expresie a feței pe care o avem de obicei? Expresia se schimbă imediat ce omul se uită în oglindă. Schimbarea se face într-o clipită, noi nici măcar nu observăm. Lucrul acesta se petrece din cauza obiceiului și a dorinței căpătate încă din copilărie de a arăta într-un anume fel. E suficient să-i spui copilului: „Uită-te în oglindă să vezi ce urâtă ești când plângi!” și chipul i se schimbă imediat. Adulții se uită și ei în oglindă și au o

minimă așteptare: „Îmi place cum arăt”, „Cum arăt?”, „Nu-mi place cum arăt” sau mai știu eu ce. Dar în orice caz, expresia feței se corectează într-o clipă.

Oglinda – este exemplu de corecție dinamică a scenariului. Numai că aici lucrează intenția interioară, iar în somn, exact la fel, lucrează intenția exterioară. În realitate, individul își vede imaginea în oglindă și imediat, cu ajutorul intenției interioare, își schimbă expresia feței, corespunzător așteptărilor. În somn, omul vede un joc, iar intenția exterioară, independent de voința lui, alege scenariile de comportament ale lumii înconjurătoare, corespunzător cu trăirile și așteptările lui.

Comportamentul celor care apar în vis este determinat integral de reprezentarea dumneavoastră despre felul în care ei ar putea să se poarte. Ideea este doar impulsul inițial, restul îl face intenția exterioară. De altfel, comportamentul dumneavoastră în somn este determinat de intenția interioară, iar restul se supune intenției exterioare, chiar dacă vreți sau nu. După cum vă amintiți, intenția interioară încearcă să *influențeze* în mod direct lumea exterioară, iar lumea exterioară *permite* lumii exterioare să se realizeze corespunzător cu intenția.

În somn, fenomenele se dezvoltă numai după scenariul pe care îl puteți permite. Nu se poate petrece nimic altceva din ce nu este în capul dumneavoastră. În speță, nu se explică faptul că sunteți mai puțin critic față de tot ce se petrece în somn. Chiar și absurditățile care se petrec în somn le luați ca atare pentru că dumneavoastră sunteți și scenaristul și regizorul viselor pe care le aveți. Nu că absurditățile ar constitui o normă, dar posibilitatea existenței lor potențiale nu este exclusă de subconștient. Căci în somn rațiunea așteaptă iar subconștientul poate permite ce-

le mai incredibile lucruri.

În decursul vieții, omul permite să treacă prin creierul său o masă uriașă de informații din izvoare externe, precum și din lumea fanteziilor sale. O parte din informații este filtrată de judecata rațională ca fiind rebuturi, informații nereale. Totuși, această parte nu dispare nicăieri; deși se află în magazie sub cheie, subconștientul are acces la ea și el nu are motive să scoată la reformă această informație. De aceea, când vine timpul somnului, sufletul se furișează, în vârful picioarelor, în magazie și pe ascuns de rațiune începe să probeze cele mai stupide scenarii. Mai mult chiar, în visarea inconștientă, sufletul este liber să își aleagă sectoare din spațiul variantelor. Majoritatea acestor sectoare nu se realizează niciodată pentru că în ele evenimentele sunt iraționale și aceasta înseamnă că este nevoie de mari cheltuieli de energie. Cum își alege sufletul visele, numai bunul Dumnezeu știe.

Oricât de arbitrar ar alege sufletul visele, rațiunea le vede și le corectează scenariile în concordanță cu trăirile și așteptările sale. Cum am spus deja, cel mai ușor se realizează așteptările cele mai rele și tot ce individul încearcă să evite. În acest caz, intenția exterioară acționează în afara voinței individului și spre răul acestuia.

Prin urmare, scenariile viselor sunt determinate de așteptări. În somn, cele mai rele așteptări se realizează în mod cert. Și în realitate, de asemenea, cu un mare grad de probabilitate primiți lucrul de care vă temeți. Așa funcționează intenția exterioară în afara voinței rațiunii. Rațiunea este capabilă ca, printr-un efort de voință, să oblige intenția interioară să lucreze. Intenția exterioară nu se supune însă ordinelor, ci apare arbitrar, ca rezultat al concordiei dintre suflet și rațiune. În timpul somnului, rațiunea nu are

inhibiția nici măcar să-și dea seama că intenția exterioară lucrează, întrucât lipsește controlul. În realitate, lucrurile stau puțin mai bine, pentru că visul, într-un anumit sens, se continuă în realitate.

În somn, individul poate să fie atras în cele mai nefirești și stupide jocuri. Jocul îl acaparează total pe cel care doarme; el nu-și dă seama de absurditatea celor ce se petrec. Și în viața reală într-o oarecare măsură se întâmplă același lucru. Dacă un grup de indivizi are o activitate de strictă specializare, aceștia folosesc frecvent un limbaj care, privit din afară, poate părea stupid și nefiresc. Pot să fie grupuri de interese, profesionale sau religioase.

O atitudine critică foarte scăzută față de ceea ce se petrece în realitate constituie cauza unor asemenea fenomene ca hipnoza, vrăjitoria. De exemplu, hipnoza țigănească se bazează pe trei de „da”. Individul răspunde de trei ori afirmativ la întrebări și are impresia că totul e cum trebuie. Își pierde vigilența într-un fel și ațipește – atitudinea lui critică coboară la un nivel foarte scăzut. Mulți oameni aproape că dorm pe picioare, executând mașinal acțiuni obișnuite. Aceasta se întâmplă de obicei la persoanele care au același regim de viață ce se repetă cu regularitate de la o zi la alta.

Când vorbești cu cineva, dormiți foarte profund. Cufundându-vă până peste cap în joc, înțelegeți desigur ce se întâmplă, dar nu sunteți capabil să apreciați obiectiv situația și să acționați, întrucât nu mai priviți lucrurile din afară, ci participați la joc. Oricare fan al fotbalului care cunoaște regulile îi critică în cunoștință de cauză pe jucătorii care greșesc. Dar ce s-ar întâmpla dacă ar intra el pe teren? Toți oamenii acționează într-o măsură mai mare sau mai mică, în mod inconștient. Dacă cineva spune un nea-

devăr, ochii încep să-i fugă spre dreapta. Mâinile i se mișcă haotic, necontrolat. Este total sub puterea piesei la care participă.

Starea de hipnoză indusă este treapta extremă de somn în realitate. Toți oamenii continuă să doarmă în realitate, într-o măsură mai mare sau mai mică. Acum ați putea să vă scuturați și să spuneți: îmi dau seama ce fac și ce se întâmplă în acest moment. După aceea însă vă distrage atenția cineva, o problemă sau un eveniment și intrați în joc până peste cap și adormiți. Și veți dormi atâta timp cât vă aflați pe scenă și vă interpretați rolul în mod conștient. Vă veți trezi când veți coborî în sala de spectacol și îl veți zgâlțâi pe Supraveghetorul dumneavoastră. Aflându-vă în sala de spectacol, veți continua să vă jucați rolul, să spuneți cuvintele care trebuie, să faceți anumite mișcări, să respectați regulile stabilite. De data asta veți juca conștient, adică detașat. Vă veți da în arendă și veți aprecia în mod realist ce se petrece.

În visarea inconștientă, visul „se întâmplă”, intenția exterioară acționează independent de voința dumneavoastră și nu puteți să faceți nimic. În visarea conștientă, individul coboară în sala de spectacol și conduce conștient scenariul. Intenția exterioară nu numai că se supune voinței, dar nici nu se împotrivește. În acest caz, rațiunea îi acordă sufletului libertatea și în schimb primește acceptul acestuia. Unitatea dintre suflet și rațiune trezește intenția exterioară. Despre felul cum o putem dobândi pe drumul spre scop vom vorbi în următoarele capitole.

În realitate gradul de conștientizare este mai mare decât în vis. Este absolut suficient pentru „gestionarea” intenției interioare. Intenția exterioară necesită însă un grad mult mai înalt de conștientizare. Atât în visarea conștientă,

Alți și în realitate, pentru a obține controlul asupra intenției exterioare este necesar să te trezești.

Jocul după regulile dumneavoastră

Ce puteți să faceți dacă sunteți atacat în somn? Aveți patru variante de intenție interioară: să fugiți, să luptați, să vă treziți sau să vă dați seama ce se întâmplă. În somn, împotrivirea sau retragerea este o reacție primitivă a intenției interioare. Dacă ați fost atacat, și dumneavoastră țineți piept, vă împotriviți, atunci totul va decurge aproximativ ca în realitate, adică după modelul obișnuit. În conștiința dumneavoastră există un scenariu – după care trebuie să decurgă lupta. De exemplu, dacă sunteți obișnuit să pierdeți, veți pierde. În spațiul variantelor somnul vi se va muta în funcție de acest scenariu.

În somn, acționați așa cum sunteți obișnuit să faceți în realitate. Întrucât în somn totul e posibil, ar fi mult mai eficient să folosiți intenția exterioară. Puteți să vă întoarceți calm spre agresor și cu un ușor efort de voință să vă imaginați că el se retrage sau că *se transformă*, de exemplu, într-o broască. Nu vreți ca el chiar să se transforme în broască. Năzuința de a acționa asupra lumii înconjurătoare este treaba intenției interioare. Vă imaginați că el *se transformă*, cu alte cuvinte, admiteți această variantă. *Intenția interioară este orientată numai spre a vă imagina acest lucru, pentru a admite un astfel de scenariu.* Dacă rațiunea admite în totalitate o astfel de variantă de evoluție a eve-

nimentelor, sufletul nu va obiecta nici el. Unitatea dintre suflet și rațiune generează intenția exterioară și ea este cea care realizează scenariul ales.

După cum vedeți, *intenția exterioară apare nu ca rezultat al unui efort de voință, ci ca o consecință a unității dintre suflet și rațiune*. Intenția interioară (voința) trebuie direcționată doar spre realizarea acestei unități. În acest sens, intenția exterioară nu e generată de voință și acționează cumva independent de ea. Dar pentru ca ea să apară, trebuie *să conștientizăm* că scenariul poate fi controlat. Conștientizarea este o condiție necesară pentru a putea să obligăm intenția exterioară să lucreze pentru noi.

Atâta timp cât visul nu este conștientizat, el nu poate fi controlat, ci „se întâmplă”. Și în somn, și în starea de veghe, majoritatea faptelor individului sunt relativ inconștiente. Atitudinea inconștientă față de ceea ce se întâmplă constă în trăirea situației ca fiind determinată și condiționată de factori exteriori pe care, de obicei, nu aveți nici forța și nici posibilitatea să îi influențați în mod substanțial. Dacă aveți un asemenea punct de vedere, atunci asupra vieții dumneavoastră vor acționa alți oameni sau vicisitudinile vieții. Realitatea, în acest sens, de asemenea „se întâmplă”. Regulele jocului nu le stabiliți dumneavoastră, ci lumea exterioară.

Ca să obțineți controlul atât asupra viselor cât și asupra vieții reale, trebuie să vă schimbați rolul – din participant să deveniți observator. Nu vă opriți, continuați să participați la joc și jucați-vă rolul ca și până atunci. Veghetorul dumneavoastră interior lucrează în permanență. Este ca și cum v-ați da în arendă ca actor dar, în același timp, ați fi și spectator în sală, ați vedea cum jucați și i-ați vedea și pe ceilalți cum joacă. Veghetorul este tot timpul

conectat la sunet. Nu se amestecă, dar urmărește ce se întâmplă și dă raportul în mod realist.

În somnul pasiv nu mai sunteți spectator, sunteți numai actor. Sunteți acaparat total de rol și nu mai vedeți situația din afară. Ca să nu intrați până „peste cap” în rol este necesar ca importanța interioară și cea exterioară să fie menținute la un nivel minim, iar Veghetorul să fie în permanență pregătit. Chiar dacă nu luăm în calcul intenția exterioară, capacitatea de a controla situația este direct proporțională cu luciditatea. În somn, nivelul de luciditate este scăzut, de aceea vi se „întâmplă” să dormiți. Dacă în viață vă dați seama că dormiți, întreaga situație se află sub control. Puteți face ceea ce doriți.

Gradul de expunere la influența oamenilor și a obiectelor distructivi este invers proporțională cu luciditatea. În somn, multe persoane se poartă de parcă ar fi niște zombi. Dacă aveți un coșmar, o luați la fugă și nu faceți nimic cu asta. Scenariul este al dumneavoastră, dar l-ați dat unui regizor străin să îl monteze. Vă aflați în captivitatea reprezentărilor dumneavoastră obișnuite cu privire la variantele de evoluție a evenimentelor. Reprezentările sunt ale dumneavoastră, dar ele dictează voinței dumneavoastră și de aceea sunteți doar actor, adică victimă.

Amintiți-vă ce se întâmplă când sunteți absorbit de o problemă. De exemplu, vine un coleg de serviciu și vă comunică faptul că trebuie realizată o anumită lucrare. Dacă vă faceți probleme, prima reacție va fi îngrijorarea, apoi tensiunea nervoasă. În aceeași clipă, începeți să derulați în minte câteva scenarii de cum pot să evolueze evenimentele: „Lucrarea este complicată, cum să o rezolv?” Ah, așa nu-mi place treaba asta! Ce viață grea și amară am! Dacă nu mă descurc...” și așa mai departe. Gata!

În acest moment ați și intrat în joc, v-ați expus deja influenței sau, cu alte cuvinte, ați adormit. Puteți fi luat de mână, ca un copil ascultător, și dus în camera unde vă așteaptă o treabă grea și împovărătoare. Vă aflați pe acea linie a vieții unde lucrurile stau într-adevăr așa.

Și s-a întâmplat așa deoarece i-ați permis pendulului să vă hipnotizeze și să vă impună să-i faceți jocul în acea problemă. Răsucind pe toate părțile în conștiință scenariul „problematic”, și sufletul și rațiunea au devenit îngrijorate, iar intenția exterioară v-a transferat imediat pe linia „cu probleme” a vieții. Nu este deloc complicat, deoarece astfel de sentimente ca frica, lipsa de soluții, nemulțumirea, neliniștea și îngrijorarea pun stăpânire pe noi foarte ușor. Și care a fost cauza inițială? Importanța! Ați fost atras într-un joc sau ați fost „amețit” numai pentru că ați apreciat jocul ca fiind important, și el în sine și pentru dumneavoastră. Importanța interioară și exterioară.

Iar acum imaginați-vă o altă variantă de evoluție a evenimentelor. Vine la dumneavoastră un individ cu o problemă. În aceeași clipă vă scuturați și vă spuneți că nu dormiți și că puteți decide singur dacă primul impuls al pendulului se va transforma sau nu într-o problemă pentru dumneavoastră. Este prima condiție pentru a controla situația. A rămas să îndepliniți a doua condiție: să vreți să inactivați acest pendul. Chiar fără să știți ce vă așteaptă, pregătiți-vă dinainte să credeți că e un fleac, că nu e mare lucru. Important este să nu vă lăsați prins de mână. Nu faceți niciun pas, dar nu renunțați, nu încercați să vă fofilați și, mai ales, nu vă enervați. Ascultați în liniște ce se vrea de la dumneavoastră. Aparent, e de dorit să dați din cap afirmativ, dar în interiorul dumneavoastră să rămâneți în rolul de observator neutru și nicidecum de participant.

Avantajul este rolul de spectator-interpret, la fel ca antrenorul jucătorilor.

A fi în expectativă în cazul de față nicidecum nu înseamnă să fii distrat, neatent. Dimpotrivă, controlul asupra atenției presupune atenție și o claritate deplină a gândurilor. A sta deoparte înseamnă să îți dai seama că tu însuși faci regulile jocului și rămâne să hotărăști dacă jocul se va transforma într-o tragedie sau într-un vodevil. Dar dumneavoastră cum doriți? Cu siguranță, vreți ca totul să se rezolve ușor și simplu. Dacă credeți că oricând ar putea să apară vreo problemă complicată, nu vă faceți griji. Oricare problemă complicată are și o rezolvare simplă. Această rezolvare se află pe linia „de vodevil” a vieții. *Pentru a trece pe această linie este necesară doar intenția de a vă imagina că totul va fi exact așa.*

Folosind această tehnică, veți fi plăcut surprins. Rezultatele pot fi dintre cele mai neverosimile. Cel puțin această problemă poate fi rezolvată ușor. Sau, e posibil să nu mai fie cazul sau rezolvarea ei să fie încredințată altcuiva. Se știe doar că pe linia „de vodevil” a vieții nu există probleme complicate. Nu aveți putere asupra intenției exterioare, dar procedați în așa fel încât, în primul rând, ea să nu acționeze împotriva dumneavoastră iar, în al doilea rând, puteți să aveți șansa de a o face să acționeze în interesul dumneavoastră. Circumstanțele pot fi diferite, ele pot să fie inclusiv în defavoarea dumneavoastră. O asemenea poziție vă mărește însă radical șansele de câștig. Totodată, nu uitați să vă lăsați dus de cursul variantelor. Dacă gradul de comuniune dintre suflet și rațiune asupra problemei în varianta „vodevil” este destul de ridicat, veți obține rezultate năucitoare, la care înainte nici nu puteați visa.

Nu veți mai fi o marionetă. Trebuie însă să vă previn

să nu fiți tentat să vă comportați ca un mânuitor de păpuși. Înțelegeți și dumneavoastră că aceasta înseamnă distrugerea echilibrului și că negreșit veți primi un bobârnac atunci când veți da primele semne că sunteți infatuat, că vă simțiți superior și că îi subapreciați sau (ferească Dumnezeu!) îi disprețuiți pe ceilalți. Un control absolut asupra a tot ceea ce se petrece, nu-l veți avea niciodată, nici măcar în somn. Țineți bine minte, *aveți dreptul doar să alegeți și nu să schimbați*. Simțiți-vă ca acasă, dar nu uitați că sunteți în vizită. Este necesar, de asemenea, să nu uitați că arendându-vă, trebuie să acționați ireproșabil. *A lua lucrurile mai în ușor, ca în vodeviluri, nu înseamnă lipsă de disciplină și indolență, ci o apreciere lucidă a importanței*.

Ar fi o greșeală ca luciditatea să fie interpretată ca tendință de a institui un control asupra lumii înconjurătoare. Rațiunea este obișnuită să țină la părerile sale, să încerce să schimbe mersul evenimentelor, cu alte cuvinte, să meargă contra curentului. Dacă ați coborî în sala de spectacol, ați fi tentat să schimbați scenariul cu forța și să le impuneți actorilor propria voință. Un asemenea comportament nu are nimic comun cu Transurfingul, întrucât el se bazează exclusiv pe intenția interioară de a merge contra curentului. Țineți minte încă o dată și încă o dată că trebuie să vă deplasați pe direcția de curgere a variantelor. *Conștiințizarea nu înseamnă control, ci observare*. Controlul are doar rolul de a nu ne lăsa să ne „bălăcim” în ceea ce este negativ, ci să ne imaginăm un scenariu care ne este favorabil, să îl punem în aplicare și să îl acceptăm din toată inima. *Nu trebuie să impunem lumii scenariul nostru; ci doar să admitem că el este posibil, să permitem variantei să se realizeze iar noi să ne permitem să avem această variantă*. *Veți înceta să vă războiți cu lumea și veți putea să*

alegeți doar în cazul în care sufletul și rațiunea vor fi la unison.

Haideți să ne amintim de tema pentru acasă, pe care v-am dat-o în capitolul anterior. Rolurile de Solicitant, de Obidit și de Luptător nu ni se potrivesc. Ce rol îi rezervă Transurfingul celui care este stăpân pe soarta sa în jocul numit Viață? Acum ar trebui să vă fie clar, este rolul de *Veghetor*. Cu cât sunteți mai conștient în realitate, cu atât sunteți mai capabil să dispuneți mai eficient de soarta dumneavoastră.

Rolul de Veghetor, de ce să nu spunem, este mult mai atrăgător decât rolul de Executant. După cum se știe, comandanții, șefii și diverși alți conducători ocupă în viață o poziție mult mai activă decât simplii executanți și nu numai pentru că ei au o răspundere mai mare. Lucrătorii unei verigi de conducere sunt mai degrabă observatori decât executanți ai unor îndatoriri. Situația îi obligă să fie „mult mai treji” spre deosebire de simplii lucrători care pot să doarmă când sunt obligați să-și îndeplinească sarcinile ce le revin. Ocupând poziția de Veghetor, veți simți imediat un surplus de energie și tonusul dumneavoastră vital va crește pentru că acum trebuie nu doar să vă supuneți unei voințe străine, ci să vă croiți singur soarta. *Responsabilitatea pentru propria soartă nu este o corvoadă, ci este libertate.*

Omul se deosebește de animal nu atât prin nivelul intelectului, ci prin faptul că el este conștient de sine. Animalele se află într-o stare mai somnolentă. Comportamentul lor, în genere, este determinat de scenarii stereotipe, imprimare de natură, comportament care se manifestă sub formă de instincte și reflexe. Ele acționează ca și cum ar juca într-o piesă după un scenariu ce nu poate fi schimbat.

În această privință, omul se „trezește” mai repede. El devine conștient de sine, ca o personalitate și ca loc pe care îl ocupă în această lume într-un mod mai natural. Și totuși, nivelul de conștientizare al omului este încă destul de scăzut. Individul își interpretează rolul aflându-se pe scenă. El este în întregime captivat de acest joc.

Secretul așa-numiților oameni deștepți se află în conștientizare. Claritatea minții este determinată de gradul de conștientizare. Unii oameni gândesc clar și tot clar își expun gândurile, alții au o adevărată harababură în cap. Minte ascuțită, pe de o parte și prostia, pe de alta, nu sunt nicidecum grade de dezvoltare a intelectului, ci trepte diferite de conștientizare. Obtuzitatea este, mai curând, o protecție psihologică față de informația nedorită. „Nu vreau să știu nimic, lăsați-mă în pace!” Minte ascuțită înseamnă, dimpotrivă, deschidere, curiozitate, dorință de a primi și de a prelucra informația: „Vreau să știu totul!” Obtuzitatea poate fi uneori o consecință a încetinelii în gândire. Și una și cealaltă pot să evolueze încă din copilărie, de exemplu, când copilul este silit să învețe ceva cu forța și, în plus, să se mai facă și o presiune psihologică asupra lui.

Cu cât dormim mai profund în realitate, cu atât facem mai multe greșeli. Când se lovește de geam, musca doarme și ea, la fel de profund. Dacă intrăm total în joc nu mai putem să vedem realitatea amplu și obiectiv. Dacă ne fixăm pe joc, focalizarea se îngustează și se poate bloca. Greșind din această cauză, ne întrebăm după aceea cu mirare: „Unde mi-o fi fost capul?” De parcă cineva ne-ar fi făcut o vrajă. Chiar și de 1 aprilie, când individul știe că poate fi păcălit, el tot cade în cursă. Oare toate acestea nu înseamnă somn în realitate?

Neconștientizarea se manifestă, într-o măsură mai

mare sau mai mică, atunci când individul refuză să dea
măști cu realitatea. Vrând să fugă de o realitate care îl sper-
te, își bagă capul în nisip precum struțul. La om, această
dorință se manifestă prin tendința de a se izola de lumea
înconjurătoare: „Nu văd nimic, nu aud nimic, nu vreau
nimic, lăsați-mă în pace!” Nu poți să-ți tragi plapuma pes-
te cap și să adormi încercând să-ți blochezi percepția și să
reduci nivelul de conștientizare. De exemplu, un ins ne-
agresiv și inofensiv se străduiește să se ferească de o lovi-
tură iminentă. Dar el nu poate să preîntâmpine lovitura de-
amoroasă luciditatea îi este blocată de teamă, iar reacțiile îi
sunt încetinite ca și cum un vâl i-ar acoperi ochii. În ace-
lași mod, furia blochează înțelegerea. El este prins total de
moment „joc”, nu mai vede și nu mai aude nimic în jurul său.
De aici și expresia „furie oarbă”.

Frica și furia sunt manifestări limită extreme ale fu-
gii în sine, ale ruperii individului de realitate. Întotdeauna
pendulii se străduiesc să ne adoarmă vigilența. Reclama,
de exemplu, face din noi niște zombi profitând de faptul că
o bună parte din timp într-o stare semiconștientizată. Con-
știentizarea, ca reprezentare clară a lumii înconjurătoare,
se manifestă doar uneori, când circumstanțele ne fac să ne
crească nivelul adrenalinei în sânge. De aceea și este așa
de complicat să facem un lucru așa de simplu – să ne tre-
zim din somn și să ne spunem: „Ei, fărtaților, ajunge cât
mai puțin fraierit, este doar un somn și întrucât este somnul
meu, eu sunt stăpân aici, nu voi”.

Conștientizarea te ajută de asemenea să „extragi” din
subconștient informația intuitivă. Lucrul acesta poate fi re-
alizat, dacă te surprinzi asupra gândului: „Oare de ce am
vrut să fac lucrul acesta?” Vocea sufletului se aude greu,
abia de se aude. În schimb rațiunea, răspunde urlând: „Tu

să taci, știu eu ce vreau și ce trebuie să fac!” Trebuie să ne deprindem să fim în permanență atenți ca să auzim murmurul stelelor dimineții. În stare semiconștientă este practic imposibil să-ți aduci aminte că trebuie să deslușești ce îți spune vocea interioară. Chiar dacă dis de dimineată v-ai pus în gând să vă ascultați vocea sufletului, la momentul respectiv nu veți putea să vă amintiți, dacă dormiți.

Așadar, ne-am lămurit că unitatea dintre suflet și rațiune generează intenția exterioară, iar conștientizarea ne oferă șansa să o subordonăm intereselor noastre. În somn, unitatea sufletului și rațiunii se obține așa de ușor din simplul motiv că sufletul se eliberează de controlul autoritar al rațiunii. În somnul conștient există controlul, dar el este orientat numai spre corectarea scenariului. Restul, chiar și ce depășește cadrul bunului simț, este permis. Rațiunea este de acord să accepte în somn toate minunile posibile. În basmul lui Andersen, „Focosul”, este un episod unde prințesa, convinsă fiind că visează, este de acord să se plimbe cu soldățul pe acoperiș. La fel și rațiunea: în vis admite orice iar în realitate revine și ține morțiș la modul ei obișnuit de a vedea lucrurile.

Nu este simplu să se ajungă la unitatea dintre suflet și rațiune dincolo de limitele bunului simț. Bunul simț este cușca noastră pe viață și să ieșim din ea nu este așa de simplu. Omul poate să fie pasionat de ezoterism, poate pluti în nori, poate să creadă în neverosimil... Dar totdeauna este loc și pentru îndoială. Rațiunea poate să se prefacă, dar de fapt ea știe că merele cad totuși pe pământ. De aceea este greu să-ți subordonezi în totalitate intenția exterioară. Cu toate acestea, dumneavoastră înșivă puteți să vă convingeți, pe baza experienței proprii că în mod cert conștientizarea crește șansele.

Conștientizarea maximă se obține cu condiția ca în conștiință să fie întotdeauna prezent Veghetorul. El apreciază obiectiv cele ce se întâmplă, în interesul cui decurge jocul și este atent ca nu cumva să fiți atrași în acest joc ca o marionetă. Este necesar ca în fiecare minut să ținem minte: „dormim sau nu?” Dacă nu vă este frică, vă puteți ocupa de omul conștient. Dar visul se duce și ne întoarcem în realitatea de zi cu zi. N-ar fi oare mai bine să vă ocupați de viața conștientă? După cum vedeți, această alternativă vă dă posibilitatea să vă rânduiți viața așa cum vă place. Alegerea vă aparține.

Curățirea intenției

Intenția exterioară este o forță uriașă, greu de atins. În același timp, v-ați convins și cât este ea de mișcătoare și de greu de prins. În același timp ea înseamnă și control și renunțare la control și voință de a acționa și renunțare la presiune prin forță și hotărâre de a avea și renunțare la năzuința de a obține. Pentru rațiune este ceva nou și neobișnuit. Omul s-a obișnuit să obțină totul prin intenție interioară. Acționezi direct asupra lumii și ea reacționează imediat. Totul este simplu și clar. Dar lumea nu se lasă prea ușor, trebuie să depui eforturi, să insiști, să lupți, să îți deschizi drum. Și când colo ți se propune să renunți la ofensiva activă ca și cum lumea însăși și-ar deschide brațele în întâmpinarea ta. Evident, o asemenea abordare neobișnuită bulversează rațiunea.

Cum să obții echilibrul și cum „să comasezi” hotărârea de a avea cu renunțarea la acțiune directă. Răspunsul se impune de la sine: este necesar să respecti echilibrul intenției. Aceasta înseamnă să vrei fără să dorești, să te ocupi fără să te neliniștești, să aspiți fără să pui patimă, să acționezi fără să insiști. Echilibrul se rupe prin potențialele importanței. După cum știți, cu cât scopul este mai important cu atât este mai greu ca el să fie atins.

Formularea „dacă vrei, poți” va funcționa exact invers, dacă atunci când vrei ceva intri în panică și începi să te agiți. Panica apare deoarece nu ai încredere că vei reuși. Comparați două poziții. Prima: „Vreau foarte mult să obțin ce îmi doresc. Pentru mine este o problemă de viață și de moarte. Orice s-ar întâmpla, trebuie să reușesc. O să fac tot ce pot”. Și cea de a doua poziție: „Fie ce-o fi! Mi-am propus și o să realizez pentru că vreau. E vreo problemă? O să reușesc și gata.” Nu e greu de înțeles care poziție va avea sorti de izbândă.

Dorința se deosebește de intenție prin aceea că nu exclude posibilitatea unui eșec. Dacă ne dorim ceva și acest ceva este greu de obținut, dorința noastră este și mai mare, e aprigă. Dorința creează întotdeauna un potențial excesiv. Dorința în sine este prin definiție un potențial. Este când undeva lipsește ceva, dar există energia gândului orientată spre atragerea acelui ceva la locul respectiv. *Intenția nu crede și nu dorește, ci pur și simplu acționează.*

Intenția pură nu creează niciodată un potențial excesiv. Intenția presupune că totul este deja hotărât: am hotărât că așa va fi – este ca și când s-ar fi întâmplat. Aceasta este conștientizarea calmă că totul va fi așa. De exemplu, intenționez să trec pe la chioșc să-mi cumpăr ziarul. Aici nu este nici un fel de dorință; ea a existat doar până în

momentul când am decis să fac acest lucru. Probabilitatea ca dorința să nu se realizeze este extrem de mică iar, în caz de insucces, nu va fi nici o nenorocire. De aceea, în acest caz, intenția este complet curățată de dorință și, prin urmare, și de potențialul excedentar.

Energia mentală a dorinței este direcționată spre scop, iar energia intenției – spre modul cum va fi el realizat. Când omul dorește ceva, el creează o perturbare în tabloul energetic al lumii înconjurătoare, ceea ce atrage după sine intrarea în acțiune a forțelor de egalizare. Iar când el pornește spre chioșc, după ziar nu mai există nici un fel de dezechilibru de forțe.

În tabloul liniilor vieții dorința acționează în felul următor: vreau să obțin acest lucru, dar mă tem că nu voi reuși și de aceea mă gândesc la un eșec (deoarece pentru mine acel lucru este important!) și emit energie pe frecvența liniei cu eșecuri. Intenția funcționează total invers: știu că voi obține ce vreau; pentru mine problema este ca să fie rezolvată și de aceea eu emit energie pe frecvența liniilor unde eu deja am ceea ce vreau.

Astfel, împotriva realizării scopului acționează două potențiale excedentare: dorința și încrederea. Mai exact, dorința arzătoare de a-mi atinge scopul cu orice preț și îndoiala că s-ar putea să nu reușesc. Cu cât scopul este mai dorit scopul, cu atât mai greu atâră îndoiala în reușita lui. Și, la rândul ei, îndoiala face și mai prețios lucrul dorit. Am clarificat deja faptul că dorința nu ne ajută, mai mult ne pune piedici. Secretul îndeplinirii dorinței constă în aceea că *trebuie să renunți la dorință și în schimbul ei să pui hotărârea de a avea și de a acționa.*

Importanța scopului generează la rândul său o tendință înverșunată de a obține cele dorite acționând asupra

lumii prin intenția interioară. Rațiunea, luând act de intenție, fără a mai ține seama de nimic, se aruncă în luptă. Importanța este aceea care obligă rațiunea ca, așa cum s-a obișnuit, să facă presiuni asupra lumii. Pentru a te apropia măcar cu un pas de intenția exterioară, este necesar să diminuezi importanța. Intenția exterioară nu are nimic comun cu cea interioară în tendința ei de a acționa asupra lumii înconjurătoare.

Intenția exterioară nu se poate obține cu ajutorul intenției interioare, oricât ar fi aceasta de puternică. Intenția exterioară tocmai de aceea se numește așa, deoarece ea se află în afara noastră. Ce este ea la urma urmelor? Habar n-am. Nu mă tem să recunosc acest lucru. Este foarte complicat de vorbit despre intenție în cadrul definițiilor care au fost date pentru rațiune. Noi putem doar să asistăm la unele manifestări ale intenției exterioare. Ea se manifestă în clipa în care apare unitatea dintre suflet și rațiune. Imediat ce se realizează această condiție, se și creează un fel de rezonanță între emisia de energie mentală și acea forță exterioară care ne cuprinde și ne transferă în sectorul corespunzător.

Intenția exterioară este tocmai acea forță pe care de fapt o realizează Transurfingul – trecerea de pe o linie a vieții pe alta, cu alte cuvinte, deplasarea realizării materiale pe sectoarele din spațiul variantelor. De ce există această forță, de unde apare ea? Să pui această întrebare este tot atât de lipsit de sens cum este și întrebarea de ce există Dumnezeu sau să încerci să te gândești dacă există vreo legătură între Dumnezeu și intenția exterioară. Nimănui nu îi este dat să știe. Pentru noi este important că această forță există și rămâne doar să ne bucurăm că avem posibilitatea să o folosim, așa cum ne bucurăm de soare.

Intenția exterioară indică posibilitatea ca în spațiul variantelor să mutăm realizarea dintr-un sector în altul. Întocmai cum forța de gravitație ne arată că există posibilitatea să cădeți de pe acoperișul casei. Atâta timp cât stați pe loc, pe acoperiș, nu se întâmplă nimic, chiar dacă forța de gravitație există. Dar dacă începeți să vă mișcați, adică vă dați pe mâna gravitației, ea vă apucă și vă aruncă la pământ.

Pentru a vă da pe mâna intenției exterioare, este necesar să ajungeți la unitatea dintre suflet și rațiune. Ea nu poate fi realizată dacă există importanța. Importanța duce la îndoială și acționează ca o piedică pe calea spre unitate. Rațiunea dorește, iar sufletul se împotrivește. Sufletul năruiește, iar rațiunea se îndoiește și nu ne permite. Importanța împinge rațiunea să iasă prin fereastra închisă, iar sufletul vede că este deschis oberlihtul. Sufletul cere ceea ce într-adevăr dorește din toată inima, iar importanța nu ține rațiunea în mrejele bunului simț. În sfârșit, unitatea se realizează când nu ne place ceva anume și atunci intenția exterioară caută să ne bage pe gât un produs de care nu avem nevoie. Dezacordul dintre năzuințele sufletului și cele ale rațiunii este determinat de faptul că rațiunea se află în stăpânirea prejudecăților și scopurilor false insuflate de penduli. Aceștia ne manipulează din nou trăgând de sforile importanței.

În felul acesta am ajuns la cea de a doua condiție necesară pentru stăpânirea intenției exterioare – *diminuarea importanței și renunțarea la dorința de a realiza un scop*. Sună, desigur, paradoxal: rezultă că pentru a ne realiza scopul, este necesar să renunțăm la dorința de a-l realiza. Nu este clar tot ceea ce se referă la intenția interioară, întrucât ne-am obișnuit să acționăm numai între aceste limite

înguste. Am definit intenția ca fiind hotărârea de a avea și de a acționa. Deosebirea dintre intenția exterioară și cea interioară se vede în prima parte și în a doua parte ale acestei definiții. *Dacă intenția interioară reprezintă hotărârea de a acționa, în schimb, cea exterioară semnifică mai curând hotărârea de a avea.* Aveți hotărârea de a cădea – alergați și cădeți. Aveți hotărârea de a vă afla pe pământ – dați-vă drumul și lăsați-vă în voia forței de gravitație.

Procesul curățirii intenției de dorință poate avea loc după următorul algoritm. Reflectați în legătură cu realizarea scopului. Imediat ce v-au apărut îndoieli, înseamnă că aveți dorință. Dacă sunteți neliniștit că nu dispuneți de calitățile și posibilitățile necesare pentru realizarea scopului, înseamnă că aveți dorință. Credeți că vă veți putea realiza scopul - și în acest caz există dorință. Este necesar să vreți și să acționați, fără să doriți. Intenția de a ridica mâna și a vă freca ceafa este un model de intenție curățită de potențiale excedentare. Nu trebuie să vă doriți, să aveți dorință, ci numai să aveți intenția. Pentru aceasta este necesar să scădeți importanța interioară și exterioară. Ca să diminuezi importanța, există un mijloc simplu și eficient: *să te împaci de la bun început cu ideea înfrângerii.* Dacă nu veți face acest lucru, nu veți scăpa de dorință.

Curățind intenția de dorință, să nu pierdeți intenția însăși. Intenționând să atingeți scopul, *din timp, împăcați-vă cu ideea înfrângerii.* Răsuciți de câteva ori în minte scenariul înfrângerii, gândiți-vă ce veți face în caz de nereușită, căutați căi de rezervă, asigurați-vă. Doar viața nu se termină cu asta!

Numai că nu trebuie să reveniți, iarăși și iarăși, la scenariul înfrângerii, al nereușitei. Este doar un act singu-

Într-un caz care vă scutește de necesitatea de a realiza negreșit scopul așa cum vi l-ați propus. De fapt, nu vă este dat să știți în ce mod va putea fi atins scopul. Vom mai reveni la problema aceasta.

După ce v-ați împăcat cu ideea înfrângerii nu vă mai gândiți nici la înfrângere, nici la reușită, ci *pur și simplu mergeți spre scop*. Duceți-vă spre el întocmai ca după ziar la chioșc. Veți găsi succesul în buzunarul dumneavoastră, întrucât dacă nu va fi acolo, nu vă necăjiți. N-a mers o dată, a doua oară va merge, dacă nu vă veți da de ceasul morții din cauza insuccesului.

Să vă lăsați în voia intenției exterioare, nu înseamnă nicicum să renunțați total la intenția interioară și să stați cu brațele în sân așteptând concordia dintre suflet și rațiune. Nimeni nu vă împiedică să vă realizați scopul prin mijloace obișnuite. Renunțarea la dorință și la importanță vor exercita o influență tot atât de binefăcătoare și asupra rezultatului intenției interioare. Dar acum veți avea șansa de a atrage de partea dumneavoastră o forță mult mai puternică, aceea a intenției exterioare. Ea vă va permite să obțineți ceea ce mai înainte părea de neatin.

Rezumat

În somnul conștient rațiunea poate controla scenariile jocului.

Visul este o călătorie virtuală a sufletului în spațiul variantelor.

Visele nu trebuie interpretate ca niște semne.

Dacă sufletul a zburat într-un sector deja realizat al spațiului, s-ar putea să nu se mai întoarcă.

Se realizează nu dorința, ci intenția – hotărârea de a avea și a acționa.

Dorința reprezintă concentrarea atenției chiar pe scop.

Intenția interioară reprezintă concentrarea atenției pe procesul deplasării dumneavoastră spre scop.

Intenția exterioară reprezintă concentrarea atenției spre modul cum scopul se realizează singur.

Prin intenție interioară realizăm scopul, iar prin cea exterioară îl alegem.

Intenția interioară tinde să influențeze direct lumea înconjurătoare.

Intenția exterioară dă undă verde pentru realizarea de la sine a scopului.

Legile științelor naturii funcționează separat numai într-un singur sector al spațiului.

Activitatea intenției exterioare este mișcarea în diferite sectoare ale spațiului.

Intenția exterioară reprezintă unitatea dintre suflet și rațiune.

Imaginația participă la vis numai în calitate de ge-

nerator de idei.

Sufletul și judecata sunt unite când așteptările noastre sunt negative, de aceea ele se și realizează ușor.

În realitate somnul continuă și aieuea, într-o măsură nu alta.

Ca să obții controlul asupra intenției exterioare trebuie să te trezești.

Atâta timp cât realitatea nu a fost conștientizată, ea nu este controlată, ci „se întâmplă”.

Participă la orice joc detașat, ca un „spectator-în-țor” care joacă.

Conștientizarea se obține prin detașarea de joc.

Detașarea presupune atenție și o claritate totală a gândurilor.

Conștientizare nu înseamnă control ci observare.

Controlul trebuie direcționat numai pentru a lăsa să intre în viața ta scenariul dorit.

Pentru a alege scenariul necesar trebuie să-ți imaginezi că va fi exact așa.

Intenția interioară înseamnă hotărârea de a acționa.

Intenția exterioară înseamnă hotărârea de a avea.

Intenția exterioară este forța care realizează transformarea.

Pentru a reduce importanța scopului împăcați-vă dinainte cu o eventuală înfrângere.

Dacă v-ați împăcat cu o eventuală înfrângere, nu vă mai gândiți, mergeți direct spre scop.

Capitolul 11

SLIDE-URI

De ce dorințele nu se realizează și visele nu se împlinesc? Pentru ca ceea ce-ți dorești să devină realitate trebuie să știi cum să faci „comanda”. Începând cu acest capitol, în carte se dau recomandări practice concrete privind tehnica de realizare a comenzii. Sunt primii pași ai unui mag.

Iluziile

Transurfingul este foarte precaut în ceea ce privește modalitățile de a trata iluziile ca joc al imaginației. Sunt denumite iluzii visele, halucinațiile, percepțiile inadecvate cu realitatea și, în sfârșit, realitatea însăși. Dacă lăsăm la o parte perceperea inadecvată a realității, vederea unei alte realități nu constituie un produs al fanteziilor rațiunii. Visele și halucinațiile reprezintă, într-o exprimare grosso-modo, călătoriile sufletului în spațiul variantelor. Perceperea iluzorie a realității nu este un joc al imaginației, ci este o percepție a sectoarelor care nu s-au concretizat în realizarea materială. În sfârșit, lumea întreagă nu este o iluzie. Cine îndrăznește să afirme că, pasămite, ceea ce percepe el este doar o iluzie, are o părere prea bună despre sine.

Și, la drept vorbind, de ce și-ar permite el să afirme că este capabil să înțeleagă și să explice totul? Ce îi este accesibil ? Doar să cunoască unele legități ale acestei lumi și să vadă câteva dintre manifestările ei. Unele dintre manifestările lumii nu se pretează la o explicație rațională. Aici, pe de o parte, individul își recunoaște incapacitatea de a găsi o explicație și declară că ce a văzut este o iluzie, iar, pe de altă parte, își supraestimează posibilitățile rațiunii în sensul că, vezi Doamne, ea și-ar fi imaginat totul și ar fi sintetizat o iluzie.

La un individ aflat sub acțiunea unui drog puternic sau al unui exces de alcool, la fel ca și în vis, conștientul pierde controlul și de aceea subconștientul se racordează la zone nerealizate din spațiul variantelor. Corpul se găsește în sectorul realizării materiale, adică în lumea noastră materială, dar percepția lui rătăcește într-un sector virtual, deviat față de cel real. Într-o asemenea stare, individul poate să umble pe străzi cunoscute, printre case obișnuite, dar le vede cu totul altfel. Oamenii și mediul înconjurător arată cu totul altfel. Decorurile s-au schimbat. Rezultă, pe jumătate - vis, pe jumătate - realitate.

Exact la fel, oamenii cu tulburări psihice, găsindu-se cu corpul într-un sector al realizării materiale, percep un alt sector care nu s-a realizat. Percepția lor este reglată pe un anumit sector din spațiul variantelor unde pot fi nu numai alte decoruri, dar și alte scenarii și alte roluri. Oamenii anormali din punct de vedere psihic nu sunt deloc bolnavi în sensul obișnuit al cuvântului. Ei nu se consideră Napoleonii sau cine știe ce personalități odioase. Ei, în mod real, percep acea variantă și o văd într-un sector din spațiu. Acolo există orice fel de variante, dar el își alege ceea ce îi este mai aproape de suflet. Când conflictul dintre suflet și rațiune atinge o asemenea limită și sufletul chinuit nu mai poate în stare să suporte realitatea crudă, atunci reglajul percepției intră pe un sector virtual, nerealizat. Din punct de vedere fizic, individul trăiește în sectorul material.

Un psihiatru a relatat o întâmplare cu o femeie care dorea, la modul patologic, să aibă un soț ideal și copii. Exprimându-ne în termenii Transurfingului, importanța familiei pentru biata femeie schiopăta rău de tot. În final, ea s-a căsătorit cu un individ care își bătea joc de ea înfiorător. Copii nu a putut să nască. Pentru ea viața reală a de-

venit insuportabilă și în scurt timp a fost internată într-un sanatoriu psihiatric. Sectorul realizării materiale ea nu l-a mai perceput. Corpul ei se găsea în lumea materială, dar percepția îi era reglată pe un sector virtual, unde ea era soția unui lord englez, avea copii și era perfect fericită. Din punctul de vedere al celor din jur, ea trăia în lumea noastră, dar percepția ei era reglată pe un sector virtual.

Astfel de bolnavi sunt tratați pentru a fi recuperați, dar mulți dintre ei sunt fericiți așa cum sunt, când iluziile lor sunt mult mai plăcute decât realitatea crudă. De fapt, acestea nu sunt deloc iluzii, ci variante nerealizate, care există la fel de real ca și sectorul material.

De ce sectorul virtual al unui individ dezaxat nu se materializează? Așa cum s-a mai spus, realizarea variantei are loc atunci când energia este modelată de gândurile omului în condițiile unei depline unități între suflet și rațiune. După cum se vede, o asemenea unitate, în cazul de față, nu se realizează. Sau defazajul dintre sectoarele materiale și cele virtuale este mult prea mare și de aceea este nevoie de o prea mare energie pentru realizare. De exemplu, în zilele noastre, un nou Napoleon ar fi un caz prea extraordinar și de aceea el se află mult dincolo de limitele cursului posibil al variantelor. Sau ar putea fi și alte cauze pe care nu le știm.

Individul poate nu numai să vadă o altă realitate, dar să și perceapă realitatea într-o lumină distorsionată. Percepția individului depinde în mare măsură de informațiile pe care el le-a stocat încă din copilărie. Ca ilustrare, putem da cunoscutul experiment cu doi pisoai. Unul dintre ei imediat după naștere a fost lăsat într-o încăpere unde nu erau obiecte verticale, iar celălalt – unde nu erau obiecte orizontale. După câțva timp ambii pisoai au fost aduși într-o

ună obișnuită. Primul pisoar se lovea de picioarele scaunelor – pentru el nu existau linii verticale. Și respectiv, al doilea nu înțelegea ce înseamnă liniile orizontale și tot timpul cădea.

Desigur, rațiunea este capabilă să-și imagineze și să fantazeze, dar numai în cadrul experienței sale anterioare. Rațiunea poate construi un nou model de casă din cuburi vechi. Pe unde trece hotarul dintre imaginație și percepția unei alte realități? Granița respectivă nu are contururi clare dar pentru scopurile noastre lucrul acesta nu este chiar așa de important. Aici, are importanță doar modalitatea în care convingerile interioare influențează percepția realității și cum se reflectă acest lucru în viața individului. Veți afla ce nume se află la baza percepției denaturate a realității și cât de puternică este influența unei asemenea denaturări asupra realității însăși.

Deformarea realității

Omul nu poate percepe absolut obiectiv lumea înconjurătoare. Seamănă cu modul în care introduceți un slide într-un videoproiector și vă uitați la imagini. O lumină obișnuită, uniformă, străbate pelicula și pe ecran se transformă în film. Percepția are funcția de ecran, lumina este lumea înconjurătoare, iar slide-ul este concepția noastră despre lumea în care trăim, adică modul în care înțelegem lumea.

Reprezentarea fiecărui om, a propriei sale persoane

și a lumii înconjurătoare de cele mai multe ori este departe de adevăr. Denaturarea este indusă de *slide*-urile noastre. De exemplu, vă neliniștesc unele defecte personale și din această cauză aveți un complex de inferioritate – vi se pare că și altora nu le sunteți pe plac. Și atunci, comunicând cu oamenii, introduceți în „proiectorul” dumneavoastră *slide*-ul cu complexul de inferioritate și vedeți totul într-o lumină falsă.

Să presupunem că în momentul respectiv vă nemulțumește felul cum sunteți îmbrăcat. S-ar putea să vi se pară că și alții remarcă acest fapt și că vă privesc cu dezaprobare sau cu dispreț. Dar în mintea lor nu există astfel de gânduri. Gândurile acestea sunt prezente doar în mintea dumneavoastră sub forma unui *slide* care denaturează realitatea. De regulă, orice individ este preocupat în proporție de 90% de gânduri referitoare la propria persoană, ceea ce este valabil și pentru dumneavoastră. Dacă mergeți la un interviu în vederea obținerii unui loc de muncă să fiți convins că persoana care vă intervievează este mult mai preocupată de gândul cum să-și joace mai bine propriul rol.

Slide-urile introduc distorsiuni în reprezentările dumneavoastră despre ceea ce gândesc alții despre dumneavoastră. *Slide-ul reprezintă o imagine deformată a realității*. *Slide-ul* este ceea ce aveți în mintea dumneavoastră și nu există la alți oameni. De exemplu, considerați că înfățișarea dumneavoastră nu este suficient de atrăgătoare. Dacă faptul acesta nu vă preocupă prea mult, nu vor apărea nici denaturări. Totul este cum este. Dar problema nu este ce gândiți dumneavoastră despre modul cum arătați, ci influența pe care o are *slide-ul* în viața dumneavoastră. Dacă vă neliniștește propria înfățișare, vă creați în minte un *slide*: „sunt urât (urâtă)” și priviți lumea înconjurătoare

prin acest slide, ca printr-un filtru. Acesta este un slide, pentru că s-a fixat numai în gândurile dumneavoastră.

Înfățișarea poate fi apreciată doar de către potențiali parteneri, adică de un număr mic de persoane. Celorlalți puțin le pasă de cum arătați. Nu credeți? Atunci întrebați-l pe cel mai autoritar arbitru, adică pe dumneavoastră înșivă, cât de mult vă preocupă înfățișarea acelor care nu intră în cercul potențialilor dumneavoastră parteneri sau rivali. Mui mult ca sigur, nici nu v-ați gândit la această problemă – dacă este atrăgător sau nu un oarecare individ. Aceiași lucru îl gândesc (sau, mai bine spus, nu îl gândesc) cei care sunt în preajma dumneavoastră. Puteți fi convins că lucrurile stau la fel, chiar dacă v-ați considera slut, diform etc. Sluțenia poate produce impresie numai în momentul primei întâlniri, după aceea lumea nu-i va mai da atenție, nu va obișnui cu ea.

Să presupunem deci că v-ați creat un slide referitor la faptul că nu aveți o înfățișare atrăgătoare. Tot ceea ce vine de la alți oameni – priviri, gesturi, mimică, cuvinte – le percepeți prin acest slide. Și ce vedeți? Un zâmbet prietenos se transformă într-un zâmbet batjocoritor. Râsul vesel al cuiva devine un râset răuvoitor la adresa dumneavoastră. Dacă cineva vorbește ceva în șoaptă – vă vorbește de rău. Cineva vă privește în treacăt – v-a privit chiorâș. Cineva face o grimasă din cauza durerii la stomac – Doamne, Dumnezeule, ce-o fi gândit respectivul despre mine?! În sfârșit, orice compliment se transformă în batjocură la adresa dumneavoastră. Iar în gândurile celorlalți nici pomeneală de așa ceva. Totul este numai în mintea dumneavoastră – este propriul slide.

Modul cum ați gândit vă va determina și comportamentul, care vă va face într-adevăr neplăcut. Măinile vi se

vor mișca nefiresc și nu veți ști ce să faceți cu ele. Fața vi se va crispa într-o grimasă încordată, toate gândurile înțelepte vor dispărea nu se știe unde, complexul de inferioritate va pune stăpânire pe dumneavoastră. Iar rezultatul va fi că slide-ul din imaginația dumneavoastră se va realiza de facto.

Slide-urile acționează în două feluri. Pe de o parte, ele distorsionează reprezentarea omului cu privire la locul său în lume și reprezentarea legată de atitudinea celor din jur față de el. Pe de altă parte, ele deformează reprezentarea lui despre lumea exterioară. În speță, fiecare este înclinat să vadă trăsăturile slide-ului său în oamenii din juru-i. De exemplu, unui individ nu-i plac anumite trăsături în-născute ale caracterului său. El se străduiește să le ascundă cât mai mult ca să nu și le vadă. Dar slide-ul neplăcut nu poate fi scos din minte; el stă acolo și își face treaba. Individul respectiv are iluzia că ceilalți gândesc și procedează aproximativ la fel ca el. Și dacă anumite trăsături pe care le are nu-i plac, este tentat să le vadă la alții, cu alte cuvinte să le atribuie acestora *proiecțiile* sale.

Proiecția are loc atunci când nemulțumirea de sine, alungată în subconștient, se revarsă asupra celor din jur. Individul nu vrea să se certe pe sine pentru anumite trăsături negative și de aceea este tentat să le vadă la alții. De-seori oamenii îi ceartă pe cei din jur pentru ceea ce nu le place la ei înșiși. Și dumneavoastră ați făcut la fel, fără să vă dați seama. Desigur, aceasta nu înseamnă că dacă cineva învinuiește pe altcineva de ceva anume, se face și el vinovat de același lucru. Și cu toate acestea așa se întâmplă de cele mai multe ori. Poziția Veghetorului în jocurile pe roluri vă permite să stabiliți momentul când cineva încearcă să vă aplice proiecția sa. Dacă încearcă să vă învinuias-

că pe nedrept sau să vă atribuie trăsături pe care nu le aveți, puneți-vă întrebarea dacă nu cumva persoana aceea se face cu însăși vinovată de lucrurile pe care vrea să vi le atribuie.

Ce se află la baza slide-ului, pe ce peliculă se menține? Importanța. A câta oară ne întoarcem la ea? Vă nemulțumește propria înfățișare, dacă acest lucru este *important* pentru dumneavoastră. Slide-ul se află în capul dumneavoastră și nu în capul celorlalți, dacă lor nu li se pare important. Infirmitatea unei persoane devine ceva obișnuit pentru cei din jur, pentru că pentru ei ea nu are nici un fel de importanță. Ea are importanță doar pentru cel cu o înfățișare ieșită din comun. Înfățișarea este doar neobișnuită și nimic mai mult. Slide-ul importanței face ca o înfățișare neobișnuită să devină monstruoasă.

Renumitul pictor francez Henri de Toulouse-Lautrec, în copilărie și-a rupt ambele picioare și a rămas infirm pe toată viața. Până la maturitate a fost cumplit de deprimat din cauza infirmității sale. Odată cu trecerea anilor, defectul lui fizic devenea din ce în ce mai evident și din această cauză suferea și mai mult. Spre sfârșitul vieții suferințele provocate de felul în care arăta au atins punctul culminant și el a trebuit să se resemneze. Nu a mai dat nicio atenție infirmității lui și a continuat să trăiască. Imediat ce a renunțat la importanță, slide-ul a încetat să mai existe și norocul și-a întors fața către el. Avea mare succes la femei, nemaivorbind de faptul că și-a valorificat cu strălucire talentul. Apropos, el este unul dintre fondatorii renumitului cabaret „Moulin rouge” din Paris și era foarte iubit de femei nu numai pentru tablourile sale. Înțelegeți dumneavoastră pentru mai ce.

Slide-urile apar atunci când acordați prea multă importanță la ce gândesc ceilalți despre dumneavoastră. Dacă

nu știți exact care este părerea lor și lucrul acesta vi se pare foarte important, fiți sută la sută convins că în capul dumneavoastră s-a instalat slide-ul respectiv. Slide-ul este creat de imaginație și, în acest sens, poate fi considerat ca fiind o iluzie. Dar această iluzie exercită o influență activă asupra vieții omului. Este acel caz când intenția exterioară acționează distructiv alături de voința rațiunii.

Un slide negativ generează, de regulă, unitatea dintre suflet și rațiune. După cum înțelegeți, în cazul de față, intenția exterioară funcționează fără greș. Ea îl înșfacă pe posesorul slide-ului negativ și îl transferă în sectorul unde negativul se manifestă cu deplină putere. Transferul nu are loc dintr-o dată, ci treptat și se continuă fără întrerupere tot timpul până când slide-ul se instalează în capul individului. Acele urme neînsemnate pe care, dându-le importanță, individul le-a schițat în slide-ul său negativ, se manifestă tot mai pregnant și înfloresc „în toată splendoarea”. Individului nu-i place că este gras și se îngrașă tot mai mult; îl deranjează un neg și acesta se mărește vizibil; se consideră un tip nerealizat și primește tot mai multe confirmări în această privință; este preocupat de înfățișarea sa neatrăgătoare și aceasta se accentuează tot mai mult; îl chinuie sentimentul de vinovăție – pedepsele curg cu ghiotura.

Lucrurile continuă în felul acesta, până când individul încetează să mai acorde slide-ului mare atenție sau până când se reorientează spre un slide pozitiv. Imediat ce importanța a dispărut, slide-ul negativ își pierde baza, se diluează și încetează să mai funcționeze.

Merită să puneți un slide pozitiv, color și veți vedea că funcționează fără greș, la fel ca și cel negativ. Demonstrați-vă dumneavoastră înșivă laturile pozitive ale propriei personalități, prezentați-vă în cea mai plăcută lumină și

oamenii vă vor trata ca atare. În aceasta se manifestă o altă calitate pozitivă a slide-ului care poate și trebuie să fie folosită.

Slide-urile pozitive

La crearea slide-urilor negative vă concentrați atenția asupra a ceea ce nu vă place la dumneavoastră, ce ați vrea să ascundeți, de ce ați vrea să scăpați. Acum, sarcina constă în a vă muta atenția spre trăsăturile care vă plac și pe care ați dori să le aveți. După cum s-a arătat anterior, nu este posibil să-ți ascunzi defectele, dar, dacă doriți, vă va fi ușor să vă subliniați și să vă dezvoltați laturile pozitive, meritele.

Pentru început trebuie să faceți o inventariere și să scoateți în evidență slide-urile negative. Puneți-vă întrebarea: ce anume nu vă place la dumneavoastră, ce vreți să ascundeți, de ce anume doriți să scăpați? Omul își creează slide-urile în mod inconștient. Acum treziți-vă și priviți conștient la slide-urile dumneavoastră negative. În stare de conștientă le veți descoperi cu ușurință. Este necesar să vă scoateți din minte asemenea vechituri. Cum se procedează? Nu este chiar așa de simplu să vă eliberați de ele, ca și cum v-ați rade barba. Dacă vă veți lupta cu ele, ele se vor manifesta și mai puternic. Trebuie să le lipsiți de baza pe care se mențin și anume de atenția și importanța pe care le-o acordați. Atenția să fie transferată de pe negativ pe pozitiv. Renunțați la tot ceea ce v-a necăjit și nu vă mai

luptați cu dumneavoastră înșivă. Întoarceți spatele defectelor și transferați-vă atenția asupra meritelor și calităților pe care le aveți și pe care ați vrea să le aveți.

Vi se pare important să vă *ascundeți* defectele? Aceasta este baza unui slide negativ. Este *important* să faceți o impresie bună? Aceasta va constitui baza pentru un slide pozitiv. Toate au rămas la locurile lor, s-a schimbat doar direcția atenției dumneavoastră, a importanței.

Imaginați-vă cam cum ați dori să fiți și cum să arătați. Aceasta nu va fi o amăgire pentru că un astfel de joc este pe deplin conștientizat. Vă amăgiți atunci când vă luptați cu defectele, presupunând că puteți să le ascundeți sau să le distrugeți cu intenția interioară. Creați-vă un slide, întrețineți-l, adăugându-i noi și noi detalii.

Nu este obligatoriu ca slide-ul să fie static ca un tablou. Imaginați-vă că vă mișcați cu grație și că sunteți sigur pe dumneavoastră, că vă îmbrăcați elegant, că aveți maniere aristocratice, că străluciți prin inteligență, că sunteți fermecător, că atrageți oamenii, că vă rezolvați cu ușurință problemele. Introduceți în minte acest slide și mergeți înainte! Slide-ul pozitiv, la fel ca și cel negativ, vă va influența în mod direct acțiunile și comportamentul. Fără să vreți și chiar inconștient vă veți regla pe acest slide. Lucrarea principală o va face însă intenția exterioară în concordanță cu tabloul slide-ului.

Reproduceți-vă în gând acest tablou de mai multe ori, până când slide-ul se va „dilua”. Cum trebuie înțelese cele expuse? Cu timpul slide-ul va deveni realmente parte componentă a personalității dumneavoastră și nu va mai fi un slide. Când veți obține ce v-ați dorit, acel lucru nu va mai avea importanță pentru dumneavoastră. Importanța va dispărea și slide-ul se va topi, dar își va fi îndeplinit misi-

unea. Acest lucru se va întâmpla cu certitudine deoarece luați dorit și cu sufletul și cu rațiunea. Atâta timp cât rațiunea va încerca să transforme slide-ul în realitate, în adâncul sufletului dumneavoastră tot vă veți da seama că este vorba de un joc cu măști. Dar dacă vă veți fixa în gând în mod sistematic și coerent tabloul slide-ului, sufletul se va obișnui cu el și va fi de acord să îl accepte ca parte componentă, ca esență. Nu uitați că intenția exterioară nu poate realiza instantaneu acest slide, ea va acționa treptat.

După cum vedeți, nu este chiar atât de complicat să obțineți rezultatele dorite. Importantă este hotărârea de a le avea. Tablourile slide-urilor se pot referi la orice fel de calități pe care, după părerea dumneavoastră, nu le aveți. Trebuie totuși să vă dați seama dacă se și potrivește cu realitatea. Nu trebuie să vă închipuiți imediat un tablou ideal. Este mai bine să fiți realist și să începeți cu ceea ce poate fi atins. Cu timpul veți putea urca pe trepte mult mai înalte.

În nici un caz nu trebuie să vă luați ca model pe cineva care, după părerea dumneavoastră, este înzestrat cu calitățile necesare! Slide-ul trebuie să fie personal, numai al dumneavoastră și nicidecum o copie. Ne vom opri asupra acestei chestiuni mai pe larg, în capitolul următor. Deocamdată menționez faptul că orice calitate are și un înlocuitor care într-o anumită etapă vă aranjează mai bine. Cărujul poate fi înlocuit cu hotărârea, frumusețea – cu gingășiu, forța – cu abilitatea, știința de a vorbi – cu știința de a asculta, intelectualitatea – cu siguranța, perfecțiunea fizică – cu încrederea în sine. Propunându-vă scopuri posibil de realizat, îi veți da posibilitatea intenției exterioare să realizeze mai repede minimum din comanda pe care i-o dați și să demareze realizarea unor sarcini mai complexe.

Slide-urile pozitive acționează mult mai eficient și mai repede când vă întâlniți cu oameni necunoscuți, care încă nu și-au făcut o imagine despre dumneavoastră. De exemplu, la o conferință, la un concurs, la o petrecere sau ceva de genul acesta. Introduceți-vă în minte slide-ul respectiv și fiți curajos; nu vă temeți de nimic. Nu uitați de tabloul slide-ului, fiți în permanență conștient de el. Permiteți-vă luxul de a vă alunga toate îndoielile și dubiile de genul, „și dacă nu-mi merge?”. Doar nu pierdeți nimic dacă vă alungați îndoielile. Dacă sunteți ferm hotărât, veți obține maximum posibil, iar uneori chiar un succes nesperat.

Slide-urile pozitive pot fi create nu numai în privința propriei personalități, ci și legat de lumea înconjurătoare. Asemenea slide-uri vă vor permite accesul la tot ceea ce este pozitiv precum și la debarasarea de negativ. Dacă vă amintiți, în capitolul „Unda succesului”, am discutat despre *translația* energiei pozitive. Indiferent ce s-ar întâmpla, este mai bine să fii deschis față de tot ce este bun, pozitiv și să ignori tot ce este rău. La o expoziție opriți-vă lângă exponatele care vă plac și treceți indiferent pe lângă cele care nu vă plac. În această privință, realitatea înconjurătoare se deosebește de o expoziție prin aceea că *negativul* vă va urmări, *dacă nu veți trece indiferent pe lângă el*. În schimb pozitivul va fi totdeauna cu dumneavoastră, dacă îl veți primi cu bucurie.

S-ar putea să vi se pară că slide-urile pozitive sunt un fel de ochelari roz. În ciuda părerii generale, ochelarii roz sunt o invenție a pesimiștilor și nu a optimiștilor. Din pragmatism, pesimiștii se tem să vadă totul în roz și îi sfătuiesc pe optimiști să fie atenți. Un asemenea pragmatism nu este altceva decât un slide negativ. Pesimistul nu se ho-

Arăște să-și permită luxul de a avea și tocmai de aceea primește corespunzător.

Nu are rost să te neliniștești în mod deosebit că slide-ul pozitiv denaturează și el realitatea. În majoritatea cazurilor această denaturare este neînsemnată deoarece controlul interior își face totuși treaba. Denaturarea produsă de un slide pozitiv nu este ceva rău, desigur, dacă nu vă considerați un Napoleon. Este bine să aveți măsură în toate și să nu uitați de potențialele excedentare. Slide-urile negative, prin denaturările lor, fac un rău cu mult mai mare. Și nici denaturarea încă nu este lucrul cel mai important. Înșușirea de bază a slide-urilor constă în faptul că încet, dar sigur, intenția exterioară le întruchipează în realitate.

Lărgirea zonei de confort

Să presupunem că aveți o dorință aprigă de a deveni star sau milionar. Dar sunteți pregătit să vă permiteți acest lucru? De regulă, oamenii consideră că gloria, banii sau puterea reprezintă domeniul celor aleși. Cine îi alege pe acești aleși? În primul rând – ei singuri, și abia după aceea toți ceilalți. Dacă visați la ceva anume, dar încă nu sunteți pregătit să vă permiteți, nu va ieși nimic.

De exemplu, un om al străzii se uită pe un geam și vede înăuntru o masă aranjată pentru Crăciun. Este el pregătit să-și permită să se așeze la această masă și să mănânce? Desigur, dacă va fi invitat, va face acest lucru. Să intre în casă și să se așeze la masă înseamnă hotărâre de a acți-

ona, adică intenție interioară. Dar cine îl va invita? El înțelege foarte bine acest lucru. Masa de Crăciun se găsește într-un strat al unei alte lumi care nu este a lui. Este el pregătit să aibă o asemenea masă acasă la el, în stratul lumii sale? Nu. El știe că nu are nici casă, nici bani și nici posibilitatea să îi câștige. Intenția exterioară nu-i va da nimic pentru că, aflându-se în limitele bunului simț obișnuit, el nu este pregătit *să aibă*.

Să presupunem că vrei să devieți bogat. Sunteți însă pregătit să primiți un asemenea dar de la soartă? Sigur, dacă cineva vrea să dea un milion, că are de unde, oricare dintre noi îl va lua fără probleme. Bogăția nu strică viața așa cum vedem uneori în filmele moralizatoare. Dar eu nu despre asta doream să vorbesc. Sunteți dispuși *să luați* acest milion? V-ați gândit, probabil, că milionul trebuie câștigat prin muncă? Nici despre asta nu vreau să vorbesc. Sunteți gata doar să alegeți? *Vă permiteți să aveți?*

Trebuie să vă deprindeți cu gândul că vă veți realiza scopul. Dacă vrei să devieți un om cu stare dar vă temeți totuși, să intrați în magazine scumpe, nu veți realiza nimic. Dacă într-un magazin scump vă simțiți chiar și un pic stânjenit, înseamnă că nu sunteți pregătit să vă permiteți să aveți lucruri scumpe. În astfel de magazine vânzătorii știu din prima clipă cine a intrat în magazin: un potențial cumpărător sau unul curios, cu portmoneul gol. Cumpărătorul se poartă ca un stăpân, este calm, sigur pe el și are prestanță – el este conștient de dreptul său de a alege. Cel care a intrat din curiozitate și și-ar dori și el, dar este sărac, se poartă ca un musafir nepoftit. Este țeapăn, tensionat, timid, simte îndreptate spre el privirile vânzătorilor care-l cântăresc din ochi; acesta doar că nu se scuză că a intrat într-un asemenea magazin de prestigiu. El creează simultan un în-

reg complex de potențiale: de importanță, dorință puternică, invidie, sentiment de inferioritate, iritare, nemulțumire. Și toate acestea nu numai pentru că el nu este pregătit să-și permită din punct de vedere material, dar nici măcar nu consideră *că ar merita să aibă lucruri scumpe*. Suflul înțelege cuvânt cu cuvânt ce îi spune rațiunea, iar el o ține una și bună: „Astea nu-s pentru noi, noi suntem oameni săraci, nouă ne trebuie ceva mai modest”.

Permiteți-vă să meritați toate aceste lucruri scumpe, luxoase. Meritați într-adevăr tot ce este mai bun. Pendulii distructivi sunt cei care vor să vă țină sub control și să vă insuflă ideea că „fiecare trebuie să-și cunoască vârful nasului”². Intrați cu aplomb în magazine scumpe și uitați-vă la tot ce este acolo ca un stăpân, nu ca un servitor într-o casă bogată. Desigur, este inutil să vă autosugestionați că puteți să vă permiteți să cumpărați lucrurile respective. Nu veți reuși să vă amăgiți și nici nu este cazul. Dar cum să crezi și să îți permiți să ai?

În primul rând, să delimităm domeniile intenției interioare și ale celei exterioare în fraza „a fi dispus să-ți permiți”. Individul obișnuit să gândească și să acționeze în limitele intenției interioare înclină să meargă direct: „Eu nu pot să-mi permit acest lucru din punct de vedere material și punct. Despre ce să mai vorbim?” Ei, dar nici să vă hăgați în cap ideea că vă puteți permite să cumpărați un lucru scump deși, pipăind prin buzunar, punga este goală. Nici vorbă de așa ceva. Intenția interioară presupune hotărârea de a acționa, respectiv, de a face rost de bani. Dar întrucât nu aveți de unde să-i luați, rațiunea dă un verdict pragmatic. Dacă acționați în limitele intenției interioare,

¹ În original: „Fiecare greier își cunoaște vatra”

Într-adevăr nu obțineți nimic. Intenția exterioară, nici ea nu vă pică din cer ca mana cerească. De unde să vă vină dacă nu sunteți dispus să vă permiteți să aveți? Intenția exterioară presupune hotărârea de a avea, cu alte cuvinte, să considerați că meritați și să *știți* că alegerea vă aparține. Nu să credeți, ci să *știți*.

În adâncul sufletului vă îndoiiți întotdeauna de faptul că dorința s-ar putea totuși îndeplini. *Chiar dacă sunteți dispuși să acționați pentru a vă realiza dorința, nu este suficient.* Dacă nu credeți, înseamnă că nu vă permiteți să credeți că meritați sau că, pur și simplu, vă îndoiiți că dorința s-ar putea realiza. Iată însă că cei care au devenit stăruri sau milionari se deosebesc de dumneavoastră nu prin capacitățile lor ci doar prin faptul că ei și-au permis să aibă ceea ce și-au dorit. *Trebuie să vă permiteți să aveți.* Este aceeași situație ca atunci când v-ați urcat pentru prima oară pe bicicletă. Îndoielile, ezităările și opreliștile verbale au dispărut; un singur lucru a rămas clar, fără vorbe și anume – ați știut cum. *Senzația că vă e clar fără să vi se spună prin cuvinte, că știți fără să credeți, că sunteți sigur fără să ezitați – aceasta înseamnă unitatea între suflet și rațiune.* Într-o astfel de stare, simțiți că sunteți una cu acea forță tăcută care dirijează Universul. Această forță vă cuprinde și vă mută în sectorul unde vi se îndeplinește acel lucru asupra căruia sufletul și rațiunea au căzut de acord.

Fiecare e liber să-și aleagă ce pofteste, dar, cu toate acestea, nimeni dintre noi nu crede că totul este permis. Oricât v-aș vorbi, nu-i așa că până la urmă tot nu credeți că libertatea de a alege este reală? Viața noastră ne confirmă opusul deoarece toți oamenii se află sub puterea pendulilor. Și chiar dacă v-ați elibera de penduli, libertatea de a alege tot s-ar afla în afara zonei dumneavoastră de

comfort. Este prea nerealist ca în lumea pendulilor să ai dreptul de a alege. Este cu totul incredibil. În sufletul dumneavoastră nu credeți că un vis greu de realizat este numai o problemă de alegere personală. Așa că, *slide-urile pozitive vă ajută să introduceți incredibilul în zona dumneavoastră de confort*. Când nu veți mai simți acest disconfort sufletească la gândul că orice dorință vă este accesibilă, îndoielile vor dispărea, iar încrederea va deveni cunoaștere. Sufletul va cădea de acord cu rațiunea și, atunci va apărea hotărârea de a avea.

Este inutil să convingi sufletul de ceva anume. El nu judecă, ci știe. El poate fi doar învățat. El trebuie să se obișnuiască cu o nouă zonă de confort. Pentru aceasta sunt necesare slide-urile. Cu ajutorul slide-urilor se realizează treptat unitatea dintre suflet și rațiune. Această cetate se cucerește printr-un asediu îndelungat. Alcătuiți-vă în minte slide-ul dorinței dumneavoastră și țineți-l permanent în minte. Întoarceți-vă iarăși și iarăși la tabloul întipărit în minte. Mai lucrați asupra detaliilor existente, desenați alte noi detalii.

Nu priviți slide-ul ca pe un observator străin, ci confundați-vă cu el, trăiți în interiorul lui, cel puțin virtual. Scuturați-vă de fiecare dată când aveți tendința să vă reprezentați slide-ul ca un film ce curge pe ecran. Nu este eficient. Trebuie să jucați scenele în gând, simțindu-vă un participant direct și nu un spectator la teatru. Cu orice v-ați îndelețnici, în permanență reproduceți-vă în gând slide-ul propriu. Vă puteți gândi la altceva, dar tabloul slide-ului trebuie să fie un fundal. Acest lucru trebuie să vă intre în obișnuință. *Slide-ul dă rezultate numai prin reproducere îndelungată și sistematică.*

Interesați-vă în mod activ de tot ceea ce se referă la

subiectul dorinței dumneavoastră. *Dați voie tuturor informațiilor necesare să pătrundă în mintea dumneavoastră. Dați-le posibilitatea să pătrundă în stratul lumii dumneavoastră.* Este bine dacă aveți posibilitatea să „jucați” acest slide în realitate, fie și formal. De exemplu, pentru aceleași magazine scumpe, faceți repetiții cum să vă alegeți un articol. Nu vă gândiți la bani și nu vă uitați la preț. Scopul dumneavoastră nu sunt banii, ci ce anume puteți să cumpărați cu ei.

Este suficient să vă învățați pe lângă toate acele lucruri, să alegeți ceva, să vă uitați pe îndelete la ce ați ales și să faceți o evaluare. Nu vă uitați la acele lucruri ca la ceva inaccesibil, ca un lux pe care nu vi-l puteți permite, ci ca la ceva pe care îl veți și cumpăra. Imaginați-vă că și sunteți posesorul acelor lucruri. Prefăceți-vă că sunteți un cumpărător exigent, (dar nu arogant). Dacă veți lăsa acele lucruri să pătrundă în stratul lumii dumneavoastră, treptat vă veți regla pe acea linie a vieții unde ele vor fi ale dumneavoastră.

Nu trebuie să vă faceți griji, în ce mod vor fi ele ale dumneavoastră. Dacă veți fi hotărât să le aveți, intenția exterioară, fără știința dumneavoastră, va găsi o modalitate pe care nici n-o bănuiați. După aceea să nu fiți surprins și să vă băgați în cap ideea că totul a fost doar o întâmplare, o coincidență sau chiar ceva mistic. Cum spunea Anatole France: „Întâmplarea este pseudonimul lui Dumnezeu când nu vrea să semneze cu propriul nume”.

Dacă, fie și în trecut, vă apar unele sentimente de venerație față de lumea visului dumneavoastră, alungați-le! Este lumea dumneavoastră și în ea nu există nimic care să nu vă fie accesibil. Intenția exterioară sau interioară vor fi o piedică pentru unitatea dintre suflet și rațiune. Lumea vi-

lului dumneavoastră trebuie să fie o lume plină de bucurie dur, în același timp, să fie o lume obișnuită. Dacă aveți, pentru dumneavoastră este ceva obișnuit, este în firea lucrurilor. Ca să vă racordați la liniile respective de viață, trebuie să vă simțiți ca și cum le-ați avea. Nu este o amăgire, pentru că vă jucați rolul în mod conștient.

Hotărârea de a avea este ilustrată cum nu se poate mai bine de exemplele oferite de noii miliardari ruși care acum sunt mai mulți decât în țările dezvoltate din vest. În Rusia, în perioada perestroică de la sfârșitul anilor 80 ai secolului al XX-lea, unii politicieni mai puțin inteligenți nu crezut că economia socialistă se va transforma imediat în economie de piață dacă se va privatiza total. Cei care la vremea respectivă s-au aflat lângă „oala cu smântână” și nu sesizat esența momentului, s-au îmbogățit fără muncă. Tot ceea ce în epoca socialistă aparținea statului, cum ar fi petrolul, gazele naturale, aurul, diamantele și alte resurse naturale, industriale și intelectuale au ajuns pe mâna câtorva oligarhi. Erau bunurile tuturor – au devenit ale lor. Ei nu au muncit să-și pună pe roate afacerile, așa cum au făcut adevărații miliardari ca să-și câștige milioanele, ei sunt niște miliardari de carton. Cei care au fost mai aproape de oala cu smântână n-au făcut decât să-și întindă laba și să mârâie: „E al meu!” – și după aceea să înregistreze totul ca un act legal.

Din ce motive ceea ce era al tuturor, a devenit numai al lor? Această perioadă este unicat pentru Rusia. Căci alături de bogăție se afla o mulțime de oameni inteligenți și talentați și cu toate acestea, ei nu s-au ales cu nimic. A știut să înhațe acela care și-a permis să aibă. Noii îmbogățiiți nu au avut niciun sentiment de vinovăție, nici muștrări de conștiință, nici îndoieli, nici complexe de inferioritate. Au

considerat că merită, nu le-a trecut prin minte să se simtă vinovați când intră în magazine scumpe. Au fost hotărâți să aibă și de aceea impasibila intenție exterioară le-a și dat. Așa deci. Iar dumneavoastră mai și spuneți – incredibil!

Vizualizarea scopului

Metodele realizării scopului în Transurfing se află dincolo de limitele unei judecăți raționale și unor reprezentări obișnuite. Dintre toate metodele netradiționale cunoscute, cel mai aproape de Transurfing se află vizualizarea scopului dorit. Metoda respectivă constă în aceea că trebuie să-ți reprezinți lucrul dorit cât mai amănunțit, în toate detaliile, și să-i porți imaginea în minte.

Concepția actuală despre lume și viață consideră vizualizarea ca o pierdere de timp, lipsită de sens. Într-adevăr, drumul este bătătorit de cel care călătorește și nu de acela care visează. Dar oricum ar fi, reprezentarea mentală a scopului are un rol tot atât de hotărâtor, ca și procesul propriu-zis de realizare a scopului și deja știți de ce. „Cel care doar merge” obține rezultate medii și va trăi ca toți ceilalți, dându-și obolul la triumful bunului simț. Pele-rinul care are în desagă metodele Transurfingului poate să obțină rezultate pe care bunul simț încearcă să le includă în noțiuni de tipul „baftă”, „întâmplare”, „ales al soartei”.

Din punctul de vedere al bunului simț, în Transurfing totul este cu susul în jos. De altfel, același lucru se poate spune și despre bunul simț de pe pozițiile Transur-

lingului. Dacă nu vrei să trăiești ca ceilalți, dacă nu dorești să vă mulțumiți cu rezultate medii, dacă năzuieți să obțineți în viața aceasta totul – „tacâmul complet”, atunci sunteți un *Pelerin*. Pelerinul Transurfingului nu este alesul soartei, ci ea, soarta, este cea aleasă. Veți obține tot ce vă doriți dacă veți reuși să mișcați din loc monolitul bunului simț. Aceasta nici pe departe nu înseamnă să plutiți cu capul în nori ci, dimpotrivă, să coborâți cu picioarele pe pământ pentru că în realitate bunul simț în accepțiunea comună, nu este așa. V-ați convins de acest lucru, și nu o dată, și în curând vi se vor dezvălui încă multe alte lucruri neobișnuite.

Haideți să ne lămurim de ce vizualizarea scopului propus nu dă rezultate totdeauna. Chiar și adepții activi ai ezoterismului și ai psihologiei netradiționale nu se pot bizui pe ea în totalitate.

Tipurile de vizualizare cunoscute pot fi împărțite în trei grupe. Prima grupă o constituie visurile. Din punct de vedere practic, acesta este tipul de vizualizare cel mai slab și cel mai nesigur. Nu strică să visezi, dar practic, este fără folos. *Visurile nu se împlinesc!* Visătorii, de regulă, nici nu pretind că visurile se realizează. Doar li se pare că își doresc foarte mult ca visul să li se realizeze. Dar în străfundul sufletului ei fie nu cred că dorința se poate împlini, fie nu au intenția să acționeze. Pentru visători visurile sunt niște stele îndepărtate. Dacă li se fac aluzii la castelele de nisip, ei se închid în găoacele lor întocmai ca stridia: „Nu vă atingeți de visul meu!” Dacă ar fi să definim exact scopul visătorilor, acesta este procesul însuși de a visa și nimic mai mult.

A doua grupă este filmul. Am în vedere nu cinematograful, ci filmul gândurilor despre propria dorință. Rula-jul filmului în minte se realizează intenționat – aceasta es-

te deosebirea față de visare. Este intenția de a avea și de a acționa, iar una dintre acțiuni o reprezintă vizualizarea înfăptuirii dorinței sub forma vizualizării filmului. Cum se petrec lucrurile? De exemplu, vreți să aveți o casă și vi-o reprezentați și așa și așa, în toate detaliile, cu alte cuvinte, după toate regulile. Aveți în minte o imagine absolut clară sau aproape clară, a felului cum arată și, în fiecare zi, permanent deci, purtați în gând această imagine.

Să presupunem că v-ați îndeplinit excelent această sarcină. Ar trebui ca dorința să vi se înfăptuiască. Ghiciți: ce veți căpăta? Iată ce: în mod cert, veți vedea casa aproape la fel sau exact la fel cu cea pe care v-ați reprezentat-o. Dar nu această casă o veți avea. Va fi o casă a altcuiva, pe o stradă oarecare sau la cinema. Pentru că veți obține ceea ce ați comandat. V-ați trudit atât de conștiincios să vizualizați casa, dar nu i-ați explicat „chelnerului” că e vorba de casa dumneavoastră și de aceea el v-a adus exact ce ați comandat. V-ați lăsat prins de calitatea procesului de vizualizare, așa cum ați învățat din cărți, încât ați uitat esențialul: cine este stăpânul acestei case. În aceasta constă principala greșală a celor care se ocupă cu o asemenea vizualizare. Filmul rămâne film și niciodată dumneavoastră nu veți juca în el. Doar vă veți uita la el, ca *săracul la vitrină!*

Grupa a treia – nu vă uitați la film ca spectator, ci, mintal, jucați în el. Este deja mult mai eficient. Interpretându-vă pe dumneavoastră, vă reglați parametrii de emisie pe liniile respective de viață. De exemplu, scopul dumneavoastră este să aveți o casă nouă. Nu trebuie să priviți la ea în gând ca la un tablou. Creați-vă în realitate un fel de vis virtual. Intrați în casă, treceți prin fiecare încăpere, atingeți toate lucrurile din jurul dumneavoastră. Așezați-vă comod în fotoliul din fața căminului, simțiți căldura plăcu-

la și mirosul de fum; aruncați câteva lemne pe foc. Duceți-vă la bucătărie, uitați-vă în frigider. Ce este în el? Pregătiți-vă să dormiți într-un pat confortabil. Vă simțiți confortabil? Așezați-vă la masă înconjurat de familie. Sărbătoriți instalarea în casă nouă. Mutați mobila din loc. Atingeți cu mâna iarba din curte. Este verde și moale. Plantați flori. Ce flori vă plac? Rupeți un măr din pom și mâncați-l. Simțiți-vă ca acasă. Doar e casa dumneavoastră. N-o priviți cu ochii visătorului, cu venerație, ca pe ceva irealizabil sau ca o perspectivă îndepărtată. Aveți deja casa, prefaceți-vă că totul este real.

După cum ați înțeles, această vizualizare este un slide. Un astfel de slide vă lărgeste zona de confort și, cu timpul, se va realiza negreșit. Dar când se va întâmpla acest fapt, nu se știe. S-ar putea să mai aveți de așteptat. Totul depinde de modul cum lucrați cu acest slide. Dacă ați exersat puțin și apoi ați renunțat, nu aveți ce spera. Minuni într-adevăr nu există.

Lucrând cu slide-ul, trebuie să țineți minte următoarele. În primul rând, dacă nu vă mai interesează scopul respectiv, el se va... șterge...; va trebui să vă impuneți să lucrați cu el, ceea ce în curând vă va plictisi. Atunci, va trebui să reflectați: vă trebuie într-adevăr acest slide? În al doilea rând, trebuie să țineți minte că intenția exterioară nu realizează slide-ul imediat, ci apropiindu-vă treptat de liniile țintă ale vieții. Va fi nevoie de răbdare îndelungă și de stăruință.

Tenacitatea este necesară numai în etapa inițială. După aceea vizualizarea slide-ului vă va intra în obișnuință și nu va mai trebui să vă impuneți. Și, în sfârșit, dacă scopul nu este al dumneavoastră, ci este impus de penduli, nu veți putea să realizați unitatea dintre suflet și rațiune.

Despre aceasta va fi vorba în capitolele următoare. Dacă luați nașul spre scop din toată inima, vizualizarea slide-ului în mod cert va da rezultate. Când veți fi hotărât să aveți, intenția exterioară va găsi modalitatea să vă realizeze scopul.

Dacă v-ați gândit că slide-ul este chiar metoda de vizualizare în Transurfing, ați greșit. Chiar și un slide de cea mai înaltă calitate presupune un timp lung de realizare, mai ales dacă scopul se află într-un sector destul de îndepărtat de dumneavoastră în spațiul variantelor.

Vizualizarea procesului

Haideți să rezolvăm o astfel de temă. Să presupunem că scopul dumneavoastră final este să vă îmbogățiți. Pentru realizarea scopului, exersați vizualizarea unei valize plină cu pachete de bancnote. Vizualizarea se desfășoară după toate regulile grupei a treia și pe o perioadă mai lungă. Întrebare: ce se va obține și când anume.

Răspuns: nimic și niciodată. Puteți face treaba asta zi de zi, până la sfârșitul vieții și totul va fi în zadar; în cel mai bun caz, veți vedea mai des valize burdușite cu bani – dar la cinema. Probabilitatea să găsiți o comoară sau să câștigați la loterie este foarte mică. Merită oare să mizați pe probabilitate?

V-ați putea pune întrebarea: cum așa, că eu mereu deschid, în gând, valize cu bani, le deschid cu propriile mâini, îmi scot bănișorii, îi mângâi, doar că nu-i ling! Vi-

vizualizarea grupei a treia deja nu mai este film, ce ar mai trebui să fac? Cum rămâne cu atotputernica intenție exterioară?

Problema e că din punctul de vedere al Transurfingului aici au fost comise două greșeli. Prima greșală: scopul dumneavoastră nu este valiza cu bani. Bani sunt doar un atribut; nici măcar nu sunt un mijloc și în niciun caz un scop. Despre scopurile dumneavoastră vom vorbi însă mai târziu, acum nu vom anticipa. A doua greșală: *concentrarea atenției pe scopul final, chiar și în cazul când până la el n-a rămas decât un singur pas, nu vă va apropia de scop*. Desigur, zona de confort se lărgeste și intenția exterioară își face treaba treptat. Dar *dumneavoastră n-o ajutați deloc*. Ar trebui măcar să vă mișcați, nemai-vorbind de faptul că ar trebui să și acționați. Dar acum nu aceasta este problema. Acum vorbim numai despre vizualizare.

Până acum, știți din experiență că dacă vrei să obții ceea ce dorești trebuie ca toate intențiile și năzuințele să fie orientate spre un scop. Acum uitați de acest lucru. Așa după cum v-am promis, Transurfingul „merge” cu certitudine, dar pentru aceasta este nevoie să renunțați la unele reprezentări obișnuite și să recurgeți la altele, neobișnuite.

Să stabilim care este principala deosebire între vizualizarea prin Transurfing și vizualizarea obișnuită. După cum știți, concentrarea atenției pe scop este doar dorință. Concentrarea atenției pe mișcarea spre scop este intenție. Forța motrice a oricărei acțiuni este intenția și nu dorința. De aceea, vă mișcă spre scop nu contemplarea scopului ca atare ci *vizualizarea procesului de acționare spre scop*. Realizarea intenției este un proces și nicidecum fixare pe un cadru. Desigur, scopul este și el o parte a tabloului pe

cum vi l reprezentați. Dar, atenția se focalizează pe *procesul de mișcare spre scop*, în timp ce scopul rămâne pe fundalul mișcării.

Vizualizarea scopului ca atare se deosebește de vizualizarea procesului de realizare a lui, așa cum dorința se deosebește de intenție. Dorința nu face nimic. Ne reîntoarcem la exemplul cu mâna ridicată. Imaginați-vă că vreți să o ridicați. La început vă gândiți la faptul că vreți să ridicați mâna și vă gândiți și la ce va urma: - adică mâna va fi ridicată. Iar acum ridicați-o. În primul caz lucrează dorința și nu se întâmplă nimic, doar se constată că ea există și se vizualizează scopul – mâna ridicată. În al doilea caz lucrează intenția și ea acționează tot timpul până ce se ridică mâna. În timpul acestui proces, se presupune ca scopul este spre ceea ce trebuie să tindem, dar atenția se concentrează pe procesul însuși. La urma urmelor, ca să faci câțiva pași nu este suficient doar să dorești și să te și vezi la locul de destinație. Este necesar să mergi, adică să efectuezi un proces.

Toate acestea par a fi niște reflecții banale. Dar să vedeți ce concluzie tragem de aici: când *vizualizăm scopul acționează dorința și de aceea nu facem nici măcar un pas spre scop*. Rezultă un mers în gol.

În Transurfing se realizează *vizualizarea procesului de mișcare spre scop* și în acest caz lucrează intenția; de aceea scopul va fi obținut, mai devreme sau mai târziu. Mișcarea spre scop nu este la fel de rapidă ca în somn, dar ea există totuși și e destul de perceptibilă! Studiind ultimul capitol, realmente veți învăța *să vedeți mișcarea pe liniile vieții*.

Orice ați face, dacă acesta este un proces îndelungat, vă va ajuta vizualizarea acestui proces. O asemenea vizualizare este deosebit de folositoare în orice creație, când

scopul final încă nu are contururi clare. Ce se înțelege prin vizualizarea procesului? Să presupunem că lucrați la un obiect de artă și încă nu știți exact ce va rezulta. În schimb, știți ce calități ați dori să aibă acest obiect. În pauzele de muncă vă imaginați cum obiectul se perfecționează tot mai mult. Azi ați terminat câteva detalii. Iar mâine intenționați să mai adăugați noi tușe. Imaginați-vă cum se transformă creația dumneavoastră. Îi adăugați noi calități și sub ochii dumneavoastră ea devine o capodoperă. Sunteți mulțumit, procesul de creație vă pasionează, lucrarea devine copilul dumneavoastră și creșteți împreună.

Vă este ușor să inventați o altă modalitate de vizualizare, adecvată situației concrete. Secretul este nu doar să contemplați obiectul, ci să vă reprezentați și procesul – cum se naște el și cum se perfecționează. Nu trebuie să vă imaginați cum creația, de exemplu o pictură, se desenează de la sine, se lipește pe pânză, își face ramă sau mai știu eu ce. Dumneavoastră o creați. Se perfecționează în mâinile dumneavoastră. *Omul creează și în același timp admiră.*

O bună ilustrare o constituie grija unei mame care își crește copilul. Ea îl hrănește, îl culcă și își imaginează cum crește micuțul în fiecare zi. Ea îl îngrijește, îl admiră și este sigură că se va face frumos. Se joacă cu el, îl învață și își imaginează cum se înțelepțește copilul și cum se va duce la școală. După cum vedeți, nu este o contemplare a rezultatului, ci este o creație și în același timp o vizualizare a procesului: Ea nu urmărește pur și simplu cum crește copilul, ci își imaginează și cum se dezvoltă și ce va fi.

Dacă creația dumneavoastră este un program de calculator, după orele de muncă la birou, imaginați-vă cum să fie mai eficient și mai comod. Mâine îi veți adăuga noi detalii și îi veți uimi pe toți.

Dacă lucrați la un proiect de afacere, imaginați-vă cum vă vin în cap tot mai multe idei geniale. În fiecare zi faceți noi oferte interesante și originale. Urmăriți evoluția proiectului și fiți convins că treptat el va deveni un model de profesionalism.

Dacă lucrați asupra corpului dumneavoastră, îngrijiți-l așa cum face mama cu copilul ei. Imaginați-vă cum el capătă forme perfecte; antrenați-vă și apoi imaginați-vă cum mușchii în unele locuri cresc, iar în alte locuri se alungesc.

În orice caz, analizați procesul: în ce mod afacerea dumneavoastră se mișcă spre finalizare. *Contemplarea rezultatului final doar lărgeste zona de confort și nu e puțin lucru. Dar, ocupându-vă de vizualizarea procesului de mișcare spre scop, veți grăbi vizibil activitatea intenției exterioare.*

Dacă deocamdată nu știți în ce mod vă puteți realiza scopul, nu vă faceți griji și continuați liniștit și sistematic să vă vizualizați slide-ul. Când scopul va intra în totalitate în zona de confort, intenția exterioară vă va sugera varianta potrivită. Nu trebuie să vă frământați căutând cu înfrigurare modalitățile de atingere a scopului. Lăsați la o parte importanța și aveți încredere în curgerea variantelor. Nu trebuie doar să vă uitați la slide ci trăiți-l! În acest fel, fără să vă dați seama, veți acționa în direcția necesară.

Dar vizualizarea procesului încă nu e totul. Realizarea materială a spațiului variantelor e inertă ca smoala, de aceea transferul trebuie făcut treptat, în afară de cazul în care aveți o intenție exterioară mesianică. Treptat înseamnă nu numai continuu, ci și în etape. În aceasta constă secretul a încă unei particularități a vizualizării Transurfingului.

Verigile transferului

Dacă scopul se află pe linii îndepărtate ale vieții, atunci este practic imposibil să-ți reglezi emisiile pe ele. De exemplu, vă pregătiți să dați un examen, dar nu cunoașteți aproape deloc materia, deci nu veți putea să vă reglați pe linia unde puteți lua examenul. Dacă nu știți nimic nu veți reuși să vizualizați răspunsul nici măcar la o singură întrebare.

Între viitorul dumneavoastră scop și situația de acum poate să fie o cale destul de lungă (nu este obligatoriu să fie vorba despre timp). Vi se va schimba nu numai situația ci și modul de a gândi, maniera de a acționa, s-ar putea chiar și caracterul. În momentul de față nu vă puteți regla cu exactitate parametrii dacă nu străbateți această cale.

Dacă veți încerca să vizualizați procesul de mișcare spre un scop foarte îndepărtat veți fi tentat să o luați înaintea și să grăbiți evenimentele. Nu veți obține nimic, veți fi decepționat și necăjit, ceea ce va face ca forțele de egalizare să acționeze împotriva dumneavoastră.

Puteți învăța în minte la infinit slide-ul cu imaginea viitorului îndepărtat și nu veți păți nimic. Dar vizualizarea procesului de mișcare pe un segment de drum pe care veți porni nu prea curând nu se știe unde vă va duce. Imaginați-vă că trebuie să plutiți în jos pe un râu cu numeroase meandre. Veți târî barca pe mal ca să scurtați drumul, tăind cotiturile râului?

Dacă scopul se realizează în câteva etape, va trebui să parcurgeți succesiv fiecare etapă, fie că doriți sau nu acest lucru. De exemplu, să devii profesionist într-un

amantul documentului, nu este posibil dintr-o dată. Mai întâi trebuie să termini o formă de învățământ, apoi să-ți găsești un loc de muncă, după aceea să-ți rafinezi măiestria profesională. În spațiul variantelor o asemenea cale etapizată care duce spre scop se numește *lanț de transfer*. Fiecare verigă a lanțului reprezintă o etapă. Etapele se înlănțuiesc în verigi, deoarece dacă nu ai parcurs o etapă, nu poți trece la următoarea. De exemplu, nu poți să te înscrii la doctorat dacă n-ai terminat universitatea.

O verigă a lanțului de transfer este alcătuită din sectoare interconectate și relativ omogene ale spațiului. În spațiul variantelor, calea spre scop este structurată de către lanțurile de transfer și de cursul variantelor. Spațiul variantelor are o structură ordonată. Dacă te deplasezi spre scop la întâmplare, scopul nu va fi atins. Știți deja cum să nu vă abateți de la cursul variantelor, să nu creați potențiale excedentare, să nu lopătați cu mâinile în apă și să nu mergeți împotriva curentului. Rămâne să respectați doar o singură regulă: să vizualizați procesul de mișcare spre scop numai pentru etapa respectivă. Rezultatul final vi-l puteți imagina cât doriți, sub formă de slide. Dar procesul de mișcare – numai în limitele verigii în curs a lanțului de transfer. Nu vă grăbiți, veți reuși totul la timpul respectiv.

Acum putem să dăm definiția finală. *În Transurfing vizualizare înseamnă reprezentarea mentală a procesului de realizare a verigii în curs din lanțul de transfer*. Prin reprezentare se înțelege direcționarea gândurilor pe făgașul necesar. Gândurilor trebuie doar să le dai un impuls, mai departe ele se duc singure, ca după un scenariu din somn. Trebuie să trăiești prin procesul de realizare a verigii, atât în gânduri cât și în acțiuni, în mod coordonat.

După cum vedeți, totul este simplu. Nu este greu de

stabilit care sunt verigile din lanțul dumneavoastră de transfer. Dar dacă nu știți ordinea în care să vă mișcați spre scop? Sau, în general, nu vă e clar pe ce cale și cu ce mijloace vă puteți realiza scopul? Nu-i nimic, nu trebuie să vă speriați. Eu o să repet ce trebuie făcut în asemenea caz.

Dacă momentan nu știți cum să vă realizați scopul nu vă neliniștiți; continuați, în liniște și în mod sistematic să vizualizați slide-ul. Când scopul va intra în întregime în zona dumneavoastră de confort, intenția exterioară vă va sugera varianta potrivită. Nu trebuie să vă amestecați, să căutați cu înfrigurare modalități de realizare a scopului. Slide-ul însuși vă va obliga să acționați involuntar și chiar inconștient în direcția necesară. Renunțați la importanță, fiți liniștit și încredințați-vă cursului variantelor.

Aici aș dori să mai adaug câteva cuvinte despre semne. Dacă vi se va părea că un semn v-ar indica posibilitatea de a vă atinge scopul, este bine să știți că semnele se referă numai la veriga în curs a lanțului de transfer și că în general semnele au doar o relație îndepărtată cu scopul final. Cu alte cuvinte, indicatorii se referă numai la acel drum pe care mergeți în momentul respectiv. Puteți să interpretați semnele în legătură cu toate problemele legate de veriga în curs a lanțului de transfer. Dar dacă linia în curs a vieții dumneavoastră este separată de linia scop prin câteva verigi, semnele nu pot servi ca indicatori de scop. Aceasta nu înseamnă că pentru un scop îndepărtat, în general, nu există indicatori. Ci pur și simplu nu-i puteți interpreta cu suficientă siguranță. În general, interpretarea semnelor, cu excepția stării de confort sufletesc, constituie tehnica cea mai slabă în Transurfing și de aceea nu trebuie acordată o mare importanță semnelor.

Rămâne de clarificat ce loc i se rezervă vizualizării

din grupa a treia și dacă în general trebuie să ne ocupăm de vizualizarea scopului. Răspunsul este unul singur: indiscutabil, vizualizarea scopului este absolut necesară; alegeți forma care vă este mai comodă. Scopul rămâne fixat în cap sub forma de slide, ceea ce vă lărgeste zona de confort și vă reglează frecvența de emisie a energiei mentale pe liniile-scop ale vieții. Tocmai aceasta este principala și unica funcție a vizualizării din grupa a treia. Dar transferul propriu-zis pe liniile-scop îl face calul de povară al Transurfingului – vizualizarea procesului de mișcare spre scop. Ocupându-vă de vizualizarea procesului, uniți intenția dumneavoastră interioară cu cea exterioară.

Rezumat

Iluziile nu sunt rezultatul jocului imaginației, ci vederea unei alte realități.

Aflându-se în lumea materială, omul poate percepe o altă realitate.

Percepția lumii poate fi denaturată de convingerile interioare.

Slide-ul este ceea ce se află în mintea dumneavoastră și nu există la alții.

Slide-urile denaturează realitatea.

Omul este înclinat să aplice proiecțiile slide-ului său la cei din jurul său.

Baza slide-ului este importanța.

Imediat ce importanța a dispărut slide-ul încetează

să mai existe.

Importanța exterioară realizează slide-ul continuu și treptat.

Încetați să mai luptați cu sine și transferați-vă atenția de pe negativ pe pozitiv.

Alcătuși-vă un slide pozitiv, plăcut pentru suflet și rațiune.

Cercetați, vizionați mai des slide-ul și adăugați noi detalii.

Sub nici un motiv nu copiați slide-ul de la alte persoane.

Dacă vă lipsește hotărârea de a avea, nu veți avea.

Permiteți-vă luxul să meritați tot ce este mai bun. Hotărârea de a avea înseamnă că știți categoric că meritați și alegerea vă aparține.

Slide-urile pozitive vă ajută să includeți neverosimilul în zona dumneavoastră de confort.

Nu vă uitați la slide ca la un tablou, ci trăiți în el, cel puțin virtual.

Nu vă respingeți nicio informație din lumea visului dumneavoastră.

De scop vă apropie nu contemplarea rezultatului, ci vizualizarea procesului de mișcare spre el.

Nu contemplarea rezultatului, ci reprezentarea procesului de naștere și perfecționare (aceasta trebuie să vă preocupe).

Vizualizarea în Transurfing înseamnă reprezentarea mentală a procesului de realizare a verigii în curs din lanțul de transfer.

Dacă nu știți drumul spre atingerea scopului vizualizați slide-ul.

Slide-ul vă va conduce singur în direcția necesară.

Capitolul III

SUFLET ȘI RAȚIUNE

Omul dispune de o uriașă forță care uneori este numită energie psihică. Fiecare dintre noi are capacități magice, dar ele sunt blocate. Este clar că nu trebuie să mergem prea departe ca să ni se deschidă rezervele interne și posibilitățile potențiale. Miracolul se află foarte aproape de om, dar el nu îi acordă atenție.

*Sufletul vine în această lume
ca un copil care întinde încrezător mânuțele*

Vântul intenției

Omul se naște ca individ, adică o ființă unică. Apoi această individualitate se dezvoltă. Gândurile, cunoștințele, convingerile, obișnuințele, deprinderile, însuși caracterul au apărut după aceea, ca din zbor. Și totuși acestea nu au apărut pe un loc gol. Ce a fost oare la începuturi? Dacă a fost doar o foaie albă de hârtie, atunci încercați să deveniți pentru o clipă o coală albă. Închideți ochii și întrerupeți șirul gândurilor. Dacă reușiți să contemplați un gol negru atunci, pentru câteva clipe, reușiți să nu vă mai gândiți la nimic și, într-un moment oarecare, aveți în cap un gol total. Oare în acest timp ați încetat să mai fiți dumneavoastră înșivă? Activitatea rațiunii s-a oprit, dar a rămas un fel de senzație integrală că eu sunt eu.

Dar cum explicați că eu sunt eu? Conștiința de sine a omului ca personalitate are loc de obicei în contextul poziției lui în mediul social. Imaginați-vă însă pentru o clipă că mediul social a dispărut și că vă aflați „suspendat” în cosmos. Nu aveți nimic: nici societate, nici Pământ, nici Soare, nici trecut, nici viitor, ci numai un pustiu negru de jur împrejur. Totul a dispărut, ați rămas numai dumneavoastră. Și ce a rămas din vechea dumneavoastră personalitate? Toate cunoștințele și gândurile erau legate de habitatul dumneavoastră. Obișnuințele, manierele, dorințele, spai-

mele, caracterul – toate acționau în raport cu el. Dar acest mediu nu mai există. Ce a mai rămas din dumneavoastră?

Această problemă este greu de discutat în cadrul noțiunilor de care dispune rațiunea. Nu vom analiza în această carte eterna temă a existenței sufletului uman. Acest subiect ne va lua mult timp și practic nu realizăm nimic. Pentru scopurile Transurfingului această problemă nu are o importanță de principiu. Dacă doriți, credeți din suflet, dacă nu – credeți în subconștient. Puteți să fiți de acord cu concepția nemuririi sufletului – sau nu. Indiscutabil rămâne doar faptul că psihicul omului cuprinde atât conștientul cât și inconștientul.

De la început ne-am înțeles că vom numi ce este conștient – *rațiune*, iar tot ce este inconștient – *suflet*. Pentru a fi mai simplu și pentru a avea un folos practic trebuie să ne lămurim asupra unui segment mic și îngust legat de suflet. Va fi suficient dacă, grosso modo vorbind, vom trasa un hotar între suflet și rațiune: sentimentele vor fi ale sufletului, iar gândurile – ale rațiunii. Când aveți o stare de euforie, de entuziasm, de exuberanță – acestea sunt simțăminte ale sufletului. Starea de apăsare, de neliniște este tot o stare a sufletului.

Rațiunea se află în totalitate sub stăpânirea pendulilor și toate reprezentările și convingerile ne sunt impuse tot de ei. Gradul de libertate a individului se limitează la ceea ce îi este permis. El își definește greșit locul său în această lume – fie slugă, fie stăpân. Din punctul de vedere al Transurfingului, nici una dintre aceste poziții nu este corectă. Omul nu reprezintă nimic. Este doar o picătură care pentru o clipă și-a luat zborul din ocean.

O ilustrare a nașterii și a morții o pot reprezenta stropii valurilor mării. Picătura care s-a desprins din ocean

nu poate să simtă că este una cu oceanul și nu poate să primească energie de la el. Picăturii i se pare că există ea în sine și că nu are nimic comun cu oceanul. Dar când cade în ocean își dă seama că este una cu oceanul. Picătura și oceanul se unesc într-un tot. Ca esență, ele sunt unul și același lucru, adică apă.

O singură picătură de apă poate lua diferite forme: picătură, fulg de zăpadă, cristal de gheață, nor cu vapori de apă. Formele sunt diferite, dar esența este una singură. Particula nu-și amintește și nu înțelege că ea și oceanul sunt una. Particulei i se pare că oceanul înseamnă valuri, spumă, stropi, aisberguri, torent, acalmie.... Tot așa și particulei i se pare că ea este o picătură sau un fulg de zăpadă sau un norișor de vapori de apă. Particulei îi este greu să vadă în toate aceste manifestări exterioare o esență comună și anume apa. Știe ea ceva, dar neclar, insesizabil.

Textele biblice ne dezvăluie adevărul în această problemă, adevăr care a fost denaturat de noțiunile rațiunii. Afirmția că Dumnezeu L-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa este un adevăr. Numai că lucrul acesta este înțeles în mod greșit. Dumnezeu poate lua forme diferite, dar esența Sa nu constă în faptul că El are cap, două mâini și două picioare. Dacă îl comparăm pe Dumnezeu cu oceanul, iar pe om cu picătura, atunci amândoi au o esență comună – apa.

După mărturiile oamenilor care s-au aflat la hotarul dintre viață și moarte, sufletul simte o liniște inexprimabilă și o tainică fericire că a devenit una cu Cosmosul. Picătura s-a întors în ocean și și-a recăpătat conștiința adevăratei sale esențe: este alcătuită din aceeași substanță ca și oceanul. Toată energia oceanului trece prin această picătură.

În decursul întregii lor istorii, oamenii s-au străduit ca în timpul vieții să se simtă una cu Cosmosul. Toate școlile de dezvoltare spirituală urmăresc în ultimă instanță unul și același scop: iluminarea, adică altfel spus să se simtă una cu această lume, să se dizolve în oceanul de energie dar în același timp să nu se piardă pe sine ca esență individuală.

Ce obține individul care a atins iluminarea? El capătă energia întregului ocean din Univers pentru a dispune de ea. El nu vede nicio deosebire de principiu între el însuși și această infinitate. Energia lui mentală intră în rezonanță cu energia oceanului. Abia atunci, *intenția celui iluminat devine identică cu intenția exterioară* – această forță măreată și de nepătruns care dirijează lumea.

Când forma unui zmeu de hârtie întrunește parametrii necesari, el este ridicat în sus de curenții de aer. Așa și omul este prins de vântul intenției exterioare și purtat pe aripile acestuia într-un sector al spațiului ce corespunde cu parametrii emisiei lui mentale. Pentru a se mișca orientat spre scop în spațiul variantelor este necesar să simtă acest vânt al intenției exterioare la fel de clar cum simte mișcarea aerului sau a apei.

Până ce omul nu va conștientiza esența și natura identității sale cu oceanul, el nu va putea stăpâni intenția exterioară. Nu ne propunem să ajungem la iluminare. Este o sarcină mult prea grea și pentru a vă realiza scopurile nici nu este nevoie. Nu e nevoie să ne ducem până în Tibet ca să medităm. Transurfingul ne pune la dispoziție o porțiță care ne permite să ne subordonăm intenția exterioară într-o măsură mică dar suficientă pentru a ne realiza dorința.

Principiul acestei porțițe este destul de simplu. Rați-

unui are voință, dar nu este capabilă să dirijeze intenția exterioară. Sufletul e capabil să simtă că este identic cu intenția exterioară, dar nu are voință. El zboară în spațiul variantelor la voia întâmplării, ca un zmeu de hârtie. *Pentru ca voința să-și poată subordona intenția exterioară este suficient ca ea să realizeze unitatea dintre suflet și rațiune.*

Este o sarcină destul de complicată, dar care poate fi realizată. După cum am arătat mai sus, activitatea intenției exterioare o putem sesiza pe deplin atunci când așteptările noastre cele mai rele se îndeplinesc. În acest caz intenția exterioară acționează împotriva voinței rațiunii. A rămas să lămurim în ce mod se pot realiza cele mai bune așteptări. În capitolul „Intenția” am definit primele condiții necesare pentru a avea intenție exterioară: *conștientizarea, scăderea importanței și renunțarea la dorința de a atinge un scop.* Veți afla în curând și alte secrete ale Transurfingului, care vor întredeschide ușa spre această lume plină de taine a intenției exterioare.

Pânzele sufletului

Oamenii se percep pe ei înșiși și percep și manifestările exterioare ale lumii numai în calitatea lor de obiecte materiale. Toate obiectele materiale au o esență energoinformațională comună care nu poate fi percepută în mod obișnuit. În speță, este vorba de ceea ce se găsește în spațiul variantelor și determină comportamentul realizării materiale. Limbajul semnificațiilor abstracte pe care ne-am

obișnuit să-l folosim descrie numai manifestările exterioare ale esenței energoinformaționale. Această esență primordială este imposibil de descris într-un singur fel, prin limbajul semnificațiilor rațiunii, de unde și această multitudine de orientări filozofice și religioase.

Modul nostru de percepție s-a format din copilărie, când am fost învățați să ne concentrăm atenția pe elemente separate: „Ia uite...! Astea sunt mânuțele tale, iar astea sunt piciorușele! Acesta este grișulețul tău! Uite, pasărea a zburat!” Reglarea percepției se face pe parcursul întregii vieți. În permanență, rațiunea realizează o concordanță între datele exterioare de orice tip și *șablonul* existent de descriere a lumii.

De exemplu, dacă noi n-am văzut niciodată învelișul energetic al omului (aura), rațiunea nu ne va lăsa să-l vedem cu ochii noștri deoarece el nu concordă cu șablonul obișnuit. În copilărie nimeni nu ne-a spus să fim atenți la aură pentru că ea nu intrase în șablonul de descriere a lumii. Acum teoretic știm că aura există, dar practic nu vedem nimic.

Mecanismul de percepere a lumii înconjurătoare a rămas, până în momentul de față, o „pată albă”. Pot fi discutate doar unele aspecte. Furnicile, de exemplu, n-au văzut niciodată stelele. N-au văzut nici soarele, nici munți și nici păduri. Văzul lor este astfel constituit pentru că de la naștere au avut de-a face numai cu obiecte aflate în apropierea lor. Modul cum percep ele lumea înconjurătoare se deosebește radical de modul nostru de percepție.

Dar de fapt cum arată lumea? Este o încercare de a formula o întrebare obiectivă și de a primi un răspuns obiectiv. Întrebarea nu este însă obiectivă. *Lumea arată exact așa cum o vedem* pentru că noțiunea „arată” – este și ea un

element al șablonului nostru de percepție. În șablonul unei cârțițe, de exemplu, nu există noțiunea de „arată”. Lumea ni se înfățișează conform șablonului nostru de percepție și în același timp ea nu arată *nicicum*. Nu are sens să afirmăm că lumea arată ca de obicei, sau ca o concentrare de energie luminoasă sau mai știu eu cum. Are sens să vorbim doar despre unele manifestări ale ei pe care noi reușim să le percepem.

Conștiința umană este un produs social. Ea se bazează pe noțiuni și pe definiții a tot ceea ce ne înconjoară. Sufletul (subconștientul) omului există de la naștere. Conștiința apare atunci când tot ceea ce ne înconjoară este denumit prin noțiunile și definițiile date de limbajul uman. Dar lumea nu există pentru că oamenii au descris-o cu noțiunile lor. În această privință, sufletul uman va rămâne pentru totdeauna analfabet. El nu înțelege limbajul uman. El înțelege doar ceea ce ne-am obișnuit să numim senzații. Mai întâi apare gândul și abia după aceea el capătă formă prin cuvânt. Se poate gândi și fără cuvinte. Aceasta și este limbajul pe care-l știe subconștientul. Primare nu sunt cuvintele, ci gândurile. Cu subconștientul n-are rost să vorbești în *limbajul rațiunii*.

Nici pe departe nu putem să exprimăm totul prin noțiunile existente. După cum ați remarcat, nici eu nu am reușit să vă explic pe înțeles ce este aceea intenție exterioară. Din fericire, oamenilor le-a rămas totuși o modalitate universală de exprimare – operele de artă. Acestea pot fi înțelese fără cuvinte. *Limbajul sufletului* poate fi înțeles de toți – este limbajul lucrurilor făcute cu dragoste și cu plăcere. Când omul se îndreaptă spre scopul pe care îl dorește din toată inima și intră pe ușa care trebuie, mai exact spus, când își face treaba cu adevărat, poate crea capodopere.

Așa se naște ceea ce numim artă.

Poți să termini conservatorul și să compui o muzică ștearsă, ternă, care nici nu se poate memora. Poți să pictezi tablouri nule ca valoare, dar cu o tehnică ireproșabilă. Ni-mănuși nu-i trece prin minte să le numească capodopere. Dacă despre obiect se poate spune „are ceva special”, atunci el poate fi considerat obiect de artă. Ce anume este acel ceva vor explica după aceea criticii de artă și colecționarii. Dar acest „ceva” este imediat sesizat de toți fără să fie nevoie de cuvinte.

Să luăm ca exemplu tabloul „Surâsul Giocondei”. Este un limbaj pe care îl înțelege oricine. Nu este nevoie de cuvinte. Ele sunt neputincioase pentru a exprima ceea ce îi este clar fiecăruia și fără explicații. Iar ce anume este clar, nici nu are importanță. Fiecare înțelege și simte în felul său. Sigur se poate spune că surâsul ei este misterios și că acest surâs are ceva inefabil, ceva ce „ne scapă” etc. Oricum, cuvintele nu vor putea explica „acel ceva” ce face din tabloul respectiv o capodoperă.

„Gioconda” a trezit un asemenea uriaș interes nu numai din cauza aerului misterios al surâsului. V-ați gândit vreodată că surâsul Giocondei și al lui Buddha sunt foarte asemănătoare? Nu-i așa că nu? Se spune că Buddha a ajuns la iluminare fiind încă în viață. Cu alte cuvinte, el a reușit, așa cum și picătura de apă a reușit să se simtă una cu oceanul. În toate reprezentările, surâsul lui Buddha este absolut imperturbabil și în același timp exprimă seninătate și blândețe. Surâsul poate fi caracterizat ca fiind „contemplarea veșniciei”. Când vezi pentru prima oară surâsul lui Buddha, îți apare un amestec ciudat de nedumerire și curiozitate. Și aceasta pentru că el îți amintește picăturii de ceva îndepărtat și uitat – senzația de unitate cu oceanul.

Orice amintire despre unitatea de demult atinge dureros strunele sensibile ale sufletului. După apariția limbajului uman propriu-zis, limbajul sufletului s-a atrofiat treptat. Oamenii s-au lăsat prinși de limbajul rațiunii și de aceea, cu timpul, el a trecut pe primul loc. Chiar și felul în care s-a petrecut acest lucru a fost deformat de rațiune, în limitele noțiunilor de care ea dispunea, și el a fost exprimat sub forma legendei despre Turnul Babel, potrivit căreia zeii s-au mâniat pe oameni pentru că aceștia au hotărât să ridice o construcție până la ceruri și de aceea le-au amestecat limbile și oamenii au încetat să se mai înțeleagă unul cu altul.

În esență, majoritatea miturilor și legendelor reprezintă un adevăr, dar un adevăr interpretat prin noțiunile rațiunii. E posibil ca imensul turn să fie o metaforă a puterniciei oamenilor. S-a ajuns la această metaforă atunci când ei au avut capacitatea de a-și formula conștient voința prin limbajul rațiunii. Cum s-a mai spus, *sufletul poate să simtă adierea vântului intenției exterioare, dar el nu este capabil să ridice pânzele pe catarg pentru a se folosi de vigoarea vântului. Pânzele pot fi înălțate prin voința rațiunii. Voința este un atribut al conștientizării.*

Zborul sufletului inconștient în bătaia vântului intenției exterioare pornește spontan, nedirecționat. Conștiența rațiunii este cea care dă posibilitatea ca voința să fie direcționată spre un anumit scop. În stadiul inițial, când limbajele sufletului și rațiunii nu erau într-atât de diferențiate, unitatea dintre suflet și rațiune se realiza cu ușurință. Ulterior, rațiunea a început să-și construiască o concepție de viață folosindu-și propriile simboluri, ceea ce a depărtat-o tot mai mult de înțelegerea acelei esențe care se afla la baza intenției exterioare.

Ca rezultat al colosalelor strădanii intelectuale rațiunea a obținut succese impresionante în lumea tehnologică a realizării materiale, dar a pierdut tot ceea ce se referea la spațiul nerealizat al variantelor. Rațiunea s-a îndepărtat mult prea mult de înțelegerea a tot ceea ce are legătură cu intenția exterioară. De aceea multe dintre conceptele transurfingului par atât de incredibile. Rațiunea este totuși capabilă să recupereze cele pierdute. Pentru aceasta este necesar să refacă relațiile dintre suflet și rațiune.

Greutatea constă în faptul că, spre deosebire de rațiune, sufletul nu gândește, el știe. În timp ce rațiunea judecă informațiile primite și le trece prin filtrul analitic al șablonului concepției sale despre lume și viață, sufletul le primește direct din câmpul informației, fără să le analizeze. Exact în același mod el se poate adresa direct intenției exterioare. Pentru ca această adresare să meargă spre scop, este necesar ca voința rațiunii și năzuințele sufletului să fie puse de acord, să se realizeze unitatea dintre ele. Dacă această unitate va fi asigurată, pânzele sufletului dumneavoastră vor fi umflate de vântul intenției exterioare și vă vor purta direct spre țel.

Vrăjitorul sunteți chiar dumneavoastră

Sufletul dumneavoastră are tot ce trebuie pentru ca să vă împliniți dorința. Vă amintiți de basmul vrăjitorului din orașul de Smarald. Acolo Fiorosul înțelept visa să aibă

creier, bunul Spărgător-de-lemn dorea să capete o inimă bună, neînfricatul Leu năzuia să capete curaj, iar fetița Elly dorea să se întoarcă acasă. Toți eroii aveau deja ceea ce doreau să obțină. Dar dacă vrăjitorul Gudvin le-ar fi spus acest lucru, o asemenea dezvăluire ar fi fost mult prea incredibilă ca să poată fi adevărată. Și atunci el a pus în scenă un ritual magic.

Într-adevăr, tot ceea ce își doreau Fiorosul, Leul și Spărgătorul-de-lemn era doar *să își permită să aibă* însușirile dorite, care deja existau în sufletele lor. Treaba era mai dificilă în privința fetiței Elly – hotărârea ei de a ajunge acasă trebuia să fie de nezdruccinat. Ritualul magic a ajutat-o să capete o încredere absolută și vântul intenției a dus-o acasă.

Cum am mai spus deja, tot ceea ce este legat de intenția exterioară nu se încadrează în tiparele noțiunilor rațiunii. Într-o asemenea situație, rațiunea s-a vândut singură și pendulii au ajutat-o cum nu se putea mai bine. Controlul asupra intenției exterioare îi oferă omului libertate, iar lucrul acesta contravine intereselor pendulilor.

Acestora le convine ca omul să nu aibă personalitate, să fie un șurubel care să lucreze pentru acești monștri. Autorealizarea individului este pentru ei păguboasă deoarece o personalitate liberă nu lucrează pentru pendul, ci pentru dezvoltarea sa și pentru prosperitate. De aceea, chiar din copilărie, individului i se incumbă norme și reguli unanim acceptate, care să facă din el un adept comod și ascultător.

Pe de o parte, există o necesitate pozitivă de a-l învăța pe om să trăiască în normalitate în această lume. Persoana care încalcă normele unanim acceptate devine fie un ghinionist, fie un paria. Dar pe de altă parte, o asemenea mentalitate îi înăbușă personalitatea, ea nemaifiind irepe-

tabilă; în final, persoana nu mai poate să spună cu exactitate cine este într-adevăr, ce dorește de la viață, ce știe să facă, ce capacități are.

Ca să-l poți lipsi pe om de capacitatea de a-și dirija intenția exterioară este suficient să-i separi rațiunea de suflet și acest lucru a fost deja făcut. În întreaga istorie a omenirii, a fost depusă o muncă uriașă pentru ca sufletul să nu mai comunice cu rațiunea. Rațiunea și-a perfecționat continuu limbajul simbolurilor sale și s-a îndepărtat tot mai mult de cel al sufletului. Pendulii religiei, ca și cei ai științei, au tras de conștiință în toate direcțiile, dar mai ales au tras-o cât mai departe de adevărata esență a sufletului. Dezvoltarea, în ultimele câteva secole, a tehnologiilor industriale și informaționale a rupt total legătura dintre suflet și rațiune.

Influența pendulilor este deosebit de mare acum când toată lumea citește cărți, ascultă radio-ul, se uită la T.V., primește informațiile prin Internet. Omenirea a acumulat o uriașă cantitate de cunoștințe și tot atâtea rătăcirii. Rătăcirile sunt tot atât de persistente ca și cunoștințele. Cea mai mare pierdere a omului o constituie ruperea legăturii dintre suflet și rațiune. De adevăratele succese în afaceri, știință, artă, sport și din diverse alte sfere se bucură numai câțiva aleși. Toți s-au obișnuit cu această stare de lucruri și nimănui nu-i trece prin gând că această situație nu e normală.

Nu are sens să ne apucăm noi „să salvăm omenirea”. Eu doar vreau, stimate Pelerin, (nu indic sexul) să vă propun să vă puneți întrebarea: „De ce el (ea) și nu eu? Ce anume mi-ar trebui ca să figurez printre cei câțiva aleși?” Eu nu sunt vrăjitorul Gudvin și de aceea nu voi organiza ritualuri magice, ci vă voi răspunde simplu la întrebare.

Aveți tot ceea ce trebuie. Nu vă rămâne decât să le folosiți. Sunteți capabili de a face totul numai că nimeni nu v-a spus-o.

Sunteți capabili să creați capodopere, să faceți descoperiri geniale, să obțineți rezultate de excepție în sport, în afaceri, în oricare altă activitate profesională. Pentru aceasta este necesar doar să vă adresați sufletului. El are acces la oricare cunoștințe, opere și realizări. Pur și simplu, încă nu i-ați cerut nimic. Toate marile genii ale artelor, științei, afacerilor au creat capodopere numai pentru că s-au adresat sufletului. *Cu ce este mai rău sufletul dumneavoastră? Cu nimic!*

Orice capodoperă vorbește cu noi pe limba sufletului. Indiferent cu ce vă ocupați, munca dumneavoastră va face impresie numai dacă ea pornește din suflet. Rațiunea poate să ridice un alt stil de casă din cuburi vechi, dar nu va uimi pe nimeni cu aceasta. Rațiunea poate să facă o copie ireproșabilă, dar originalul numai sufletul va fi capabil să-l facă.

Tot ceea ce vă trebuie este să acceptați ca axiomă faptul că sufletul dumneavoastră poate orice, iar apoi să vă permiteți să vă și folosiți de aceasta. Da, chiar așa, vedeți cât e de simplu și, în același timp, cât de greu este de realizat. Hotărârea de a avea depinde numai de dumneavoastră. Aveți capacitățile necesare pentru orice.

Această afirmație poate să genereze dubii. Dumneavoastră însă stați la îndoială când vi se spune că nu aveți capacități, posibilități, calitățile necesare, că nu meritați, că nu sunteți ca alții etc. Acceptați cu ușurință aceste afirmații și ele ridică un zid înalt în calea spre atingerea scopului. Faceți-vă un serviciu (dumneavoastră înșivă, nu mie!) și permiteți-vă să știți că meritați tot ceea ce este mai

bun și că aveți și capacitățile necesare să realizați ce vă dorește sufletul.

Dar vi se ascunde cu foarte multă abilitate tocmai faptul că meritați. Vi se sugerează că ar fi o naivitate să credeți că aveți capacități nelimitate. Lucrurile stau exact invers. Treziți-vă și nu vă lăsați copleșiți. Regulile jocului le veți face dumneavoastră dacă vă veți folosi în mod conștient de propriile drepturi.

Nimeni nu vă poate interzice. Doar concepțiile dumneavoastră și pendulii vor încerca prin toate căile să vă convingă că nu este posibil. Vor găsi tot soiul de argumente înțelepte pentru a vă demonstra că posibilitățile dumneavoastră sunt limitate. Respingeți aceste argumente și înarmați-vă cu dovada „nerațională și lipsită de temeii” că: *împreună, sufletul și rațiunea sunt capabile să realizeze orice*. Că doar nu pierdeți nimic! Ați realizat ceva când ați adus dovezi raționale?

Viața este doar una singură. Nu este oare timpul să vă scuturați de toată această grămadă de convingeri retrograde, care pot fi chiar false, fără ca dumneavoastră să știți? Și nici nu veți reuși să știți. Viața trece, toate posibilitățile se vor epuiza, iar bunurile acestei vieți minunate vor aparține altora – fie ei doar câțiva – și nicidecum dumneavoastră.

Dacă vă veți folosi sau nu de drepturile pe care le aveți trebuie să hotărâți singur.

Dacă vă veți permite să aveți, veți avea. Trebuie să porniți de la credința că sufletul are posibilități nelimitate și să atrageți și rațiunea de partea lui. Vă vor împiedica însă convingerile false pe care le aveți; multe dintre acestea vor fi răsturnate de modelul Transurfing.

Una dintre ele sună în felul următor: „Cel mai greu

lucru este să te învingi pe tine” sau „Cel mai greu lucru este să lupți cu tine”. Sau o altă sintagmă care atentează la propriul trup „Trebuie să știi să-ți calci pe inimă”. Aceasta este una dintre cele mai mari greșeli ale omenirii. Cum este posibil și de ce ar trebui să luptăm împotriva acestei minunate și uluitoare ființe care trăiește în noi?! Răul nu este în interiorul nostru, ci la suprafață. Întocmai ca praful de pe un tablou. Dacă se îndepărtează praful, se dezvăluie sufletul pur.

Ființa care se ascunde în spatele mulțimilor de măști și costume pe care le purtați are cu adevărat o sumedenie de calități minunate. Problema e să *vă permiteți să fiți dumneavoastră înșivă*. Oare măștile pe care le purtați v-au ajutat să obțineți succese, bunăstare, fericire? N-aveți de ce să vă schimbați; aceasta ar fi încă o mască. Dacă veți arunca măștile impuse de pendulii distructivi, va ieși la iveală o comoară, ascunsă în sufletul dumneavoastră. Într-adevăr, meritați tot ce este mai bun pentru că sunteți o creație minunată, uimitoare și irepetabilă. Doar să vă permiteți să fiți astfel.

Vă plac creațiile geniilor din domeniile artei, științei, cinematografiei? Puteți deveni unul dintre genii. Vă plac tocmai creațiile unui geniu pentru că au fost născute de sufletul lui. Și creația dumneavoastră le-ar plăcea altora, dar cu o singură condiție – ca totul să pornească din sufletul dumneavoastră, unic în felul său. Tot ceea ce este comun, obișnuit, mediocru, este creația rațiunii. Creațiile rațiunii, ca și rațiunea însăși, nu sunt unicate. *Unic este numai sufletul dumneavoastră*. Sunteți stăpânul unei adevărate comori. Orice creație genială poate fi generată numai de propriul suflet. Fie ca rațiunea să-l lase să o facă.

Mirajul

În decursul întregii vieți, omului i se tot spune că succesul, bogăția, gloria – sunt apanajul celor aleși. În instituțiile de învățământ, în întreceri, concursuri și la obținerea de diverse atestate, individului i se dă de înțeles că este departe de perfecțiune și că alții sunt mai buni și mai merituoși decât el. Cel ce *nu crede* așa ceva are parte cu prisosință și de succes, și de bogăție, și de faimă – Iată cât este de simplu. Doar un lucru nu e simplu – *să crezi* că oricare dintre noi merită și că e capabil să obțină orice. Veți putea într-adevăr să credeți, dacă veți avea o asemenea *intenție*.

Mulți doresc să devină staruri, să obțină succese ieșite din comun. În genere, standardelor de succes li se face foarte multă reclamă. Pendulilor le face plăcere să le arate aderenților de rând ce rezultate au obținut favoriții lor. Ei se străduiesc să-i prezinte pe favoriți ca etalon al succesului spre care trebuie să năzuiești dacă vrei să obții toate binefacerile. Starurile obțin tot ceea ce se poate avea în această viață. Ele se scaldă în feeria bogăției și a faimei. Cine nu și-ar dori? Chiar dacă nu vă doriți o glorie zgomoasă și luxul nu vă tentează, cu siguranță cred că nu ați refuza o bunăstare materială și sentimentele de satisfacție pentru realizările proprii.

Starurile se nasc independent. Dar sunt puse sub lumina reflectoarelor de pendulii lor. Vreau să spun că statutul de „monstru sacru” a fost creat și a înflorit datorită pendulilor. Ei o fac intenționat. La cinema, la teatru, pe stadion, pe ecranele televizoarelor ne sunt oferii cei mai

buni reprezentanți – aleșii. Se pune un mare accent pe entuziasmul cu care sunt întâmpinate starurile de către admiratori, cât sunt ele de extraordinare, ce rezultate strălucite au. În mod permanent ni se incumbă un lucru incontestabil și anume că stelele plac tuturor și că merită să ne dorim și noi.

Ce scop urmăresc pendulii urcându-i pe pedestalul gloriei pe favoriții lor? Credeți că le pasă de realizările acestora și de bunăstarea aderenților? Nicidecum. Pendulii ne arată ce realizări au favoriții pentru ca aceasta să fie un stimul pentru aderenții de rând, să-i slujească mai cu sârg pe ei. Cum devine star un om obișnuit? Prin muncă asiduă. Devin staruri cei mai buni dintre cei mai buni. Oricine poate să devină o stea, dar pentru aceasta trebuie să muncească cu sârguință. Ia exemplu de la staruri, fă ca ei și vei avea și tu succes! Starurile dispun de capacități și calități unice. Nu tuturor le este dat să aibă acele calități, de aceea trebuie să muncești cu și mai multă sârguință dacă vrei să ai succes!

Iată sloganurile pe care le proclamă pendulii. Ei nu neagă faptul că oricine poate să obțină succesul, dar ascund faptul că toți oamenii, fără excepție, au însușiri și calități unice. Pentru penduli va fi moarte curată dacă fiecare om va descoperi că are capacități unice. Toți aderenții vor deveni atunci personalități libere, vor ieși de sub control și pendulul se va nărui. Și dimpotrivă, el se simte cel mai bine când aderenții gândesc și acționează într-o singură direcție. Vă aduceți aminte din capitolul al doilea că uniformitatea în gândirea aderenților constituie condiția apariției și existenței pendulului. Individualitatea pregnantă a starului este o excepție, care mai curând confirmă regula tocmai pentru că ea constituie o excepție. Iar regula glăsuiește:

„Fă ca mine!”

Iată de ce mulți tineri cad în capcana pendulilor și se străduiesc să semene cu idolii lor, îi imită, le atârnă posterele pe pereții camerelor lor. Rațiunea merge ca oarbă când este ținută în frâu de penduli. Proasta de rațiune îi dă de înțeles sufletului că el nu este desăvârșit. De parcă i-ar spune: „Până și eu, cu capacitățile mele, nu pot obține succesul. Ce să mai zic de tine! Ia uită-te la oamenii ăștia! – Altă treabă. Vezi cum sunt ei? Trebuie luat exemplu de la ei. Așa că stai acolo și vezi-ți de imperfecțiunea ta, iar eu mă voi strădui din toate puterile mele să fiu la fel ca ei”.

Imitându-i pe idolii lor, tinerii se străduiesc să *prindă mirajul*. Tendința de a lua exemplu și de a semăna cu cel care a obținut succesul este aidoma cu intenția interioară a muștei care se lovește de geam. Ei se conectează la un sector străin unde nu vor fi nimic mai mult decât o parodie. Rațiunea e capabilă să creeze copii în diverse variante, dar cu acestea nu mai uimești pe nimeni. Starul a devenit stea tocmai datorită caracterului său unic, a originalității și a faptului că nu seamănă cu nimeni. Sufletul omului este, în felul său, nerepetabil. În spațiul variantelor un suflet unic are sectorul său unic unde însușirile lui excepționale se manifestă în toată măreția lor.

Fiecare suflet are sectorul său „stelar” individual. E clar că poate exista o infinitate de astfel de sectoare. Dar noi vom considera, în mod convențional, că fiecare suflet *are sectorul său unic – un scop al său și o cale a sa*. Rațiunea, absorbită de nadele pendulilor, se va înghesui fără nicio noimă în sectorul cuiva, încercând să copieze calitățile altora sau să repete scenariile unui succes străin. Copierea unui scenariu străin creează întotdeauna o parodie. Sufletul nu se poate realiza într-un sector străin. Dar cum

poți să-ți găsești sectorul? Rațiunea dumneavoastră să nu-și facă griji, *sufletul își va găsi singur calea autoafirmării*. Sarcina rațiunii este doar să uite de experiența altuia, să recunoască unicitatea sufletului său și să-i permită să meargă pe drumul său.

Extrem de expuși acțiunii pendulilor sunt adolescenții, pentru că ei abia intră în această lume și nu știu ce să facă și cum să se poarte. Este mai simplu, mai sigur și mai puțin periculos să se amestece în mulțime, să nu iasă în evidență în mod special și să trăiască la fel ca toată lumea. Instinctul de turmă le va da senzația de securitate, dar va rupe din rădăcină rudimentele de individualism. Se poate remarca faptul că, în marea lor majoritate, tinerii se îmbracă la fel, folosesc același vocabular („marfă”, „beton”, „țeapă”...) și se comportă aproape identic. Făcând abstracție de luciul unei aparente autonomii și independențe, ei se conformează de bună voie regulilor pendulilor: „Fă ca mine!” În sinea lor ei cred că reprezintă modernitatea noii generații. Dar cine *crează* din ei această modernitate?

Întotdeauna, în ochii adolescenților devin lideri acei câțiva „răzvrățiți” care își permit să se remarce prin calitățile irepetabile ale sufletului lor. După aceea, după ce își dezvoltă individualitatea, aceste personalități sunt cei care dau tonul, imprimă stilul de îmbrăcăminte și ținută, creează noi curente, perspective și posibilități. Ei nu copiază experiența altora, nu se conformează regulilor și își permit să-și realizeze însușirile unice ale sufletului lor. *Pendulii nu suportă individualizarea, dar nu le rămâne altceva de făcut decât să recunoască steaua care a răsărit și să și-o facă favorită*. Favoriții sunt ridicați pe pedestal și expuși ca obiecte care să fie imitate de către aderenții de rând.

Nu-i nimic rău în faptul că un băiat dorește să fie la

fel de puternic ca eroul său. Sau că o fetiță vrea să fie la fel de frumoasă ca eroina sa. Nu trebuie însă doar să copiem ceea ce ne-a plăcut la alții. De exemplu, să-ți propui să ai aceeași musculatură, același fel de a te mișca, de a vorbi, a cânta, de a juca, să faci ce face altul. Acela îți plăcea tocmai pentru faptul că în sectorul lui el își realiza capacitățile sale irepetabile.

Desigur, trebuie să existe un model inițial: un exemplu demonstrativ – da, dar în niciun caz un etalon sau un obiect care să fie imitat. Etalonul dumneavoastră este sufletul dumneavoastră. Permiteți-i să-și dezvăluie capacitățile chiar în sectorul său. Este mai bine să-ți pui fotografia pe perete și să o admiri. Să te iubești pe tine însuși este mult mai util și mai eficient. Când te iubești, ești mulțumit de tine și forțele de egalizare te pedepsesc numai în cazul în care îi subestimezi pe cei din jur.

Sunteți într-adevăr o personalitate unică și nimeni nu va putea să vă concureze. Doar că trebuie să vă permiteți să fiți dumneavoastră înșivă. În unicitatea dumneavoastră nu aveți concurenți. Amintiți-vă de dreptul la irepetabilitate și veți obține un imens avantaj față de aceia care se străduiesc să copieze experiența altora. Dacă vă veți strădui ca să fiți exact ca el (ea), nu veți reuși nimic. Fiți dumneavoastră înșivă! Permiteți-vă luxul acesta. Dacă vă veți pune masca unei stele care deja există veți fi doar copia sau parodia acesteia. Nimeni nu devine stea imitând pe alții.

Când nu veți mai încerca inutil să semănați cu cineva, atunci totul vă va reuși. Când nu veți mai încerca inutil să repetați un scenariu străin, iarăși veți reuși. Când vă veți recunoaște splendoarea propriei individualități, altora nu le va mai rămâne nimic de făcut decât să vă accepte. Permiteți-vă impertinența de a avea...

Toți marii actori se joacă pe ei. Pare oarecum ciudat întrucât rolurile sunt diferite. Personalitatea, caracterul, farmecul unei persoane se ghidește însă imediat. Cel mai complex rol este să te interpretezi pe tine însuși, să-ți permiți să fii tu însuși, să-ți scoți masca. Să interpretezi un personaj străin e ușor pentru că este mult mai simplu să-ți pui o mască. Dar asta înseamnă doar joc actoricesc, tehnică profesională. Să-ți scoți masca e mult mai complicat. Și dacă acest lucru reușește, nu mai asistăm la un joc, ci la ceea ce numim viață pe scenă.

Aici însă complexitatea este doar aparentă. Într-adevăr, este destul de simplu să te hotărăști să ai. Pentru aceasta trebuie doar să te scuturi, să te debarasezi de stereotipurile impuse de penduli și, în final, să ajungi să crezi în capacitățile nelimitate ale sufletului tău. Pendulii nu au cum să vă împiedice dacă nu vă mai uitați la alții și vă permiteți să fiți o stea. Ei pot doar să vă inducă gânduri apăsătoare de tipul: „Un star trebuie să fie frumos, iar eu sunt urât”; „O stea trebuie să cânte bine, să danseze, iar eu nu pot”; „O stea trebuie să aibă talent, iar eu nu am”. „Eu n-o să pot niciodată. Ia să văd cum fac alții!”.

Și, într-adevăr, vă uitați la stelele estradei, științei, sportului, afacerilor etc. Mulți dintre ei, dacă nu chiar toți, nici măcar nu corespund standardelor și reprezentărilor unanim acceptate cu privire la felul cum trebuie să fie o stea. Orice personaj celebru are o sumedenie de defecte care ar putea să îi eclipseze meritele. De exemplu, unul are un nas prea lung și totuși e considerat o frumusețe, altul, pur și simplu n-are voce și toți sunt în extaz de felul cum cântă. Altul nu are niciun fel de date actoricești, îl refuză toți regizorii și totuși a ajuns vedetă. Altul e mic de statură și gras, de ce l-or fi plăcând femeile? Iar ăsta - nu dai doi

bani pe el; ce-or găsi la el? Țăla arată mizerabil; poate n-o fi el!?

S-ar părea că individualitatea nu intră în regula „Fă ca mine!”. Dar tocmai asta și este. Este condiția obligatorie pentru apariția unui star. O personalitate aparte încalcă regula și pendulii trebuie să recunoască că este vorba de un caz excepțional, deși stereotipurile rămân valabile. Toate starurile sunt cazuri excepționale. Și cazul dumneavoastră va fi o excepție de la stereotipurile unanim acceptate.

S-ar putea să aveți o voce bine lucrată și totuși să rămâneți în anonimat. Sau s-ar putea să cântați lamentabil, în stil propriu și totuși toată lumea să fie în extaz. Puteți să aveți capacități intelectuale strălucite și cu toate acestea să nu realizați mai nimic. În schimb, un fost coleg obscur, care vă exaspera cu ideile lui aiurite, să facă, în final, o descoperire de răsunet. Puteți avea date fizice de excepție și să nu deveniți o vedetă în domeniul sportului. Iar un tip oarecare, care a avut curajul să încalce stereotipurile unanim acceptate și să conducă jocul în teren într-o manieră la care nimeni nu se aștepta va ieși învingător. Nu voi continua lista stereotipurilor ce pot să fie încălcate. Principiul vă este clar. *Aveți îndrăzneala să întoarceți rațiunea spre sufletul dumneavoastră unic și irepetabil. Nu vă temeți să încălcați stereotipurile pendulilor.*

Nu vă lăsați prins în alte mreje ale pendulilor. Ei vă pot provoca să vă irosiți energia străduindu-vă să atingeți un scop străin, care nu vă aduce altceva decât decepții. Ce vă trebuie un scop străin? Ascultați-vă sufletul, nu rațiunea. Sufletul știe mai bine în ce anume vă puteți remarca, ca să deveniți o stea.

În lumea pendulilor acționează următoarea lege: fa-

vorii vor fi numai câțiva aleși, toți ceilalți vor trebui să rămână aderenți obișnuiți și să se supună regulilor stabilite de sistem. Transurfingul nu va putea să distrugă această lege, dar el vă va ajuta să distrugeți dumneavoastră legea, dacă veți dori. Pendulii vor fi nevoiți să vă includă printre favoriți dacă vă veți folosi de calitățile unice ale sufletului.

Îngerul-păzitor

Mulți oameni cred că sufletul uman este ajutat de Îngerul-păzitor. Dacă credeți în Îngerul Păzitor este foarte bine. Înseamnă că el există. Vă gândiți la el, nădăjduiți în sprijinul lui, îi sunteți recunoscător și aceste gânduri îl fac real, să fiți sigur de acest lucru. În spațiul variantelor există de toate. Puteți chiar să credeți că gândurile creează o esență energoinformațională de sine-stătătoare, dacă așa vă este comod. Cu cât îl veți iubi mai sincer și îi veți mulțumi pentru toate lucrurile mărunte, cu atât Îngerașul va fi mai puternic și vă va ajuta mai mult. La urma urmelor, nici nu are importanță dacă el există sau l-au creat gândurile dumneavoastră.

Dacă nu credeți în existența lui, iarăși nu este nimic rău. Dacă și în acest caz vă simțiți confortabil, totul este în ordine. La urma urmelor, în ce anume credeți, de acolo veți și primi. Dar dacă el totuși există, indiferent de credeți sau nu, și vă iubește, se îngrijește, are grijă de dumneavoastră așa cum poate el, iar dumneavoastră l-ați uitat și l-ați abandonat? Înseamnă că îi lipsește dragostea dumnea-

voastră și că prin urmare este slab, nu are destulă energie și nu mai are putere să vă ajute. În acest timp, dumneavoastră vă irosiți energia în dreapta și în stânga, o dați pendulilor distructivi. Și ei vă pot ajuta, dar numai în limitele interesului lor. Bunăstarea personală a cuiva nu înseamnă nimic pentru ei. În schimb Îngerul dumneavoastră păzitor se îngrijește numai de dumneavoastră.

Imaginați-vi-l cum vreți: ca pe un copilaș cu aripioare, sub formă de nor, de pasăre sau altceva. Nu are nici un fel de importanță. În sine, el nu arată *nicicum*. Dumneavoastră, în imaginația dumneavoastră, i-ați dat o formă. De aceea imaginați-vi-l cum vă e mai comod. Puteți chiar să îl identificați cu sufletul dumneavoastră. Dacă aveți capacități extrasenzoriale, puteți să comunicați cu el. Iar dacă nu aveți, nu vă faceți griji, va găsi el modalitatea de a vă orienta pe calea adevărului. *Important este ca niciodată să nu vă supărați pe el și mai ales să nu vă înfuriați pe el*. El știe mai bine de ce anume să vă apere și încotro să vă îndrume pentru că, în comparație cu el, sunteți un pisoi orb. Nu lui să-i faceți reproșuri! Nici nu aveți idee de câte necazuri se străduiește el să vă apere, atât cât poate.

Există o parabolă despre un om care s-a întâlnit în ceruri cu Dumnezeu. Domnul i-a arătat omului tot drumul vieții unde, după urme, se vedea că Domnul mersese tot timpul alături de el. Dar într-un loc, omul a văzut cele mai grele perioade din viața sa, și acolo era numai un singur șir de urme. Atunci omul i-a reproșat lui Dumnezeu: „Doamne, când mi-a fost mai greu, tu m-ai părăsit!” La care Dumnezeu i-a răspuns: „Greșești, acolo unde e un singur șir de urme, nu sunt urmele tale, în timpul acela eu te purtam pe brațe”.

Rolul Îngerului-păzitor e greu de estimat. Numai

conștiința faptului că există o ființă care se îngrijește de tine și, pe măsura posibilităților sale, te păzește, îți dă un plus de siguranță. Iar siguranța, care îți dă liniște, joacă un rol uriaș în viața omului. Când sunteți singur, puteți să vă împărtășiți singurătatea cu Îngerul dumneavoastră. Dacă aveți un necaz sau o bucurie, împărtășiți-le tot cu el. Îngerul-păzitor mai are însă încă o calitate minunată pe care o puteți folosi: *spre deosebire de dumneavoastră, el nu este supus acțiunii forțelor de egalizare.*

Dacă vă bucură propriile succese, atunci vă lăudați singur, sunteți mândru. Asta este bine. Mai bine să te lauzi excesiv, decât să te cerți. Este rău numai că în felul acesta se creează un potențial care, chiar dacă este mic, este totuși excedentar și forțele de egalizare vă strică sărbătoarea sufletului. Vă lăudați și după aceea faceți o greșală sau vi se întâmplă ceva neplăcut. Rezultă de aici că trebuie să ne temem să ne bucurăm de succese chiar și în sinea noastră?

Există o modalitate care ne permite să savurăm bucuria și să ne mândrim, fără să creăm un potențial excedentar. Când vă bucurați de succesele proprii și sunteți mândri de sine, amintiți-vă de Înger și bucurați-vă împreună. Vorbiți cu el. Gratulați-l și exprimați-vă recunoștința. Este mai bine să-l lăudați pe el, decât pe dumneavoastră înșivă. Nu trebuie să vă prefaceți, dați-i în mod sincer dreptul să fie și el prețuit. N-aveți ce pierde, ați primit ceea ce era al dumneavoastră, acum lăudați-l și pe el și mulțumiți-i.

Gândiți-vă la faptul că succesul dumneavoastră este meritul lui. Ce se întâmplă în atare situație? Potențialul dumneavoastră de mândrie excesivă se disipează. În același timp, fără să vă fie teamă, păstrați-vă în sinea dumneavoastră un loc pentru sărbătoarea sufletului. Bucurați-

vă din plin. *Bucuria păstrați-o pentru dumneavoastră, iar mândria dați-i-o Îngerului.* Și așa e clar că nu vă neagă nimeni meritul.

În loc să creați un potențial de mândrie excesivă sau să-i mulțumiți pendulului care v-a făcut fericit, mai bine răsplătiți-l pe Înger mulțumindu-i. *El nu vă cere energie, dar are nevoie de ea.* Dacă considerați că ați primit ajutor de la pendul, puteți să-i mulțumiți și lui, nu strică nimănui. Oricum el își ia întotdeauna partea lui din energia dumneavoastră. El niciodată nu dă ceva degeaba. Numai să nu uitați de Îngerul dumneavoastră. *Amintiți-i în permanență că-i sunteți recunoscător și că-l iubiți.* El va deveni mai puternic și vă va răsplăti însutit.

Cutie pentru suflet

Sufletul dumneavoastră a venit în această lume plin de încredere și de speranțe, cu ochii larg deschiși. Dar pendulii au pus imediat mâna pe el, inducându-i părerea că aici nimeni nu l-a așteptat, că aici nimeni nu se bucură de venirea lui și că pentru o bucătică mică de pâine el trebuie să facă o treabă murdară și grea. Desigur, nu toți se nasc în mărăcie, dar și bogații au problemele lor, numai că acestea sunt de alt gen. În lumea pendulilor, bogații nu suferă mai puțin decât săracii.

Sufletul dumneavoastră nu a venit în lumea materială ca să sufere. Dar pendulilor le convine când lupta pentru un loc sub soare devine ceva normal. După cum știți, pen-

dulul, rezultat din gândurile și acțiunile comune ale unor grupuri de oameni, începe să trăiască independent după unele legi de esență energoinformațională. Prin schimb energoinformațional, pendulii își subordonează aderenții propriei lor voințe și îi obligă să gândească și să acționeze în interesul lor. Oamenii le cedează energia atunci când sunt nemulțumiți, enervați, furioși, neliniștiți, când le e frică și atunci când participă și ei la lupta dintre penduli.

Noi ne-am obișnuit să trăim în această lume a pendulilor, unde oprimarea, vrajba, concurența, războaiele și multe alte raporturi de rivalitate au devenit normale. Nu ne trece prin cap că toate acestea sunt anormale și că totul ar putea să fie altfel. Priviți la această lume din punctul de vedere al pendulilor; amintiți-vă toate manifestările setei lor nesățioase de energie și imaginați-vă cum ar putea să fie lumea dacă s-ar elibera de penduli. Dacă nu ar exista schimbul energoinformațional, nu ar exista structuri care să vrea să-și însușească energia altora și să promoveze concurența. Este greu de imaginat, dar se poate afirma cu siguranță că într-o astfel de lume ar exista multă fericire și foarte puțină suferință. În această lume, bogățiile naturale și posibilitățile legate de ele ajung pentru toți.

Ni s-a indus ideea că lupta pentru supraviețuire și selecția naturală sunt procese necesare și normale care contribuie la dezvoltarea vieții. Sigur este că astfel de procese contribuie la dezvoltarea unei lumi agresive. Selecția naturală nu este nicidecum o condiție necesară pentru dezvoltarea vieții. Viața ar putea să se dezvolte după alte legi, mai umane.

În lumea pendulilor selecția naturală are loc după un scenariu negativ, conform căruia *dispare acela căruia îi merge rău*. Selecția acționează după modelele descurajării

și distrugerii. Dar nu v-ați gândit că ar putea fi și un alt scenariu, unul pozitiv, conform căruia – *supraviețuiește acela căruia îi este bine*. Aceste două scenarii se deosebesc prin tendință, așa cum negativul se deosebește de pozitiv. E discutabil dacă în selecția naturală acționează ambele scenarii. Și cu toate acestea, factorul precumpănitor este cel negativ: dispare acela căruia îi merge rău. În orice caz, în lumea umanului pendulii au instaurat o ordine și mai dură decât în natură.

În natură, lupta pentru supraviețuire nu are un caracter atât de înverșunat și agresiv ca în lumea omului. Pendulii oamenilor sunt cu mult mai puternici și mai agresivi decât pendulii din natură. Faptul că în natură cineva mănâncă pe altcineva nu înseamnă că acolo se duce un război continuu. Leul mănâncă vaca așa cum aceasta mănâncă iarbă. Animalele și plantele nu au noțiunea de importanță și de aceea echilibrul nu este încălcat. Importanța este o însușire proprie numai oamenilor. Întrucât omul urmărește fenomenele naturii de pe clopotnița importanței, el interpretează coexistența normală a organismelor vii ca fiind o luptă crâncenă.

Competiția pentru teritoriu și pentru partener din lumea animală are un caracter pur nominal în comparație cu războaiele permanente dintre oameni. Foarte rar animalele se atacă dacă nu este vorba de vânat. În majoritatea cazurilor, orice dispută se rezolvă în favoarea celui care rage mai puternic sau își arată dinții mai fioros. Și chiar dacă are loc o vărsare de sânge, n-ai ce-i face – etichete sunt grele. Simțăminte ca mânia și ura, nu le sunt proprii animalelor. Vitejia și frica sunt doar manifestări ale instinctului de autoconservare. Lupii viteji și iepurii fricoși trăiesc doar în imaginația oamenilor.

Nu putem schimba în nici un fel această lume. Trebuie să ne împăcăm cu gândul că aceasta nu depinde de noi. Multitudinea de restricții și condiționări ne închide sufletul într-o cutie. Rațiunea, acaparată de tot soiul de condiționări devine temnicerul sufletului și nu-i permite să-și realizeze capacitățile. Omul este pur și simplu nevoit să se poarte așa cum îi pretinde lumea pendulilor: să-și exprime nemulțumirea, să se enerveze, să se teamă, să fie permanent în competiție, să lupte. *Comportamentul și gândurile omului sunt condiționate de dependența de penduli.* După cum v-ați putut convinge din capitolele precedente, o astfel de dependență îi răpește omului energia și stârnește împotriva lui forțele de egalizare și îl orientează spre false scopuri. Și ca o încununare a tot răului pricinuit, intenția exterioară acționează în direcția realizării celor mai rele așteptări. Omul s-ar bucura să se elibereze de condiționări și dependență dar nu știe cum s-o facă.

Acum știți că puterea pendulilor se sprijină pe importanță și pe inconștiență. *Omul reacționează la provocările pendulilor în mod inconștient.* Mașinal dă frâu liber neliniștii, urii, iritării; din obișnuință, își exprimă nemulțumirea și iritarea; cu ușurință se lasă cuprins de tristețe, amărăciune, iar piedicile îl obligă să-și încordeze forța, resursele fizice. Omul trăiește ca în somn, supunându-se scenariului indus de penduli. El nu-și mai dă seama că poate să țină scenariul sub control. Are impresia că nimic nu mai depinde de el. Importanța îl atrage în jocul pendulilor și inconștiența îi răpește ultima posibilitate de a reacționa câtuși de puțin la scenariu. *Jocul se desfășoară după regulile pendulilor.*

După cum vedeți, este necesar să repet de mai multe ori unul și același lucru pentru că, în pofida evidenței, toa-

te aceste raționamente sunt greu de înțeles și de simțit în profunzimea lor. Într-atât de puternic s-a înrădăcinat în conștiința noastră concepția obișnuită despre lume și viață realizată de penduli. Puteți să vă smulgeți din cutia condiționărilor dacă vă veți conduce după principiile Transurfingului. Puterea pendulilor este uriașă, dar ei nu vă pot împiedica dacă veți renunța la importanță și în mod conștient vă veți folosi de dreptul dumneavoastră de a alege și a vă stabili scenariul.

Pentru penduli este avantajos să țină oamenii sub control. Ei își urmăresc exclusiv propriile scopuri, iar individul este pentru penduli doar un instrument, un mijloc, o marionetă. Sufletul dumneavoastră a venit în această lume ca la o sărbătoare, deci permiteți-vă să fie așa. Numai că trebuie să vă hotărâți dacă vă veți pierde întreaga viață lucrând pentru pendul, sau veți trăi pentru sine și pentru mulțumirea dumneavoastră. Dacă alegeți sărbătoarea, înseamnă că trebuie să vă eliberați de pendulii care v-au înlănțuit și să vă găsiți țelul și ușa.

Rațiunea dumneavoastră trebuie să înțeleagă că nu sunteți obligat să mergeți după voia pendulilor distructivi. Uniți-vă rațiunea cu sufletul și veți realiza tot ce vă dorește sufletul, în sens direct și indirect. Trebuie doar să vă eliberați de penduli și să înlăturați dezacordul dintre suflet și rațiune. Permiteți-vă luxul să meritați tot ceea ce este mai bun.

Dacă cineva încearcă să vă inducă ideea că sunteți obligați să trudiți spre binele cuiva sau pentru ceva, să nu-l credeți. Dacă încearcă să vă convingă spunându-vă că în această lume totul se obține prin trudă asiduă, să nu-l credeți. Dacă încearcă să vă atragă în lupta cruntă pentru un loc sub soare, să nu-l credeți. Dacă vă arată care vă este

locul, să nu-l credeți. Dacă încercă să vă atragă într-o sec-tă sau o asociație, unde e necesară „contribuția dumneavoastră la cauza comună”, să nu-l credeți. Dacă vă spune că v-ați născut în sărăcie și de aceea trebuie să fiți sărac toată viața, să nu-l credeți. Dacă vă spune că posibilitățile dumneavoastră sunt limitate, să nu-l credeți.

Veți trăi să vă convingeți că pendulii nu renunță așa de ușor. De cum vă va apărea un firicel de gând că vreți să aveți, imediat pendulii vor crea o situație din care să rezul-te că posibilitățile vă sunt limitate. În momentul când vă veți simți capabil să alegeți și să stabiliți scenariul jocului, pendulii vor încerca să vă dejoace planurile. Cum vor simți că sunteți liniștit și sigur pe sine, vor încerca să vă împiedice. *Nu vă lăsați provocat și dezechilibrat. Păstrați-vă importanța la nivelul minim și acționați în cunoștință de cauză.* Nu sunt necesare nici eforturi deosebite și nici dârzenie, ci numai intenția conștientizată de a menține im-portanța la cota zero.

În acest joc, posibilitățile sunt limitate numai de in-tenția proprie. Posibilitățile pendulilor sunt limitate numai de nivelul importanței și al conștientizării dumneavoastră. Rețineți: dacă sunt gol (pe dinăuntru), n-au de ce mă agăța; pendulii nu-mi pot impune un scenariu dacă eu am înțeles sensul jocului. Dacă au reușit să vă facă să vă simțiți de-cepționat, să vă necăjească, să vă dezechilibreze, analizați-vă și vedeți la ce anume ați dat prea mare importanță.

Schimbați-vă atitudinea față de ceea ce v-a dezechili-brat. Străduiți-vă să înțelegeți că dacă dați *importanță nu e bine pentru dumneavoastră, ci pentru penduli.* Importan-ța pe care o dați este cea care face cutia în care să intre su-fletul. Nu dați prea mare importanță la nimic. Pur și sim-plu *luați cu calm și fără să insistați ceea ce vi se cuvine.*

Dacă deocamdată nu vă reușește, nu dați importanță nici acestui lucru. Pendulii atât așteaptă, să fiți dezarmat. Dacă ceva v-a enervat, diminuați importanța. Înțelegeți că e doar jocul pendulilor. Chiar joc și nu o luptă, pentru că, în esență, pendulii sunt ca niște bolovani de lut.

Jocul aceasta e crud și se bazează pe slăbiciunea omenească. În clipa în care ați dat importanță la ceva, ați și pierdut. Dar dacă nu dați deloc importanță, pendulii se prăbușesc. Bolovanii de lut se sfărâmă. Veți căpăta forță prin faptul că sunteți conștient, că ați înțeles regulile jocului. Cum simțiți că pendulul încearcă să vă înhațe și să vă dezechilibreze, râdeți în sinea dumneavoastră și nu-i dați importanță. Treptat, acest lucru vă va intra în obișnuință. Abia atunci veți simți că sunteți puternic și veți înțelege că puteți să vă stabiliți singur scenariile jocului. Obținând victoria în jocul cu pendulii, veți căpăta *libertatea de a alege*.

Freiluri

Până acum am vorbit despre faptul că sectoarele spațiului variantelor au anumite caracteristici – parametri. Pentru a simplifica, am convenit să considerăm că aceste caracteristici sunt legate de frecvență. Dacă frecvența de emisie mentală (în condițiile unității dintre suflet și rațiune) coincide cu frecvența unui anumit sector, atunci forța intenției exterioare vă realizează transferul. Cu alte cuvinte, scenariile și decorurile sectorului respectiv se materializează.

zează în stratul lumii dumneavoastră.

Sufletul fiecărui om dispune și el de un set de parametri, acesta fiind individual și irepetabil – *freilul* sufletului. Tot pentru simplificare să convenim că freilul sufletului omenesc este frecvența lui caracteristică. Freilul unui individ se deosebește de freilul altuia așa cum se deosebesc între ele formele fulgilor de zăpadă, care sunt întotdeauna irepetabile. *Freilul caracterizează esența individuală a sufletului omenesc.*

Nu are rost să aprofundăm această definiție. Putem doar să ghicim ce este un freil deoarece el se manifestă ambiguu – se ascunde sub *măștile rațiunii* pe care, într-un fel sau altul, le poartă orice om. Indubitabil este numai faptul că fiecare dintre noi are o esență individuală și irepetabilă. Puteți să descrieți caracterul unei persoane, obiceiurile, manierele, înfățișarea ei, dar în spatele tuturor acestor caracteristici se află tot un personaj, care vă este cunoscut fără cuvinte. Aceasta este esența individuală, care ne este clară fără cuvinte, pe care o vom denumi freil.

Probabil ați întâlnit oameni cu un farmec inexplicabil. Uimitor este faptul că ei pot avea o față chiar urâtică. Dar e suficient ca o asemenea persoană să înceapă să vorbească, că ați și uitat de defectele ei fizice și sunteți total captivat. La întrebarea – în ce constă farmecul ei – puteți doar să îngăimați că „are ceva anume”; o altă explicație nu găsiți. Astfel de oameni se întâlnesc foarte rar. Dacă nu sunt în anturajul dumneavoastră, căutați-i printre stelele show-bussiness-ului. Aceștia se disting printr-o frumusețe excepțională și un farmec care parcă vine din străfundul sufletului. Nu-i o frumusețe de păpușă, oricine își dă imediat seama de acest lucru. Frumusețea de păpușă este doar una exterioară și ea corespunde unor etaloane stabilite de

oameni.

Așadar, din punctul de vedere al freilului, secretul frumuseții fermecătoare nu constă nicidecum în faptul că omul are o frumusețe sufletească sau are anumite calități sufletești. Va trebui să acceptați (sau nu, dacă nu doriți) încă o concluzie paradoxală a Transurfingului: *așa-numita frumusețe sufletească nu există, ea este doar armonie între suflet și rațiune.*

Dacă omul nu se iubește pe sine, dacă e nemulțumit de el, dacă se ocupă cu lucruri care nu-i plac, dacă între rațiunea lui și suflet există un dezacord, atunci el nu poate fi de o frumusețe fermecătoare. Orice conflict între suflet și rațiune se reflectă în înfățișarea și în caracterul lui. Dacă el este mulțumit de sine, dacă se iubește, dacă îi place să trăiască, dacă se ocupă cu ceea ce îi place, atunci din el parcă izvorăște o lumină interioară. Asta înseamnă că *rațiunea s-a reglat pe freilul sufletului.*

Unitatea dintre suflet și rațiune face ca energia mentală a omului să se identifice cu natura intenției exterioare. Mulțumirea de sine sau armonia dintre suflet și rațiune generează ceva asemănător. Confortul sufletesc aprinde acea lumină interioară și îi amintește sufletului care este adevărata lui natură; de aceea frumusețea acestei armonii este percepută de oameni ca fiind farmec sau frumusețe sufletească. O asemenea frumusețe provoacă chiar o invidie ascunsă: „Tu parcă înflorești!”

Sufletul se simte confortabil atunci când rațiunea nu-l sufocă în cutia lui, ci îl mângâie ca pe un trandafir, îl admiră, îl îngrijește cu drag și lasă fiecare petală să se deschidă atunci când vrea ea. Este cazul acela rar pe care obișnuim să-l numim fericire.

Freilurile se manifestă sub forma unor hobby-uri,

pasiuni și tot ceea ce facem cu dragoste și cu plăcere. De cele mai multe ori strunele freilurilor rămân tăcute timp îndelungat. Uneori se întâmplă ceva și strunele încep să vibreze. Poate să fie o remarcă făcută la întâmplare, care nu se știe de ce, îți merge la suflet. Sau vezi ceva care-ți atrage sufletul ca un magnet. Un simțământ vag care se tot repetă. Este lucrarea intenției exterioare a sufletului. Dar întrucât înclinațiile sufletului sunt nedeslușite, intenția exterioară nu are nici ea o țintă sigură. De aceea e necesar să ne aplecăm urechea spre ce ne spune sufletul pentru ca să audă și rațiunea și atunci vom putea să „prindem” și intenția exterioară și să obținem curând cele dorite.

Dar ce o împiedică pe rațiune să-și refacă relațiile cu sufletul? Aceeași importanță pe care o dăm și vechile noastre cunoștințe – pendulii. Aceștia le incumbă oamenilor false scopuri și false valori. Așa cum s-a arătat mai sus, pendulii sunt aceia care stabilesc standardele de frumusețe, de succes și de bunăstare. Importanța interioară și cea exterioară îl fac pe om să se compare cu aceste etaloane. Cum era de așteptat, rațiunea găsește o sumedenie de defecte și începe să se urască activ pe sine și apoi urăște și sufletul. Încearcă pe ea tot soiul de măști în speranța că își va aduce *freilul* la standardele existente. De regulă, nu rezultă nimic bun, dar discordanța suflet-rațiune se adâncește tot mai mult. Despre ce confort sufletesc mai poate fi vorba! Rațiunea își stropește trandafirul doar cu reproșuri și cu nemulțumiri, iar el se ofilește pe zi ce trece. Sufletul pornește în căutarea comorilor unde nici nu te aștepți, numai în suflet nu. Pendulii fac zarvă cu trâmbițe și tobe, iar sufletul, timid, abia de încearcă să spună la ce se pricepe și ce talente are. Rațiunea e surdă la spusele sufletului și se zbate să-și modifice freilul. Evident, din asta nu poate să

iasă nimic bun. Într-un final, nici sufletul și nici rațiunea nu pot să accepte că ar fi imperfecte. Imediat, intenția exterioară îl mută pe om pe acea linie a vieții unde această inacceptare se adâncește și mai mult, întrucât imperfecțiunea se materializează în sens propriu.

Rațiunea presupune că dacă își pune o mască corespunzătoare standardului existent poate să facă față situației. Ați înțeles desigur cât de lipsită de sens este încercarea de a prinde un miraj. În loc să-și folosească prețiosul freil al sufletului său, individul se izbește ca orbul de geam, încercând să copieze pe cineva care a avut succes. Dar starul respectiv obținuse succesul acordându-și rațiunea pe freilul sufletului său. Vânătorului de miraje nu-i reușește nimic, ba mai mult, este și mai nemulțumit de el. Dacă este nemulțumit de el, *niciodată omul nu va nimeri pe acea linie a vieții unde să fie mulțumit*. Parametrii săi de emisie mentală satisfac doar acele linii de viață unde va avea și mai multe motive de nemulțumire.

Iată ce joc irațional le impun pendulii oamenilor. Dar pentru penduli acest joc are un sens și mai bine definit, întrucât nemulțumirea și insatisfacțiile sunt delicatesele energetice pe care le preferă.

Dar cum se poate acorda rațiunea pe freilul sufletului său? Unica posibilitate este să-ți convingi rațiunea că în primul rând sufletul merită să fie iubit. Mai întâi trebuie să te iubești pe tine și abia după aceea să dai atenție meritelor altora. Să nu confundăm iubirea de sine cu amorul propriu, cu a fi îndrăgostit de tine însuși, cu automulțumirea. Automulțumirea se naște atunci când te consideri ca fiind deasupra tuturor, ceea ce creează un potențial excedentar foarte periculos. A te iubi înseamnă să înțelegi că ești unic și să te accepți așa cum ești, cu toate defectele pe care le ai.

Să te iubești nu înseamnă că trebuie să-ți impui niște condiții; altfel ea se transformă într-un potențial excedentar. Oare nu meritați să vă iubiți? Doar vă aveți numai pe dumneavoastră.

Când cineva ajunge prea departe în lupta cu freilul său îi va fi greu să se iubească. „Cum să mă pot iubi, dacă eu însumi nu mă plac?” Vedeți ce poziție are rațiunea? „Mă iubesc, numai dacă mă plac”. Este un veritabil potențial excedentar, născut de importanța prea mare care i se dă, atât de cea interioară, cât și de cea exterioară. Importanța exterioară este dată de faptul că pentru mine standardele stabilite de cineva sunt un adevăr absolut. Nu cumva eu prețuiesc prea mult meritele altora? Dar importanța interioară îmi impune să mă ghidez după standardele altora? Dar cine a spus că eu nu sunt la fel de bun ca ei? Eu, eu am spus-o! Oare nu mă subestimez prea tare?

Ca să vă iubiți pe dumneavoastră înșivă dați jos de pe pedestal importanța exterioară și nu vă mai închinați la standardele altora. Cine vă împiedică să vă creați propriile standarde? Să alerge alții după standardele dumneavoastră. Renunțați la importanța interioară și eliberați-vă! Nu sunteți obligat să corespundeți și să vă ghidați după standardele altora. Întotdeauna trebuie să fiți conștient că nu dumneavoastră trebuie să dați importanță ci pendulii. Când vă veți iubi sufletul cu toată rațiunea, intenția exterioară vă va plasa pe acea linie a vieții, unde veți fi pe deplin mulțumit de dumneavoastră. Dacă vă veți plăcea indiferent ce s-ar întâmpla veți reuși să păcăliți intenția exterioară și să vă descoperiți merite pe care nici măcar nu le bănuiați. Când energia dumneavoastră mentală va iradia mulțumire de sine, intenția exterioară vă va apuca și vă va muta pe linia unde într-adevăr veți avea cu ce să vă mândriți.

Într-una din porunci se spune: „Iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Nu se știe din ce motiv toată lumea acordă atenție necesității de a-ți iubi aproapele. Dar porunca presupune de la bun început că te iubești pe tine. Abandonați jocul sugerat de penduli și, începând de astăzi, iubiți-vă pe voi înșivă. Cumpărați-vă ce vă place și sărbătoriți-vă! Aveți grijă de dumneavoastră. Cineva, din răutate, ar putea să continue: „Fiți îngăduitor cu propriile slăbiciuni, cu apucăturile rele...” Este demagogia pendulilor și eu nu cred că e cazul să polemizez cu ei. Înțelegeți și dumneavoastră ce înseamnă să te iubești pe tine. Slăbiciunile și apucăturile rele le-au fost induse oamenilor tocmai de acești penduli.

Nu trebuie să căutăm cupa Graalului undeva în junglă. *Sfântul Graal se află în noi, este freilul sufletului nostru.*

Unitatea dintre suflet și rațiune

Sufletul vine în această lume și își întinde încrezător mânuțele de copil. După aceea însă se dovedește că lumea a fost subjucată de către pendulii care au transformat-o într-o junglă. Pendulii încearcă imediat să-i inducă sufletului ideea că aici nu l-a așteptat nimeni, că aici, în această lume, fiecare trebuie să lupte pentru un loc sub soare și să plătească bir pendulilor. Aceștia doresc să-l pună imediat la locul său pe naivul și spontanul de suflet. I se induce ideea că dorințele lui nu interesează pe nimeni, că în lume

există mai multă suferință decât bucurii și că numai în anumite zile este sărbătoare și că pentru o bucățică de pâine trebuie să muncești din greu. Atât!.... Ți se lungesc urechile, ochii se umplu de lacrimi și de tristețe.... Sau ești indignat. Este nedrept, nu e corect! Părul ți se zburlește. Sufletului i se pare că nu mai are de ales: sau să-ți pleci capul și să bâjbâi pe calea impusă de penduli sau să te agăți cu disperare de ceva pentru a obține ce-i al tău.

Rațiunea omului este luată în stăpânire de penduli la toate nivelele: mental, emoțional și energetic. Concepția comună despre viață și lume și reacțiile comportamentale ale omului sunt formate chiar de penduli. Omul se gândește și procedează întocmai cum vor pendulii. Sufletul, urmând calea pe care a pornit rațiunea, intră în cutia cu condiționări. Condiționarea se manifestă ad litteram în toate. Omul este nevoit să se împace cu o sumedenie de limitări și să-și joace rolul care i-a fost distribuit în jocul impus. În aceste condiții, sufletul este împins pe ultimul plan, iar rațiunea pune mâna pe cârmă.

Rațiunea îl învață pe suflet ca pe un copil mic, lipsit de minte: „Eu știu mai bine decât tine ce trebuie făcut; ce tot bâigui acolo?!”. La majoritatea oamenilor, sufletul se transformă într-o ființă speriată, pusă la colț și ascultă cu tristețe ce bâlmăjește smintita de rațiune. Uneori se mai întâmplă ca sufletul să fie de acord cu rațiunea. În astfel de momente sufletul cântă, iar rațiunea își freacă mâinile de satisfacție. Dar lucrul acesta se întâmplă rar. De cele mai multe ori unitatea dintre suflet și rațiune se obține dintr-un noian de neplăceri, frică și ură.

Sufletul nu are drept de vot în problemele de alegere. Rațiunea se poartă cu sufletul așa cum te porți cu un copil care îți cere jucăria pe care a văzut-o la magazin și i-a plă-

cut. Răspunsurile rațiunii sunt de obicei standard: „N-avem bani pentru asta”. Și astfel visul este distrus încă din fașă.

Să vedeți ce se întâmplă. Copilului îi trebuie acum jucăria. Dacă într-adevăr nu puteți să i-o cumpărați nu este deloc anormal să îl refuzați. Doar sufletul zice că putea să mai aștepte! Rațiunea, însă, cu o convingere cretinoidă, îi pune crucea fatală: „N-avem bani”. Rezultă că din start visul este nerealizabil.

Rațiunea are logica sa, impusă de penduli, cărora le este avantajos să-i țină pe aderenți în lesă și să nu le dea libertatea să-și aleagă la ce să viseze. Sufletul în general, nu are logică, el înțelege totul cuvânt cu cuvânt. Rațiunea declară că nu sunt bani. Dar sufletul nu vrea bani, el vrea jucăria! Rațiunea, motivând că nu sunt bani, pune interdicție la jucării (nu este realist, este greu de atins), iar sufletului nu-i mai rămâne decât să fie condamnat să se închidă în el și să nu mai vorbească, să nu mai aducă vorba despre jucărie. Și uite așa visul a fost înmormântat.

Rațiunea nu-și imaginează cum poate fi realizat acest vis și, de aceea nici nu îl lasă să stea în stratul vieții ei – doar se știe că în viață totul trebuie să fie logic și clar. Ar fi fost suficient doar să aibă jucăria; și atunci și intenția exterioară s-ar fi îngrijit să facă rost de bani pentru a cumpăra această jucărie. Dar concepția obișnuită creată de penduli nu admite astfel de minuni. Libertatea de alegere a aderenților nu coincide cu interesele pendulilor.

Omul percepe în mod greșit concepția rațională asupra vieții ca pe o lege absolută. Dar legea asta este interpretabilă și ea poate fi „eludată”. În viața noastră se întâmplă adesea „minuni” inexplicabile. De ce n-am lăsa să pătrundă una dintre minuni în viața noastră? Trebuie doar

să ne permitem să avem ceea ce își dorește sufletul. Dacă vă eliberați de păienjenișul de prejudecăți și de restricții cu care au încercat să vă deruteze pendulii, vă rog să mă credeți că sunteți îndrituiți să aveți visuri și că trebuie să vă permiteți să aveți ce vă doriți – și atunci veți și avea. *Permiteți-vă să aveți – este condiția de bază pentru ca dorința să vi se realizeze.*

Mai sunt și alte răspunsuri pe care rațiunea i le dă sufletului în magazinul de jucării. „Bazaconii! Știu eu mai bine ce-ți trebuie. De unde până unde o vrei tocmai pe asta, noi suntem oameni simpli. Nu ești realist. Nu e pentru oricine. Tu nu ai datele necesare, nu ai nici capacități. Tu nu ești ca el (ea)! Trebuie să trăim așa cum trăiește fiecare”. Și așa mai departe. Dacă aceste sentințe nu ar fi fost rezultatul influenței pendulilor, atunci am fi putut să învinuim rațiunea că e o proastă fără margini. Dar haideți să sperăm că rațiunea, citind aceste rânduri, n-o să mai bată câmpii și o să înțeleagă toată absurditatea argumentelor ei „înțelepte”.

În această lume, rațiunea nu poate să facă mare lucru fără suflet. Împreună, însă, pot să facă orice deoarece contopirea lor creează acea forță magică – intenția exterioară. Rațiunea „gestionează” intenția interioară, iar sufletul – pe cea exterioară. Dar sufletul nu este capabil să direcționeze intenția exterioară către un scop. Când sufletul și rațiunea se contopesc, intenția exterioară poate fi dirijată și ea poate fi folosită pentru atingerea scopurilor propuse.

Tot ce vi se pare că e greu de realizat sau că este ne-realist, este într-adevăr greu de înfăptuit în limitele înguste ale posibilităților pe care le are intenția interioară a rațiunii. Nu se poate nega. Eu pot să fiu de acord că orice scop pe care vi l-ați propune este greu de realizat în cadrul unor

concepții raționale despre lume. Dar nici să renunțați la un vis numai pentru că niște autorități exagerate și-au arogat dreptul să stabilească unde este realitate și unde - nu. Arogați-vă și dumneavoastră dreptul de a avea o minune personală.

Secretul fericirii este la fel de simplu ca și secretul nefericirii. Totul depinde de acordul sau dezacordul dintre suflet și rațiune. Cu cât omul este mai matur, cu atât dezacordul este mai mare. Rațiunea se subordonează influenței pendulilor și sufletul este nefericit. În copilărie, sufletul încă mai speră că își va primi jucăria, dar cu timpul această speranță se stinge. Rațiunea găsește mereu noi confirmări ale faptului că visul este greu de realizat și amână realizarea lui pentru mai târziu. Și, de regulă, această amânare se prelungește întreaga viață. Viața se sfârșește, iar visul rămâne într-un sertar prăfuit.

Pentru realizarea unității dintre suflet și rațiune este necesar ca în primul rând să stabilim pentru ce anume trebuie să realizăm unitatea, cu alte cuvinte, să ne formulăm scopurile. În aparență este evident pentru ce și cu toate acestea lucrurile nu stau chiar așa. De regulă oamenii știu exact ce anume nu vor, dar le este greu să spună ce și-ar dori cu adevărat. Aceasta se explică prin faptul că pendulii se străduiesc să-i subordoneze pe oameni intereselor lor și le impun scopuri false. Nici nu poate fi vorba despre unitatea dintre suflet și rațiune dacă rațiunea se lasă ademenită de miraje, iar sufletul năzuiește cu totul altceva.

Mai mult, oamenii sunt atât de ocupați și de îngrijați că trebuie să execute diverse lucrări pentru penduli, încât nu mai au timp să stea și să se gândească în liniște la adevăratele lor dorințe. Ar trebui să-și găsească timp ca să-și aducă aminte spre ce anume îi trăgea inima atunci, în

copilărie. Ce le plăcea, ce își doreau, ce îi atrăgea și la ce au fost nevoiți să renunțe odată cu trecerea timpului. Puneți-vă întrebarea dacă vă mai atrage și acum scopul de odinioară. Gândiți-vă, ce anume vă doriți de fapt? Nu cumva este un scop fals? Vă doriți cu adevărat, din tot sufletul sau numai *vreți să vă doriți*?

Când vă gândiți la un scop trebuie să renunțați și la importanța interioară și la cea exterioară. Dacă importanța exterioară e prea mare, o să fiți încântat de faptul că acest scop v-ar da prestigiu și că este inaccesibil. Nu cumva ați căzut în plasa pendulului? Dacă importanța interioară este prea mare, s-ar putea să vi se pară că scopul vă depășește posibilitățile. Și din nou v-ați lăsa ispitit numai pentru că este inaccesibil? Chiar aveți nevoie de lucrul acesta?

Când reflectați asupra unui scop, nu vă gândiți la prestigiu. Dați-l jos de pe pedestal și nu-l considerați inaccesibil. Prin aceasta veți alunga importanța exterioară. *Când reflectați asupra lui, nu vă mai gândiți la modul cum îl veți realiza.* În felul acesta alungați importanța interioară. *Gândiți-vă doar la propriul confort.* După ce v-ați realizat un scop, vă simțiți bine, sau aveți o piatră pe suflet? Dacă aveți îndoieli că ați putea să realizați un lucru, asta nu înseamnă că el n-ar fi necesar! Important este ca atunci când vă gândiți la scopul dorit, inima dumneavoastră să cânte. El poate să fie atractiv, dar dacă ceva vă apasă, înseamnă că s-ar putea să fie fals. Despre toate aceste probleme vom vorbi în detaliu în următorul capitol.

Dacă nu aveți un scop anume și nu vă doriți nimic, înseamnă fie că aveți un nivel energetic scăzut, fie că rațiunea v-a băgat sufletul la cutie. În primul caz, vă puteți întări tonusul vital îngrijindu-vă sănătatea. E posibil să nici nu știți ce înseamnă o stare bună de sănătate. Când aveți o

sănătate bună, viața vă oferă mulțumire și vă doriți de toate și imediat. Sufletul nu poate să nu-și dorească nimic pentru că această viață este pentru el o șansă unică.

În cazul al doilea, nu aveți decât o singură soluție – să vă iubiți. Nu cumva vă ocupați prea mult de alții? Treceți-vă pe primul loc! Nu veți face nimic bun pentru ei dacă propriul dumneavoastră suflet va fi trecut pe planul al doilea. Dedicându-vă total celorlalți, chiar celor apropiați, și cu atât mai mult pendulilor, vă irosiți viața fără nici un sens. Viața vă este dată nu pentru a sluji pe cineva, ci pentru a vă realiza ca personalitate. Băgându-vă sufletul la cuție, vă creați un puternic potențial excedentar de nemulțumire ascunsă care ar putea să vă aducă nenorociri de tot soiul și dumneavoastră și celor apropiați. Veți avea impresia că le doriți oamenilor binele, dar în realitate grija dumneavoastră le va aduce numai rău.

Aveți grijă de dumneavoastră, simpatizați-vă și dați-vă atenție. Atunci vi se va încălzi și sufletul și va prinde aripi.

Să nu-i credeți pe cei care vă spun că pentru a avea succes *trebuie să ne schimbăm*. Ați avut ocazia să auziți asemenea lucruri, nu-i așa? Aceasta este rețeta preferată a pendulilor. Chipurile, dacă ceva nu ne merge, înseamnă că trebuie să lucrăm cu noi înșine. Dar care este punctul de vedere al pendulilor? Cum să ne schimbăm? Să nu ne mai preocupe propria persoană, să ne întoarcem fața către ei și să ne ghidăm după regula „fă ca mine!”, pentru ca să le satisfacem cerințele și să acționăm în interesul lor? Pentru a ne schimba, trebuie să luptăm cu noi înșine. Și atunci despre ce unitate dintre suflet și rațiune mai poate fi vorba dacă nu ne acceptăm așa cum suntem, dacă nu ne iubim și dacă luptăm cu noi înșine? Sufletul nu acceptă scopuri fal-

se, el are înclinațiile și nevoile sale. Alergând după scopuri false, fie nu vom obține nimic, fie, obținându-le, vom înțelege că nu aveam nevoie de ele.

Transurfingul nu are nicio legătură cu pendulii și de aceea ne și propune o cale total opusă. Nu să ne schimbăm, ci să ne acceptăm. Să nu ne intereseze „coaja”, masca pe care ne-o impun pendulii și să ne reîntoarcem rațiunea către suflet. *Plecați-vă urechea la îndemnul inimii, renunțați în mod conștient să mai dați importanță, permiteți-vă să aveți și veți primi tot ceea ce sufletul își dorește.*

Pentru ca să aducem la unison sufletul și rațiunea e necesar să acordăm mereu atenție stării noastre de confort sufletesc. Vă simțiți confortabil atunci când nimic nu vă neliniștește, nu vă frământă, când aveți o stare de bine și de liniște. Disconfortul sufletesc vă semnalizează contrariul: o neliniște vagă, o apăsare, aveți o piatră pe inimă. Dacă astfel de senzații sunt clare și știți și care este cauza, înseamnă că este vorba despre un disconfort al rațiunii. De regulă, rațiunea știe ce anume o sperie, ce o neliniștește și ce anume o apasă. În acest caz vă puteți bizui pe ea; ea vă va sugera ce decizie trebuie să luați.

Când este vorba despre un disconfort sufletesc, lucrurile sunt mai complicate, pentru că el este neclar, este ca un presentiment firav, vag. Rațiunea o ține una și bună: totul e minunat, totul decurge cum trebuie, nu ai motive de îngrijorare... Și cu toate acestea, în pofida unor argumente clare, ceva te apasă. Iată, aceasta este murmurul stelelor dimineții. Nu e chiar așa de greu să auzi glasul sufletului. Problema este cum să-i dai atenție. Vocea rațiunii, cu judecățile sale logice, este prea puternică și omul nu mai dă atenție unor presimțiri firave și neclare. Preocupată să analizeze logic și să prognozeze evenimentele, rațiunea nu

mai este dispusă să asculte și ce simte sufletul.

Pentru ca să învățăm cum să ascultăm murmurul stelelor dimineții nu există altă cale decât să ne obișnuim să dăm atenție stării noastre de confort sufletesc. De fiecare dată când este necesar să luați o hotărâre, ascultați mai întâi vocea rațiunii și apoi ce vă spune inima. Imediat ce rațiunea a luat o hotărâre, sufletul reacționează – fie pozitiv, fie negativ. În cazul când reacția este negativă, aveți senzația nedeslușită de disconfort sufletesc.

Dacă ați uitat să fiți atent la starea de confort, străduiți-vă ca după aceea să vă amintiți ce sentimente v-au încercat. Când luați o decizie, în acea clipă inima vă spune și ea ceva. Rațiunea este prea ocupată să analizeze situația ca să mai poată să-i dea atenție și inimii. Iar acum, aduceți-vă aminte care a fost acea primă senzație. Dacă pe fundalul unor raționamente optimiste ale rațiunii ați avut o senzație apăsătoare, înseamnă că este clar – sufletul a spus „nu”.

În ce măsură ne putem încrede în presentimentele sufletului? Dacă credeți că un anume eveniment ce urmează să se întâmple poate fi presimțit, v-aș spune să nu aveți încredere în presimțiri. Nu există nicio garanție că rațiunea interpretează corect informația pe care i-o dă sufletul. Singura interpretare, care este sigură, este cea pe care o face sufletul atunci când, *ca răspuns la decizia luată de rațiune, nu se simte confortabil*.

Dar nici confortul sufletesc nu poate să fie o garanție pentru acel lucru pentru care sufletul a spus „da”. Poate că pur și simplu nici el nu are un răspuns. Dar când sufletul spune „nu”, veți simți categoric acest lucru. După cum ați aflat din capitolele anterioare, sufletul este capabil să vadă acele sectoare din spațiul variantelor care se vor realiza atunci când decizia pe care a luat-o rațiunea va deveni rea-

litate. Sufletul vede rezultatul și își exprimă atitudinea – pozitivă sau negativă. De altfel, vă puteți convinge singur, prin proprie experiență, că dacă sufletul spune „nu”, întotdeauna el are dreptate.

Prin urmare, pentru cazurile când trebuie să luați o hotărâre aveți acum un criteriu sigur de a afla care este adevărul – starea de disconfort sufletesc. Dacă sufletul spune „nu”, iar rațiunea zice „da”, înseamnă că trebuie să aveți curaj să renunțați, dacă acest lucru mai este posibil. Sufletul nu-și poate dori rău sieși. Iar dacă rațiunea spune „trebuie” înseamnă să acționați în funcție de împrejurări. În viață, e necesar uneori să ne împăcăm cu implacabilul. În orice caz, criteriul de disconfort sufletesc aduce claritate și determinare în acele probleme în care talerul balanței oscilează.

După ce ați realizat acordul dintre suflet și rațiune în privința alegerii scopurilor, *mai rămâne să obțineți și unitatea între a fi hotărât să ai și a trece la acțiune*. Intenția interioară a rațiunii trebuie să se unească cu intenția exterioară a sufletului. Dacă acționați în cadrul intenției interioare și în același timp și intenția exterioară este îndreptată în aceeași direcție, atunci puteți să considerați că aveți deja în buzunar scopul pe care vi l-ați propus. În cazul când intenția interioară nu prea știe ce vrea, lucrați asupra hotărârii de a avea. Intenția exterioară este cu mult mai puternică decât cea interioară și de aceea va găsi ea singură o variantă pentru dumneavoastră.

Este necesar să ajungeți la o astfel de unitate între suflet și rațiune și în cazul când ați hotărât că trebuie să aveți; atunci sentimentele se manifestă foarte puternic. De regulă, sufletul și rațiunea sunt în armonie atunci când este vorba despre a adora ceva, a avea aversiune, temeri și cele

mai rele așteptări. Când iubim, când urâm și când ne este frică o facem din toată inima. Când sufletul și rațiunea se unesc într-un singur tot, se naște un sentiment puternic, vulcanic. „Cine nu știe să urască nu va învăța nici să iubească” – spunea un cunoscut scriitor rus, Nicolai Cernâșevski.

Dacă scopul a fost ales corect, atunci și sufletul și rațiunea vor fi mulțumite. Mulțumirea poate fi umbrită doar de gândul că scopul este greu de atins sau când zona de confort sufletească este mică. Situația în care rațiunea se îndoiește de realitate, iar sufletul încă nu s-a obișnuit cu „noul fotoliu”, poate fi corectată cu ajutorul slide-urilor. Cum anume trebuie procedat, știți deja. Lărgind zona de confort, obțineți acea unitate și bucuria este năvalnică – sufletul cântă, iar rațiunea își freacă mâinile de satisfacție.

Repet încă o dată: *când reflectați asupra unui scop, nu vă gândiți dacă el este valoros sau nu, dacă este accesibil sau nu, și nu vă gândiți la mijloacele cu care să îl realizați; acordați atenție doar stării de confort sufletească.* Vă este bine sau vă e rău? Numai acestea au importanță. În caz contrar, puteți să confundați reținerea sufletească cu disconfortul. Reținerea, adică un fel de sfioșenie, este provocată de o situație cu care încă nu v-ați obișnuit: „Oare toate acestea sunt pentru mine?” Disconfortul însă ne indică o altă stare: sunteți abătut, aveți o piatră pe inimă, vă apasă ceva, sunteți trist, sunteți îngrijorat și neliniștit. Dacă stânjeneala nu se corectează prin slide-uri, atunci e clar, este vorba de un disconfort evident. Atunci va trebui să vă gândiți din nou, fără să încercați să vă mințiți, dacă acel scop vă este într-adevăr necesar.

Slide-urile sonore

După modul lor de percepție, oamenii pot fi împărțiți în următoarele trei tipuri: vizual, cinetic sau auditiv. Unele persoane operează mai bine cu imaginile vizuale, alții sunt mai senzoriali la senzații, iar cei din a treia categorie sunt mai receptivi la sunet. Până acum am vorbit despre slide-urile care includ în sine modalitățile vizuale și senzitive, ca fiind cele mai des folosite.

În unele practici de perfecționare spirituală, se folosește tehnica afirmațiilor. Omul repetă de multe ori, în gând, obiectivul pe care îl urmărește. Un exemplu de afirmație ar putea fi următorul: „Am o sănătate excepțională, un nivel energetic puternic și confort sufletesc. Sunt liniștit și sigur de mine”. Repetarea de mai multe ori, în gând sau cu voce tare, a unor astfel de fraze este indicată mai mult pentru persoanele de tip auditiv. Dar întrucât nu există tipuri pure, afirmațiile pot fi folosite cu succes de oricine.

Afirmațiile funcționează ca și slide-urile, dar ele pot fi folosite ținând seama de diferențele dintre limbajul sufletului și cel al rațiunii. În primul rând, sufletul nu înțelege cuvintele. Dacă veți afirma ceva fără să vă gândiți asupra celor spuse, totul va fi inutil. Sufletul înțelege doar gândurile nearticulate prin cuvinte și sentimentele. Cuvintele pot să modeleze într-o oarecare măsură enunțul gândurilor și simțămintelor, dar aceasta nu este ceea ce ar trebui, pentru că vorbirea este secundară. Este mult mai eficient să simți o dată, decât să repeți de o mie de ori. De aceea trebuie să ne *străduim ca în același timp să și sim-*

șim ceea ce spunem de mai multe ori.

În al doilea rând, *o afirmație trebuie să fie unidirecțională*. N-are rost să comasăm în ea mai multe scopuri. De exemplu, afirmația de mai sus ar părea că este bună din punct de vedere al conținutului. Conține tot ce trebuie. Și totuși, repetând-o, nu veți putea să obțineți acel complex de senzații care ar fi necesare.

În al treilea rând, trebuie evitate *monotonia și uniformizarea*. Fiecare nouă serie de repetări trebuie să fie însoțită de trăiri și de senzații noi. De exemplu, dacă vom repeta mereu: „Sunt liniștit și sunt sigur pe mine”, aceste cuvinte vor înceta să mai aibă vreo semnificație. Siguranța de sine apare în clipa când apare intenția de a avea încredere în tine. Dorința trebuie să aștepte timp îndelungat pentru a se convinge pe sine. Intenția, dimpotrivă, acționează imediat: vrei să fii sigur – nimic nu te oprește.

Și în sfârșit, *nu trebuie să orientăm afirmația pentru a lupta cu consecința*, fără să îndepărtăm în prealabil cauza. De exemplu, nu are rost să repetați: „N-am de ce să mă tem și să mă neliniștesc”, dacă motivul neliniștii rămâne în continuare. Mai mult decât atât, afirmația trebuie formulată într-o cheie pozitivă. În loc să repetați la infinit ceea ce ați dori să nu se întâmple, programați-vă pentru rezultatul pe care doriți să-l obțineți. De exemplu, este mai bine ca afirmația negativă: „Nu mă tem și nu sunt îngrijorat” să o înlocuiți cu una pozitivă: „Mie totul îmi reușește”. Și spuneți concret ce vreți să nu se întâmple pentru ca să nu aveți motive să fiți neliniștit.

Fiți atent, e necesar să spuneți: „totul îmi reușește” și în nici un caz „totul îmi va reuși”. Dacă formulați afirmația la timpul viitor, viitorul oricum nu devine prezent ci se transformă într-o oază la care veți ajunge cândva. Trebuie

să vă reglați parametrii emisiei mentale *ca și cum ceea ce cereți, aveți deja*.

Să vă comandați confortul sufletesc este, de asemenea, lipsit de sens. Confortul sufletesc este rezultatul armoniei dintre suflet și rațiune într-o anumită problemă. Armonia nu se poate obține la modul general, adică printr-o autoimpunere abstractă. Puteți doar să vă liniștiți sufletul și să îl disciplinați cu ajutorul unui slide concret.

Afirmațiile sunt foarte eficiente numai în cazul când vă aflați într-o *stare emoțională nulă*, când nu există potențiale excedentare. Subconștientul nu poate fi convins și nici nu i se poate porunci. Dând drumul emoțiilor de orice fel, echilibrul se distruge. Dacă insistați pe una și aceeași idee, sufletul dumneavoastră își va „astupa urechile”. Este mai eficient să repetați același lucru, dar fără patimă ci într-o stare de relaxare. Și atunci rațiunea ar putea să răzbească până la subconștient. Dar dacă rațiunea va încerca cu frenezie să convingă sufletul, înseamnă că ea însăși nu crede și atunci oricât ar repeta, îndoielile nu se vor risipi.

Prin presiunea rațiunii asupra sufletului nu veți obține nimic. Este imposibil să ajungeți la hotărârea de a avea pe un fond emoțional entuziast. Tot ceea ce deja aveți vi se pare normal, ceva de la sine înțeles. Luați cu calm și fără insistențe ceea ce vi se cuvine, așa cum vă luați corespondența din cutia poștală. Dacă însă, în mod greșit, confundați obsesia cu hotărârea fermă de a avea, înseamnă că bateți pasul pe loc și că vă luați de mână cu pendulul. La un moment dat, el își va lua mâna și vă veți rostogoli în groapa fostei dumneavoastră lipse de fermitate. Când *hotărârea de a avea* nu va mai fi însoțită de *dorința de a avea*, atunci pendulul nu va mai avea de ce să se agățe.

După cum vedeți, afirmația este un fel de *slide sonor*.

Pot fi folosite atât videoslides-urile, cât și afirmațiile. Împreună, ele au un efect mult mai mare. Iată un exemplu de slide complex. Să zicem că el conține imaginea viitoarei dumneavoastră case. Stați în fața căminului, în care arde focul. Un fotoliu-balansoar scârțâie ușor. Lemnele trosnesc vesele în foc. Ce plăcut este să privești la foc! Afară plouă și bate un vânt rece, dar înăuntru este cald și plăcut. Pe măsută sunt prăjiturile preferate. La televizor este o emisiune interesantă. Vedeți toate acestea, le auziți, le simțiți prezența și vă spuneți în sine: „Mă simt confortabil”. Nu vă uitați la un slide, nu-l ascultați, ci îl trăiți.

Fereastră în spațiul variantelor

În capul omului se învârtesc în permanență gânduri controlabile și necontrolabile. Unii le numesc dialoguri interioare dar, în esență, ele sunt *monologuri*. Rațiunea nu are cu cine să schimbe o vorbă decât cu ea însăși. Sufletul nu știe să gândească și să vorbească. Dialogul interior se aude foarte tare în comparație cu simțămintele mute ale sufletului. De aceea intuiția se manifestă rar și abia dacă se simte.

Există părerea că dacă oprim monologul interior, rațiunea va avea acces la informația intuitivă. Este adevărat, numai că în stare conștientă este imposibil să o deblochezi total. Să presupunem că v-ați concentrat și ați oprit mersul gândurilor și al cuvintelor. Gânduri, pare-se, n-ar mai fi; în interior este pustiu și cu toate acestea, nu se poate vorbi de

întreruperea monologului. În acest timp rațiunea nu doar-me, ba dimpotrivă, este foarte vigilentă, numai că sarcina ei este alta – să nu gândească și să nu vorbească aiurea. Este ca și cum ea ar spune: „Fie, treacă de la mine, eu voi tăcea, să vedem tu ce vei face”.

Aceasta este iluzia că monologul s-a oprit. Monologul interior se oprește atunci când rațiunea își întrerupe controlul sau cel puțin slăbește vigilența. Iar în cazul unei false opriri a monologului, ea rămâne în gardă și se poate spune că prin „tăcerea ei asurzitoare” va înăbuși și mai tare sentimentele sufletului.

Dacă rațiunea și-ar înceta controlul în spațiul variantelor, percepția dumneavoastră s-ar prăbuși. Oprirea reală a monologului interior se realizează doar în somn sau în starea de meditație profundă. Un efect practic s-ar putea obține numai în cazul unui vis conștient sau dacă stăpâniți tehnica de meditație profundă în cadrul căreia conștiința rămâne trează.

Visul conștient poate fi folosit ca un experiment interesant și ca metodă pentru antrenarea intenției exterioare. Dar este oare posibil să oprim monologul interior când ne aflăm în stare conștientă? Aici ar exista o portiță. Este vorba de o „fereastră” îngustă, care se deschide spontan în momentele în care controlul rațiunii dă semne de oboseală și simțămintele intuitive ale sufletului dau năvală spre rațiune.

Intuiția se manifestă ca un presentiment nedeslușit, pe care îl mai numim voce interioară. Rațiunea se detașează și în acel moment este mai ușor să vă dați seama ce simte și ce știe sufletul. Auziți murmurul stelelor dimineții – voce fără cuvinte, meditație fără gânduri, sunet fără sonoritate. Ceva-ceva înțelegeți, dar foarte vag. Nu gândiți,

ci simțiți intuitiv. Fiecare a simțit, cel puțin o dată, ceea ce numim intuiție. De exemplu, simțiți că cineva trebuie să vină sau că ceva anume trebuie să se întâmple sau simțiți un îndemn inconștient că trebuie să faceți ceva sau pur și simplu știți ceva anume.

Când există un joc al gândurilor, rolul de arbitru îl are aparatul analitic al conștiinței. Rațiunea repartizează repede toate datele pe rafturile cu semnificații, pentru ca totul să fie logic și rațional. Oprirea monologului interior are loc atunci când arbitrul i se ia fluierul și este trimis pe banca arbitrilor. Rațiunea urmărește jocul dar nu-l mai poate controla.

Jonglând cu datele, rațiunea face pauze de scurtă durată. Este ca și cum pentru o fracțiune de secundă s-ar așeza pe bancă să-și tragă sufletul. Acela este momentul când se deschide fereastra pentru informația intuitivă. În clipa aceea ațițiți la modul cel mai firesc. E posibil să vi se pară incredibil, dar așa se întâmplă. Toată lumea ațiipește în cursul unei zile, chiar de mai multe ori. Dar nu ne dăm seama pentru că fereastra se deschide doar pentru un interval de timp extrem de scurt.

După ce a ațiipit pentru câteva clipe, rațiunea se trezește și își continuă monologul. Uneori impresiile celor văzute prin fereastră ajung la conștiință sub formă de informații intuitive. Dar, de cele mai multe ori, rațiunea nu acordă atenție acestei viziuni de scurtă durată deoarece este foarte preocupată de gândurile sale.

În somn, sufletul zboară fără un scop anume, el poate să nimerească oriunde. Spre deosebire de somnul obișnuit, în timpul când ne aflăm în stare de veghe, prin fereastra care s-a deschis sufletul este focalizat pe un anume sector din spațiul variantelor pe fondul contextului de gân-

duri pe care le are rațiunea în acel moment. Contextul acesta îi orientează sufletului privirea în sectorul respectiv și acolo el vede informații care se referă la conținutul gândurilor din acel moment. Imediat ce se deschide fereastra, aceste informații ajung la rațiune. Dacă, după ce s-a trezit, rațiunea acordă atenție impresiilor culese de suflet, cu alte cuvinte își aduce aminte ce a visat, ca un fel de flash, atunci ea va ajunge la ceea ce se cheamă cunoaștere intuitivă – informații culese de niciunde, din „cer”.

De obicei, se consideră că iluminarea intuitivă este un fel de lumină spontană, un flash al rațiunii. Pe de o parte, în mod spontan, rațiunii îi pică „din cer” decizia pe care să o ia, iar, pe de altă parte, se afirmă că rațiunea a găsit singură soluția respectivă. Care este totuși proveniența acestor informații venite de aiurea, de nicăieri? În concepția noastră obișnuită, ea este trecută cu vederea și i se face chiar un mic rabat – pasămite asta ar fi natura rațiunii.

Dacă plecăm de la modelul Transurfingului, vedem că mecanismul iluminării are o cu totul altă natură. Rațiunea găsește soluția prin raționamente logice. Dar iluminarea, adică veriga care lipsește și care nu poate fi obținută din lanțul logicii existente, vine din spațiul variantelor prin intermediul sufletului.

Simțămintele nedeslușite ale sufletului se manifestă fie ca o neliniște, ca o stare de apăsare, fie ca o însuflețire, ca o exaltare. Toate aceste simțăminte pot fi reunite prin termenul de sfârșeală. Sufletul parcă ar dori să-i comunice rațiunii ceva, dar nu-i poate explica. Neliniștea chinuitoare, sentimentul de vinovăție, povara obligativității, apăsarea, toate se realizează ca așteptări dintre cele mai rele. În toate aceste sentimente se manifestă unitatea dintre suflet și rațiune. Cele mai rele așteptări ni se realizează ca urmare a

faptului că intenția exterioară lucrează.

Se știe că un necaz nu vine niciodată singur. Având o emisie mentală cu acești parametri ne transferăm pe cele mai rele linii ale vieții, unde, așa cum se spune, un necaz nu vine singur. Uneori transferul indus ne duce într-o zonă neagră din care multă vreme nu mai reușim să ieșim.

Luați seama: când simțiți că aveți această stare de sfârșeală apăsătoare, înseamnă că cele mai rele așteptări se vor realiza foarte curând. Intenția exterioară vă mută pe linii de viață lipsite de șanse, unde situația se înrăutățește sub ochii dumneavoastră.

Simultan cu presimțirea unui necaz, practic sufletul contribuie și el la realizarea necazului, ca urmare a faptului că sufletul și rațiunea așteaptă împreună acele întâmplări nefericite. Dacă ne folosim de unitatea lor în așteptarea unor întâmplări fericite, putem să direcționăm intenția exterioară în folosul nostru. De aceea, în Transurfing ni se propune să nu mai dăm importanță, să renunțăm la negativism, iar energia mentală să o direcționăm în mod conștient spre atingerea scopurilor dorite. După cum știți, parametrii energiei mentale se reglează în stare conștientă cu ajutorul slide-urilor. Aceeași tehnică poate fi folosită și în momentul când s-a deschis fereastra, dacă reușiți să prindeți acel moment.

Cunoștințele intuitive și presimțirile vin în mod arbitrar. În acest caz, rațiunea se folosește de posibilitățile sufletului în mod pasiv – ea doar primește informația din sectorul unde sufletul a rătăcit întâmplător. Deci, sarcina noastră constă în *a ne provoca în mod intenționat presimțiri intuitive*. Acest lucru ne este necesar pentru ca ulterior să ne direcționăm vela (pânzele) sufletului în direcția necesară.

Cum să procedați? Trebuie să pândeți momentul când rațiunea nu mai e atentă. Dar acum nu trebuie doar să vă surprindeți, ci trebuie să le induceți intenționat, cu alte cuvinte, să puneți imediat în fereastră un slide. Slide-ul trebuie să conțină sentimentele pe care le încercați. Așezând slide-ul în fereastra care s-a deschis, nu trebuie doar să primiți informații de la suflet ci, dimpotrivă, să direcționați aceste informații spre sectorul-scop al spațiului. Dacă veți reuși să faceți acest lucru, rațiunea dumneavoastră va intra în contact cu intenția exterioară.

S-ar părea că am putea să obținem același efect dacă vom rula slide-ul în minte înainte de a adormi, când stăm culcat în pat. Atunci slide-ul se transmută pe nesimțite în somn și unitatea dintre suflet și rațiune va fi realizată. Dar oricât ar părea de ciudat, nu obținem nimic. Explicația o voi da în capitolul următor. Deocamdată încercați să răspundeți la întrebarea: *de ce nu are sens să rulăm slide-ul în somn?*

Frame-uri³

Există o zonă de trecere între evenimentele formate de intenția exterioară și evenimentele prezise de presimțirea intuitivă. Cu alte cuvinte, când presimțiți intuitiv că ar trebui să se întâmple un eveniment oarecare atingeți-l în treacăt cu gândul, fără să vă gândiți în ce scop o faceți. Ul-

³ Frame = imagine dintr-o serie de imagini unice consecutive care alcătuiesc un fișier video.

terior, acest eveniment se întâmplă de regulă mai ales dacă rațiunea se pune de acord cu presimțirea sufletului. Se naște întrebarea: ați presimțit într-adevăr că evenimentul va avea loc sau gândurile dumneavoastră subconștiente au acționat ca intenție exterioară și v-au indus acest eveniment?

Nu există un singur răspuns la această întrebare. Sunt valabile ambele răspunsuri. În somn, totul este mai determinat: e suficient doar să gândiți în treacăt sau mai degrabă să simțiți că evenimentele trebuie să se desfășoare într-un anumit fel, că acest scenariu se și realizează imediat. În somn, intenția exterioară lucrează fără greș. Ce înseamnă acest fapt? Înseamnă un singur lucru: că în vis realizăm scenariul așteptat. *Visul nu exercită nicio influență asupra realității materiale.* Realitatea virtuală rămâne ca atare. De ce însă intenția exterioară nu realizează în vis sectorul virtual? S-ar părea că acest lucru are legătură cu inerția realizării materiale.

Într-adevăr, în comparație cu realitatea materială, visul este o corăbioară de hârtie față de o fregată mare. Corăbioara de hârtie zboară impetuos la cea mai mică adiere a intenției exterioare. Dar ca să miști din loc o fregată grea îți trebuie un catarg uriaș și un interval de timp îndelungat.

Și cu toate acestea, intenția exterioară a visului nu realizează sectorul virtual și nu doar din cauza inerției. Puteți să vă rulați la nesfârșit slide-ul, chiar când visați conștient și nu vă veți apropia nici măcar cu un pas de scopul dorit. Este vorba despre faptul că în vis intenția exterioară are o singură funcție: să mute sufletul dintr-un sector virtual într-altul. În somn se întâmplă următorul lucru: rațiunea pune bețișorul pânzei velei sufletului pe direcția așteptărilor, iar intenția exterioară mută instantaneu corăbioara de hârtie în sectorul corespunzător. Cu asta gata, lucrarea a

fost executată, iar misiunea intenției exterioare a fost încheiată.

În realitate lucrarea intenției exterioare nu se termină printr-o singură adiere. Vântul intenției bate, și cu toate acestea fregata nu se mișcă din loc. Când se realizează unitatea dintre suflet și rațiune vela pânzele sunt puse pe direcția necesară. Mărimea catargului depinde de gradul în care s-a realizat această unitate. Vântul nu poate ca într-o clipă să transfere fregata în sectorul care trebuie. Parametrii energiei de emisie mentală corespund deja cu cerințele sectorului-scop, dar în fostul sector realizarea materială întârzie. De aceea, vântul intenției trebuie să lucreze timp îndelungat pentru a realiza sectorul-scop.

Însă, intenția exterioară a visului în general nu poate să miște din loc o fregată din simplul motiv că în vis a fost pus pe direcție doar bețișorul pânzei corăbioarei de hârtie, în timp ce pânzele fregatei au fost strânse. Vântul intenției va muta doar corăbioara de hârtie a visului și nu va acționa în nici un fel asupra fregatei realizării materiale.

De aceea rularea slide-ului în vis nu contribuie la mișcarea realizării materiale. În vis, pânzele sufletului permit zborul în spațiul virtual, dar nu au niciun fel de legătură cu mișcarea propriu-zisă a realizării materiale. Unica funcție a slide-ului în visul conștient este lărgirea zonei de confort. Dar nici acest lucru nu e puțin, așa că dacă veți practica această metodă, slide-ul în vis va fi un mijloc ideal pentru a vă lărgi zona de confort.

În plan real, conștientul și subconștientul se află în cadrul lumii materiale. Rațiunea menține focalizarea sufletului în sectorul realizării materiale. Așa cum s-a arătat mai sus, rațiunea corectează în permanență percepția conform șablonului (pre)stabilit. Repetând iar și iar, rulând

slide-ul în stare de veghe, vă veți regla parametrii emisiei mentale pe un sector nerealizat. În funcție de gradul de unitate între suflet și rațiune, pânzele vor fi umflate de către vântul intenției exterioare și fregata va începe să se miște încet și treptat spre sectorul-obiectiv. Intenția exterioară va lucra până când realizarea materială va ajunge la punctul de destinație.

Vedeți care este deosebirea? În vis, activitatea intenției exterioare se încheie, iar în plan real ea continuă. În vis, parametrii sunt atinși într-o clipă și cu aceasta treaba se termină, în timp ce în plan real, procesul se desfășoară încet și treptat. *Când, în planul real, vă ocupați cu repetarea slide-ului, pânzele fregatei realizării materiale sunt ridicate iar intenția exterioară pornește fregata, nu corăbioara visului.*

Nu trebuie să vă deruteze curajul cu care eu folosesc aceste simple metafore ca să descriu toate aceste probleme complexe. În lista de semnificații ale rațiunii oricum nu există analogii mai potrivite; în schimb, esența lucrurilor se transmite mai clar.

În spațiul variantelor, fereastra care se deschide în momentul când rațiunea se cufundă pentru puțin timp în somn lasă focusul percepției să rămână în contextul sectorului realizării materiale aflat în curs de desfășurare. În fereastră, spre deosebire de visul obișnuit, pânzele fregatei rămân întinse. Dacă în acest moment se pune un slide în fereastră, pala de vânt a intenției exterioare va împinge realizarea la o distanță considerabilă. Eficiența ferestrei constă în faptul că în această stare unitatea dintre suflet și rațiune se manifestă în cel mai înalt grad. Rațiunea care dormitează slăbește controlul și permite ca în șablonul său de percepție să intre lucruri ireale, așa cum se întâmplă în

vis. Pânzele ajung la dimensiuni impresionante, iar intenția exterioară acționează cu o forță mult superioară.

Tehnica aceasta este destul de complicată, dar puteți să încercați. Va trebui să începeți prin a acorda permanentă atenție presimțirilor intuitive și să vă urmăriți. Atunci veți înțelege că în cursul unei zile fereastra se deschide destul de des. Din când în când rațiunea obosește din cauza controlului și a sporovăielii și pentru câteva momente își pierde vigilența. În acest moment introduceți în mod intenționat sentimentele legate de evenimentele pe care vreți să le induceți. Sentimentele și nu formulări verbale.

Imaginați-vă ce veți simți atunci când s-ar adevăra ce ați gândit. Învârtiți de câteva ori în minte slide-ul atingerii scopului, iar apoi luați din tot acest slide o imagine – un frame. Această imagine va fi formula pe care o veți pune în fereastra ușor deschisă. Frame-ul poate fi denumit cu o expresie scurtă. De exemplu: „Victorie!”, „Să fie!”, „Am reușit!”

Această expresie va servi drept sprijin pentru Frame.

E dificil să prinzi fereastra deschisă pentru că această deschidere o face rațiunea atunci când se află în stare de somnolență, și deci – ea se trezește și instantaneu fereastra se închide. Deprinderile se formează în timp. Important este ca intenția să fie fermă și să aveți răbdare. La început trebuie să vă creați frame-ul – senzația că evenimentul se va realiza cu ajutorul rațiunii. Lăsați rațiunea să participe și ea în mod activ. După aceea, fără să vă străduiți să prindeți fereastra, răsuciți acest frame în minte pentru ca să vă lămuriți în ce anume constă sentimentul final. Apoi e nevoie să vă creați cârligul – senzația integrală. După aceea va fi posibil ca exact în momentul când se deschide fereastra, în aceeași clipă să induceți frame-ul.

În final, lucrurile ar trebui să se petreacă aproximativ așa: rațiunea care dormitează își dă brusc seama că doarme și aruncă repede frame-ul prin fereastră, înainte de a se trezi din somn. Iată ce înseamnă să lucreze intenția exterioară, când monologul interior a fost oprit.

Încercați de mai multe ori, chiar dacă nu veți reuși, ca treptat să vă formați obișnuința ca rațiunea să se învețe să arunce rapid de tot frame-ul în fereastra ce se deschide pentru foarte scurt timp. Sensul frame-ului în asta și constă, ca rațiunea să reușească să-l activeze automat, înainte de a se trezi pe deplin.

Totuși, dacă tehnica frame-ului vă face greutăți, nu vă necăjiți, lăsați-o în voia ei. Tehnica aceasta e menționată aici doar informativ. Dacă de la început nu reușiți, înseamnă că această tehnică nici nu vă trebuie. Lucrați cu slide-urile obișnuite și nu renunțați la vizualizarea procesului.

În orice caz, ar fi foarte folositor dacă ați căpăta deprinderea de a acorda atenție ferestrelor. Dacă veți învăța să prindeți momentul când fereastra este deschisă veți avea tot mai des iluminări intuitive.

Rezumat

Rațiunea are voință, dar nu e capabilă să sesizeze intenția exterioară.

Sufletul este capabil să simtă intenția exterioară, dar nu are voință.

Unitatea dintre suflet și rațiune supune voinței intenția exterioară.

Sufletul dumneavoastră nu este cu nimic mai rău decât al altora. Meritați tot ce e mai bun.

Aveți tot ce vă trebuie. Vă rămâne doar să folosiți ceea ce aveți.

Stelele se nasc în mod independent. Dar strălucirea o capătă prin intermedierea pendulilor.

Pendulii ascund faptul că fiecare individ are capacități unice.

Regula „Fă ca mine!” creează stereotipurile unanim acceptate ale pendulilor.

Fiecare suflet are sectorul său individual „stelar”.

Dacă rațiunea permite, sufletul își găsește singur sectorul său.

Permiteți-vă îndrăzneala să detestați total stereotipurile pendulilor.

Permiteți-vă îndrăzneala să credeți în posibilitățile nelimitate ale sufletului dumneavoastră.

Permiteți-vă îndrăzneala să aveți dreptul la individualitatea dumneavoastră exemplară.

Bucuria păstrați-v-o, iar mândria dați-o Îngerului păzitor.

Comportamentul și gândurile omului sunt condiționate de dependența lui de penduli.

Păstrați-vă importanța la nivel minim și acționați conștient.

Nu acordați nici unui fapt o însemnătate excedentară.

Nu aveți nevoie să dați importanță ci pendulii au nevoie de ea.

Nu eforturile și nici tenacitatea, ci intenția conștient-

tizată menține importanța la cota zero.

Fraile caracterizează esența individuală a sufletului uman.

În goana după standarde străine rațiunea se îndepartează tot mai mult de suflet.

Dacă vă reglați rațiunea pe frame-ul sufletului veți avea o mulțime de capacități ce momentan vă sunt necunoscute.

În starea de comuniune, sufletul va cânta, iar rațiunea își va freca mâinile de mulțumire.

Gândind la mijloacele necesare pentru realizarea unui scop, rațiunea pune o cruce fatală scopului greu de realizat.

Permiteți-vă să aveți, aceasta fiind principala condiție pentru ca dorința să se îplinească.

Chiar dacă vă atrage un scop, dacă ceva vă apasă înseamnă că el este fals.

Nu credeți pe nimeni care vă cere să vă schimbați.

Disconfortul se manifestă ca o neliniște apăsătoare, ca o povară.

Confortul sufletesc nu este un „da” spus o singură dată.

Disconfortul sufletesc este un „nu” spus o singură dată.

Gândindu-vă la scop să nu aveți în vedere prestigiul acestuia, nici inaccesibilitatea și nici condițiile de realizare; acordați atenție doar stării de confort sufletesc.

Afirmația va trebui să fie însoțită de simțăminte corespunzătoare.

O singură afirmație trebuie să fie pozitivă și strict direcționată.

Direcționați afirmația către cauză și nicidecum că-

tre efect.

Formulați afirmațiile la timpul prezent.

Când hotărârea de a avea este lipsită de dorința de a avea, pendulul nu are de ce să vă agațe.

În liniște și fără să insistați, luați ceea ce vi se cuvine așa cum vă luați corespondența din cutia poștală.

Capitolul IV

SCOPURI ȘI PORȚI

Fiecare om își are calea sa în viață prin care el își făurește adevărata fericire. Dar cum să o găsești? Veși afla cum se procedează. Dar cum să-ți atingi scopul propus, căci nu totdeauna dorințele corespund posibilităților? Veși avea ocazia să vă convingeți că posibilitățile vă sunt limitate doar de intenție. Sfărâmând lacătele stereotipurilor, veși deschide porți care înainte vi se păreau inaccesibile.

Cum să-ți alegi lucrurile

În acest capitol vom vorbi despre cum putem să ne dăm seama care sunt năzuințele adevărate ale sufletului și care sunt scopuri false pe care în orice moment pendulii încearcă să ni le impună. Problema constă în aceea că un scop fals, în pofida atractivității lui, nu vă va aduce nimic, în afară de decepții. În goana după împlinirea unui scop fals, fie că nu obțineți nimic și eforturile pe care le-ați făcut devin hrană pentru pendul, fie că, atingându-vă țelul, vă convingeți că nu este ce vă trebuia. Merită oare să ratați unica șansă pe care viața vi-o dă și să pierdeți timp prețios pentru îndreptarea greșelilor? În ciuda faptului că viața pare lungă, ea trece foarte repede și pe neobservate. De aceea trebuie să învățați să vă găsiți scopuri care să vă facă fericit.

Nu aș fi dorit să încep capitolul făcând teorie. Cu siguranță v-au obosit toate complicatele motivări. Eu m-am străduit, pe măsura posibilităților, să fac expunerea mai ușoară, dar mă tem că nu totdeauna mi-a reușit acest lucru. Ce să-i faci? Problemele luate în discuție nu sunt probleme obișnuite iar concluziile sunt cu atât mai mult năucitoare. Rațiunea dumneavoastră niciodată n-ar fi luat în serios ideile Transurfingului dacă nu aș fi făcut o minimă argumentare. Dar, ceea ce a fost mai complicat a trecut și voi

începe acest capitol cu probleme de ordin practic.

Un exemplu viu, simplu, care în același timp constituie și un antrenament pentru a vă stabili propriile scopuri, îl reprezintă căutarea îmbrăcăminții necesare. Amintiți-vă, au fost momente când v-ați cumpărat un obiect care atunci vi s-a părut potrivit iar apoi s-a dovedit că nu vă mai place, că nu vă vine bine, sau că are un defect. Dar s-a întâmplat și să vedeți un lucru pe care l-ați cumpărat fără să ezitați și sunteți mulțumit de el până în ziua de azi. Deosebirea dintre ele constă în faptul că primul nu era pentru dumneavoastră iar al doilea era.

Primul lucru care vi s-a părut atrăgător, era destinat altei persoane. Probabil l-ați văzut la o cunoștință sau pe un manechin. Dacă un lucru arată bine pe alții nu înseamnă că vă vine bine și dumneavoastră. Și nu pentru că ar fi vorba despre un defect al corpului dumneavoastră, ci despre o calitate. Este neplăcut să fii un manechin pe care orice arată bine. O impresie puternică produce nu frumusețea unanim acceptată, ci individualitatea reușit subliniată.

Sunt convins că toate acestea le știți și fără să vă spun eu. Cu toate acestea umblați prin magazine și vă chinuiți neștiind ce anume să cumpărați. Știți care sunt tendințele modei, vă place să fiți la modă, aveți gust, dar aceste lucruri nu vă ajută. După multe căutări, tot nu sunteți mulțumit(ă) de obiectul cumpărat. Pentru ca întotdeauna să găsiți exact ceea ce vă trebuie este necesar să învățați să faceți deosebirea între lucrurile care vi se potrivesc și cele care sunt pentru alții. Cum să faceți asta? N-o să credeți cât este de simplu!

În primul rând, nu vă chinuiți să alegeți. În mod cert echilibrul se distruge. Cu cât veți fi mai agitat, cu atât rezultatul va fi mai rău. Nu trebuie să zăboviți mult anali-

zând lucrul, respectiv să vedeți ce calități și ce defecte are. Nu trebuie să alegeți cu rațiunea pentru că ea și gândurile ei nu vă reprezintă, ci reprezintă un atac din partea pendulilor. Dați o raită și uitați-vă ca la o expoziție, fără să vă gândiți la nimic.

Mai întâi, precizați-vă în linii mari, cam ce ați dori să vă luați. Nu este obligatoriu să vă gândiți la detalii. Unica descriere trebuie să fie tipul de îmbrăcăminte. De exemplu, dacă vă trebuie un palton, propuneți-vă doar să vă alegeți unul și nu puneți niciun fel de alte condiții. Lăsați sufletul să aleagă – el este mult mai aproape de ceea ce sunteți dumneavoastră de fapt. El nu va omite nici cel mai mic detaliu și cu siguranță vă va indica la timp care este obiectul corespunzător. Îl veți recunoaște imediat din mulțimea de lucruri pe care le vedeți; mai bine spus îl veți simți pe acela care vă place în mod deosebit.

Încă o dată subliniez: nu trebuie să analizați de ce lucrul acela vă place. Pur și simplu vă place și este și ce vă trebuie. Cumpărați-l fără să mai stați pe gânduri.

Chiar când căutați ceva multă vreme și nu găsiți, să nu aveți nici o îndoială că undeva îl veți găsi. Dacă nu în al treilea magazin, atunci în cel de al zecelea. El vă așteaptă cu răbdare, așa că aveți și dumneavoastră răbdare, nu vă agitați, nu vă chinuiți cu îndoielile și nu vă faceți reproșuri. Și ca să fiți absolut convins că așa va fi, vă dezvălui secretul care vă arată cum să deosebiți lucrul care nu este pentru dumneavoastră de cel care este. Este pe atât de simplu, pe cât este de sigur.

După cum v-am spus, când faceți alegerea nu trebuie să vă gândiți la calitățile și la defectele lucrurilor. Dar, iată, a sosit momentul când trebuie să-i spuneți vânzătorului „da” sau „nu”. În acest moment să dormiți foarte plăcut,

chiar dacă vi se pare că nu este așa. Somnul este mai profund dacă alături vânzătorul și cunoștința dumneavoastră vorbesc despre obiectul respectiv.

În timpul în care vă hotărâți, lucrează numai rațiunea. Ea analizează calitățile și defectele, își construiește concepția astfel încât să fie rațională și convingătoare și, în același timp, este atentă la părerea celor din jur. Este atât de absorbită de acest proces, că nu acordă nicio atenție simțămintelor sufletului. În acest sens, rațiunea doarme profund.

Așa să fie, nu o deranjați până când ea nu se hotărăște. Dar, iată că s-a hotărât. În acest moment nu mai ascultați de nimeni, *treziți-vă și încercați să vă dați seama ce ați simțit când ea s-a hotărât?* Gradul de confort sufletesc vă va arăta ce atitudine are sufletul față de hotărârea rațiunii.

Confortul sufletesc, după cum știți, nu poate să vă dea un singur răspuns. Sufletul nu știe întotdeauna exact ce își dorește și poate să și oscileze. Dacă obiectul v-a plăcut de la prima vedere și ați simțit imediat acest lucru, înseamnă că sufletul a spus „da”. După aceea intervine rațiunea care începe să analizeze și să justifice alegerea. Dacă în urma analizei, rațiunea a spus și ea „da”, înseamnă că lucrul este al dumneavoastră. Dar dacă ați hotărât să cumpărați lucrul nu pentru că el v-a plăcut de cum l-ați văzut, ci pentru că ar fi bine, atunci trebuie să acordați atenție și celui mai mic disconfort. *Sufletul știe întotdeauna exact ce își dorește.*

Dacă oscilați, dacă ceva în legătură cu acest lucru vă transmite o cât de mică neliniște sau lipsă de confort, dacă aveți cea mai mică umbră de îndoială sau de apăsare înseamnă că lucrul acela nu este pentru dumneavoastră. Ra-

țiunea va căuta să vă convingă și va descrie cât mai viu și mai colorat toate calitățile pe care le are. Dacă v-ați surprins că încercați să *vă convingeți* că vă vine bine și ca model și ca măsură, puteți să renunțați imediat la acel lucru: nu este pentru dumneavoastră.

Singurul criteriu de alegere constă într-o singură frază simplă: *dacă trebuie să mă las convins(ă), înseamnă că lucrul acesta nu e pentru mine. Să știți că dacă el este pentru dumneavoastră, nu va fi nevoie să vă lăsați convins(ă).*

Și, în fine, credeți că atunci când faceți o alegere merită să ascultați și părerea altora? Eu cred că nu. Nimeni, în afară de dumneavoastră înșivă, nu va putea să aleagă lucrul care este pentru dumneavoastră. Dacă el v-a plăcut necondiționat, puteți fi absolut convins(ă) că alții, văzându-l la dumneavoastră, vor fi încântați.

Despre prețuri pot să vă spun doar atât: nu este obligatoriu ca lucrul care este pentru dumneavoastră să se afle într-un magazin scump. Dacă tot e vorba de preț, Transurfingul vă va ajuta să excludeți din viața dumneavoastră problema banilor. Dacă vă veți stabili un *scop* și vă veți gândi cum să-l realizați, și nu cum să faceți rost de bani pentru a-l realiza, atunci banii vor veni singuri, chiar mai mulți decât ar fi necesari.

După cum vedeți, procesul de alegere a unui lucru cuprinde toate principiile de bază ale Transurfingului. Mergeți prin magazine ca la expoziție, doar uitați-vă, și nu vă propuneți să găsiți neapărat ceva. Prin urmare, renunțați la dorința de a vă atinge un scop. Stați liniștit și fiți conștient că lucrul dumneavoastră vă așteaptă undeva și știți cum să îl deosebiți de lucrurile care sunt pentru alții. Importanța să fie deci la cota minimă. Vă veți trezi imediat

după ce ați luat hotărârea și vă veți da seama cum a decurs totul. Rezultă că acționați în cunoștință de cauză și că dumneavoastră înșivă determinați scenariul jocului. Luând hotărârea definitivă, vă bizuiți pe starea de confort sufletească. Și nu greșiți pentru că sprijinul de nădejde în această lume instabilă este comuniunea dintre suflet și rațiune. Și, în sfârșit, vă va fi mult mai simplu dacă nu vă faceți o planificare rigidă, dacă nu vă creați tot felul de obligații și dacă vă duceți politica proprie. Lăsați-vă în voia cursului variantelor. Viața este o sărbătoare adevărată, dacă v-o permiteți. Liniștit și fără insistențe luați-vă ce vi se cuvine.

Iată, acum aveți o tehnică simplă, dar redutabilă. Puteți să vă duceți liniștit prin magazine și chiar dacă în această zi n-ați cumpărat nimic, înseamnă că v-ați protejat necumpărând un lucru care vă era străin. Veți fi liniștit și sigur de sine pentru că știți că lucrul dumneavoastră se află undeva și vă așteaptă. Îl veți găsi negreșit. Important este să nu uitați că înainte de a răspunde „da” sau „nu” trebuie să vă treziți și să vă dați seama ce simțiți.

În cazul în care alegeți îmbrăcăminte nu pentru dumneavoastră ci, de exemplu, pentru copil, tehnica aceasta nu mai funcționează. Mai bine spus, ea lucrează, dar nu cu aceeași exactitate. Sufletul dumneavoastră nu poate să aleagă în locul altora. De aceea, în acest caz, nu vă rămâne decât să vă conduceți doar după considerente practice. Dar în același timp dați-i și copilului posibilitatea să aleagă singur. Spre deosebire de adulți, copiii știu să-și găsească lucrurile.

Desigur, această tehnică este valabilă nu doar pentru îmbrăcăminte, ci și în oricare alt caz, când trebuie să vă alegeți ceva. Și eu aș vrea să sper că această carte pe care o țineți în mână este a dumneavoastră.

Cum să dictezi moda?

Ați dori să dați tonul în modă? Până acum erați doar atent la modul cum se îmbracă alții și vă străduiați să fiți în pas cu moda. Dar v-ați gândit oare cine creează moda? Moda nu se naște în saloanele marilor croitori de lux; aceștia sesizează doar tendința. Noile direcții în modă sunt date de oamenii care sunt relativ liberi față de penduli. Ei se conduc numai după judecățile și preferințele lor de oameni independenți și de aceea dau tonul în modă. Ei se îmbracă cum le sugerează inima și nimeresc exact cum trebuie. Apoi această idee este remarcată și de alții, este prinsă din zbor și se răspândește în mod spontan.

Dacă te ghidezi orbește după modă, poți să-ți desfigurezi în profunzime aspectul exterior. Dacă vă place să observați, remarcați că sunt oameni eleganți care nu sunt deloc îmbrăcați după modă. În schimb se vede imediat că au un ceva anume și nimănui nu-i trece prin cap să-i învinuiască de lipsă de modernitate. Și invers, la tot pasul se întâlnesc ființe îmbrăcate după tot dichisul zilei, după modă, dar la ei nu poți privi, sunt jalnici, pentru că moda aceasta nu li se potrivește. Alți urmăritori, adepți ai modei, merg orbește, pe calea intenției interioare, spre un scop străin: după o anumită modă, rânduită de penduli. Ei nu se gândesc la preferințele proprii. Ei nu se gândesc la preferințele lor și se supun regulii pendulilor „fă ca mine!” În context, mi-am amintit de un proverb franțuzesc: „Nu te teme să arăți demodat, teme-te să arăți caraghios!”

Partea exterioară a modei este stilul, iar esența interioară este acel ceva care vi se potrivește în contextul sti-

lului respectiv. Trebuie doar să știți exact ce anume doriți: să fiți la modă sau să fiți elegant? Nu este același lucru. Dar ce părere aveți, ce este mai bine? Puteți să vă înveșmântați chiar cu totul diferit de spiritul epocii dumneavoastră, chiar ceva de genul retro. Dar dacă aceasta vi se potrivește, toți vor muri de invidie!

Cu siguranță ați înțeles că a fi în pas cu moda nu este nimic altceva decât să intrați în jocul pendulului modei. Tendințele în modă dispar la fel de repede cum au și apărut. Pendulii modei sunt cei mai schimbători și mai instabili. Nu-i nimic rău dacă v-ați aflat sub influența lor. Important este să înțelegeți acest lucru și să vă alegeți cu un folos de pe urma modei, nu doar să-i plătiți tributul.

Vă puteți crea fără probleme un pendul propriu al modei. E foarte simplu. Trebuie doar să le întoarceți spatele pendulilor modei și să vă orientați spre sinele dumneavoastră. Propuneți-vă ca scop să arătați interesant și elegant. Nu trebuie să concretizați nimic. Mergeți prin magazine și fiți mai atent la lucruri, conform metodologiei de mai sus. Uitați de ce este acum la modă. Acordați atenție doar sentimentelor pe care le aveți când vă uitați la un obiect anume. Nu mai analizați nimic. Imediat ce v-ați surprins că începeți să analizați și să reflectați la cele văzute, întrerupeți imediat acest proces inutil. Ascultați murmurul stelelor dimineții.

Mai mult ca sigur că nu se va întâmpla nimic semnificativ imediat. Luați-vă un răgaz nelimitat, renunțați la dorința de a vă realiza un scop. Dacă nu iese nimic, n-aveți ce pierde. Detașați-vă de obligația de a realiza ceea ce v-ați propus. Nu mai dați importanță și nu vă lăsați agățat de penduli! Lăsați-vă în voia cursului variantelor!

Ar fi folositor ca, simultan, să derulați în minte

slide-ul scopului dumneavoastră. Dar să nu fie o imagine concretă a modului cum arătați. Slide-ul trebuie să conțină senzațiile pe care le aveți atunci când atrageți atenția altora asupra dumneavoastră și când sunteți elegant, interesant, original.

Renunțați la dorința de a găsi ceva alambicat, ieșit din comun. Extraordinarul nu reprezintă garanția succesului. Credeți-mă! Veți descoperi lucruri la care nu vă așteptați. După un timp veți descoperi cu siguranță ceva original. Imediat ce sufletul va fi în armonie cu rațiunea, veți încerca un sentiment ce nu poate fi comparat cu nimic. Va fi un amestec de uimire și entuziasm. Veți înțelege imediat, dar nu vă veți spune „este exact ce-mi trebuie”, ci veți dori să exclamați ceva de genul: „Nu se poate așa ceva! Poți să-ți pierzi mințile!” Iată așa stau lucrurile. Posibilitățile vă sunt limitate doar de propria intenție.

Secretul succesului constă în faptul că v-ați eliberat de influența pendulilor și ați pornit pe drumul dumneavoastră. Dar ce fac pendulii când văd că pe firmament răsar o nouă stea? Cum ați văzut din capitolul precedent, ei o aprind pentru a-i da strălucire. Nu le rămâne decât să facă din dumneavoastră un star, favoritul lor. Pendulii se străduiesc să țină totul sub control și de aceea vă vor și ajuta. Iar dacă veți avea noroc, vă veți crea propriul pendul și veți deveni favoritul lui.

Lipsa text 163

Cu alte cuvinte, rațiunea dumneavoastră va trebui să introducă în lista ei de semnificații un adevăr atât de simplu: *fiecare deține o comoară prețioasă – unicitatea sufletului său.* Fiecare om poartă în buzunarul său cheia succesului și cu toate acestea nu se folosește de ea. Fie ca rațiunea să vă ia sufletul de mână, să îl ducă la magazin și să-

i permită să-și aleagă singur jucăria.

Unitatea sufletului și a rațiunii este o asemenea raritate, încât ea poate literalmente să fie vândută pe bani buni. Toate capodoperele constituie esența manifestării acestei unități. Stelele devin stele numai pentru că pe oameni îi interesează exact ceea ce le lipsește lor – unitatea dintre suflet și rațiune.

Scopuri străine

Până acum am examinat lumea exterioară pentru om, ca spațiu al variantelor cu sectoare care se leagă în linii ale vieții. Dacă parametrii emisiei de energie mentală coincid cu parametrii sectorului, atunci sectorul capătă chip – el capătă realizare materială. Dar și omul reprezintă, în plan energetic, o esență individuală care își are spectrul său unic de emisie. În spațiul variantelor fiecare om are liniile „sale” de viață, cele mai potrivite pentru freilul sufletului său.

Pe liniile sale de viață omul întâmpină un minim de obstacole și toate circumstanțele se aranjează în folosul acestuia. Freilul sufletului uman se înscrie cu succes în linia vieții individului și își realizează cu ușurință scopul; la fel cum cheia noastră se învârtește cu ușurință în lacătul încuiat. N-avem nevoie să cunoaștem cu exactitate de ce și cum anume se întâmplă totul. Important este faptul în sine – și anume că fiecare om își are drumul său. Dacă omul merge înspre scopul său, intrând pe poarta sa, totul se va

aranja favorabil.

În caz contrar, dacă s-a abătut din drum, asupra lui vor veni tot soiul de belele și viața i se va schimba într-o continuă luptă pentru existență. Pentru suflet aceasta va fi o adevărată tragedie. Vă necăjiți dacă în weekend se întâmplă să fie vreme rea? Vă puteți imagina ce simte sufletul când unica șansă care i-a fost acordată în viață se duce pe apa sâmbetei?

Sufletul vede cum rațiunea, aflată în trena pendulilor, își strică tot rostul vieții, dar el nu poate schimba nimic. Venind pe această lume, rațiunea nu știe clar ce trebuie să facă, ce să vrea și ce să-și dorească. Sufletul chiar dacă nu știe nici el exact, el măcar ghicește. Rațiunea însă nu-l ascultă. Pendulii imediat iau rațiunea în circuitul lor, impunându-i acesteia scopurile lor și regulile jocului. Pendulii îi obligă pe oameni să opteze pentru scopuri străine și să se înghesuie la uși străine. Încercările timide ale sufletului de a influența rațiunea n-au nicio șansă, într-atât este de puternică influența pendulilor.

Multora dintre noi ne-a fost indusă încă din copilărie ideea că succesul poate fi obținut numai prin muncă asiduă. Și în plus că trebuie să-ți urmărești scopul cu tenacitate, înfruntând piedicile și biruind greutățile. Una dintre cele mai mari erori constă în a accepta ideea că pentru fericire trebuie să te lupti, să fii tenace, perseverent, să învingi o multitudine de piedici și obstacole, pe scurt, să-ți cucerești un loc sub soare. Acesta este un stereotip fals și extrem de periculos.

Haideți să ne lămurim cum s-a format acest stereotip. De obicei, individul intră sub influența pendulilor și se abate de la calea sa. Este firesc ca, într-un asemenea caz, în drumul său să apară o multitudine de piedici. Omul își

dorește însă fericirea, de aceea nu-i rămâne decât să biruie aceste piedici. Încercați să ghiciți în ce constă eroarea lui? Că merge spre un scop care nu-i al lui, printr-o ușă care nu este a lui? Nu! Răspunsul vi se va părea iarăși neobișnuit, cum neobișnuit este totul în această carte.

Rătăcirea individului constă în falsa sa convingere că „Dacă eu voi depăși piedicile, acolo, în față, în viitor, mă așteaptă fericirea”. Acestea nu sunt decât iluzii. Niciun fel de fericire nu va exista! Oricât s-ar strădui, omul se află în poziția unuia care vrea să ajungă din urmă soarele care apune. *Pe o linie străină, pe om nu-l mai așteaptă nici o fericire, nici în viitorul apropiat și nici în cel îndepărtat.*

Mulți oameni care și-au realizat cu mare greutate scopul nu mai au nici un sentiment, totul este pustiu. Ce s-a întâmplat cu fericirea? Dar nici nu-i vorbă de fericire; totul a fost *un miraj*, creat de penduli pentru a-l face pe om să se lase secătuit de energie, în drumul său către o fericire iluzorie. Repet încă o dată: *în viitor nu există nicio fericire; ea fie că se află aici și acum pe linia vieții care se află în desfășurare, fie niciodată.*

În ce constă fericirea în modelul Transurfingului? Poate că ea, fericirea, va veni când omul își va atinge scopul, care este doar al lui! N-ați ghicit nici de data aceasta. *Fericirea vine în timp ce ne îndreptăm spre scopul nostru, prin poarta noastră.* Dacă omul se află pe linia sa de viață, pe calea sa, atunci el este fericit chiar acum, chiar dacă scopul său se află încă undeva în viitor. Când scopul va fi atins, bucuria va fi dublă. Dar însuși mersul spre atingerea scopului propriu face ca fiecare zi să fie o sărbătoare. Când scopul nu este al tău sărbătoarea se amână pentru un viitor iluzoriu. Atingerea unui scop care nu este al tău aduce doar deziluzie și pustiire și nicidecum fericire.

Scopul dumneavoastră este acela care vă produce o veritabilă mulțumire. Nu e ceva care vă oferă o satisfacție vremelnică, ci ceva care vă *conferă sentimentul bucuriei de a trăi*. Poarta dumneavoastră este drumul care vă duce spre propriul țel care vă pasionează și vă inspiră. Nu se poate spune că acolo totul se obține ușor. Important este faptul că mișcarea prin poarta dumneavoastră *nu vă sleiește de putere, dimpotrivă, înseamnă un aflux de energie*.

Dacă pornești spre atingerea scopului propriu prin propria poartă, piedicile se depășesc cu ușurință, iar munca nu mai e o povară. Dacă în drumul spre atingerea scopului vă sleiți de puteri, lucrați fără entuziasm și obosiți, înseamnă că e vorba de un scop străin, că vă luptați cu morile de vânt. Enunțăm însușirile caracteristice ale scopurilor străine.

Un scop străin este întotdeauna o violentare a sine-lui, o constrângere, o obligație impusă. Dacă în scopul dumneavoastră vi se impune ceva, chiar lipsit de importanță, înseamnă că puteți să renunțați la el fără teamă. Când scopul este al dumneavoastră, nu este nevoie să vă convingeți singur de aceasta. Îl urmați cu plăcere. Procesul de atingere a acestui scop vă dă satisfacție. Atingerea unui scop străin se realizează prin depășirea multor piedici. Drumul spre un astfel de scop înseamnă luptă permanentă. Pendulul are nevoie ca toți să-și îndeplinească sarcina de șurubel pentru binele întregului mecanism. Vă va fi greu, dar veți face ceea ce trebuie pentru că pendulii v-au indus ideea că totul se obține doar printr-o muncă susținută. Dacă sunteți o persoană tare veți mătura din cale toate obstacolele, veți trece prin foc și apă și vă veți câștiga un loc sub soare. Dacă sunteți însă un om slab, stați la locul dumneavoastră și țineți-vă gura.

*La început, un scop străin pare să fie ceva la modă, ceva de prestigiu. Pendulii au nevoie să vă atragă pe linii ale vieții care vă sunt străine și de aceea se vor strădui din răspuțeri. Momeala trebuie să fie foarte apetisantă pentru ca rațiunea, pierzându-și capul, să se și arunce pe ea. Nu în toate cazurile pendulii pot să te oblige să ții cont de regula „Fă ca mine!” Trebuie ca dumneavoastră să doriți acest lucru. Pentru aceasta ei creează mitul carierei de succes a starurilor. El arată care este algoritmul succesului lor și vă pune în postura de a alege: fie să imitați o experiență străină, fie să nu vă alegeți cu nimic. Nu aveți de unde să știți cum se obține succesul. În schimb ei știu, rezultatul se vede. Dar, după cum am mai spus, starurile au succes tocmai pentru că au spulberat regula „Fă ca mine!” și merg pe propriul drum. *Algoritmul succesului dumneavoastră nu-l știe nimeni, îl știe doar propriul suflet.**

*Un scop străin te atrage prin inaccesibilitatea lui. Așa e omul: îl atrage tot ce este interzis. Inaccesibilitatea duce la dorință de posesiune. O asemenea trăsătură a psihicului uman își are rădăcina în copilărie, când îți dorești multe, dar ai parte de puțin. Adesea se întâmplă că dacă i se refuză copilului o jucărie, el nu se lasă până nu o capătă, iar apoi jucăria nu-l mai interesează. Adulții au alte jucării, dar se poartă precum copiii. De exemplu, un adult-copil nu are nici voce, nici ureche, dar i se pare că poate să cânte. De fapt, „privighetoarea” nu vrea să se împace cu ideea că nu se află pe drumul său: „Uite altora cum le-a reușit, eu cu ce sunt mai rău ca ei?” Lăsați importanța scopului la o parte și răspundeți la întrebarea: *Vreți într-adevăr din tot sufletul, sau doar vreți să vreți? Dacă atingându-vă scopul, vreți să vă dovedeți ceva dumneavoastră înșivă și altora, înseamnă că scopul este fals. Scopul pe care îl aveți**

nu vă apasă ca o povară ci vă produce o reală mulțumire.

Scopul străin vi-l impun alții. Nimeni, în afară de dumneavoastră, nu poate să vă determine scopul. Ascultați cu calm povețele pe care vi le dau „oamenii știutori” despre felul cum ar trebui să *procedați*. Trageți concluziile și procedați cum credeți. Dar dacă cineva începe să vă învețe spre ce anume să năzuiți, ripostați imediat la această grosolană imixtiune în sufletul dumneavoastră. Și așa e sătul de aiurelile rațiunii. Nimeni nu are dreptul să vă indice țelul. Este adevărat, există o excepție – o frază aruncată la întâmplare. Dacă vă amintiți, frazele spuse întâmplător pot fi niște semnale. Semnalul se simte imediat. O frază a cui-va, spusă la întâmplare, poate să vă aprindă în suflet o scânteie. Dacă s-a referit la scopul dumneavoastră, sufletul se înviorează și s-ar putea să vă dați seama că „este exact ce trebuie”. Dar numai în cazul când persoana respectivă nu încearcă să vă convingă sau să vă aducă pe calea cea dreaptă, ci, așa, în treacăt, face o observație sau face o recomandare.

Un scop străin, un scop care nu este al dumneavoastră duce la creșterea bunăstării altora. Dacă un scop nu vă ameliorează viața, înseamnă că nu e scopul dumneavoastră. Scopurile adevărate lucrează întotdeauna pentru dumneavoastră, pentru bunăstare și succes. Scopul propriu este necesar doar pentru dumneavoastră. Dacă el contribuie *direct* la satisfacerea nevoilor altora, la creșterea bunăstării lor, înseamnă că scopul vă este străin. Pendulii, sub pretextul unor intenții binevoitoare, încearcă să vă facă să-i serviți pe alții. Există multe modalități. La persoanele care au un puternic sentiment de vinovăție acționează de obicei cuvintele „trebuie”, „ești obligat”, „este necesar să ...”. Și ele își găsesc consolarea în faptul că trebuie să-

și ispășească niște păcate imagine. La altele poate să acționeze lozinca "Au nevoie de ajutorul dumneavoastră". Și asta merge. După cum înțelegeți, aceste metode se axează pe importanța interioară și exterioară. Trebuie să rețineți că noi trăim în primul rând pentru noi înșine și că nu datorăm nimănui nimic. Nu-i puteți face fericiți pe alții. În schimb le puteți face rău dacă dumneavoastră înșivă sunteți nefericit.

Scopul străin provoacă un disconfort sufletesc. Scopurile false sunt de regulă foarte atrăgătoare. Rațiunea vă va înfățișa cu încântare, în toate culorile, care de care mai atractive, avantajele scopului. Dar dacă, cu toată atractivitatea scopului, ceva nu vă dă pace, trebuie să fiți sincer cu dumneavoastră. Desigur, rațiunea nici nu vrea să audă; pentru ea totul este minunat, este excelent. Și atunci, de unde vine această stare de disconfort? Eu repet o regulă importantă din capitolul precedent. *Reflectând asupra scopului, nu vă gândiți la prestigiul acestuia, la inaccesibilitatea lui, la mijloacele de obținere. Acordați atenție doar stării dumneavoastră de confort sufletesc.* Imaginați-vă că v-ați realizat deja scopul și că toate celelalte sunt de domeniul trecutului. Vă e bine sau rău? Dacă alături de satisfacție se strecoară și o undă de teamă sau o stare apăsătoare, ceva împovărător, înseamnă că acesta este disconfortul sufletesc. Merită oare să vă legați de un scop străin? Scopul dumneavoastră va fi și mai atrăgător și vă va produce și mai multă mulțumire dacă starea de disconfort este absentă total. Trebuie doar să întoarceți spatele pendulilor și să-l găsiți.

Dacă nu vă mulțumește locul pe care-l aveți în această lume sau vă urmărește un șir de ghinioane, înseamnă că, la timpul respectiv, ați intrat sub influența

pendulilor distructivi și că ați pornit spre un scop străin printr-o poartă străină. Scopurile străine cer multă energie și trudă. Ale dumneavoastră, dimpotrivă, se realizează parcă de la sine, parcă ar fi unse. Găsiți-vă scopul și poarta și toate problemele se vor rezolva.

Ați putea să-mi spuneți: „Dacă nu știu ce vreau, cum pot să afl?” Iar eu vă pun o întrebare pe potrivă: dar v-ați gândit vreodată serios la acest lucru? Cât ar părea de ciudat, dar majoritatea oamenilor sunt atât de preocupați cu treburile pendulilor, ca niște adevărați roboți, că nu-și mai găsesc timp pentru sine, pentru sufletul lor. Întrebări de genul ce anume îmi doresc de la viață oamenii și le pun în fugă și le rezolvă tot în fugă, fără prea multă bătaie de cap, deoarece sunt copleșiți de problemele vieții. Nu e cazul să „faceți săpături”, va fi suficient să vă liniștiți un timp, să vă adunați gândurile și să auziți totuși murmurul stelelor dimineții.

Și dacă în general nu vă doriți nimic? Este o dovadă că potențialul dumneavoastră energetic este extrem de redus. Starea de depresie, apatia sunt o mărturie sigură că energia dumneavoastră abia vă ajunge pentru a vă menține existența. Va trebui să-i înmulțiți rezervele. Nu se poate ca sufletul dumneavoastră să nu-și dorească ceva. Sunteți prea epuizat ca să-l mai puteți auzi.

Spargerea stereotipurilor

Cu toate că despre penduli s-a vorbit destul de mult, vreau să mai dau câteva exemple despre modul în care aceștia te pot abate din drum. Puneți-vă întrebarea, nu cumva pendulul vă impune un scop străin sub masca unei propuneri cuviincioase. De exemplu, „un suflet bun” este chemat în ajutor. Acest ajutor poate fi pentru animale lipsite de apărare, pentru soldați răniți, pentru copii flămânzi sau persoane care au nevoie de ajutor, de grijă. Sau undeva oamenii luptă pentru libertate și acolo este nevoie de o inimă curajoasă. Sufletul bun imediat pornește într-acolo unde este nevoie de el.

În realitate acesta nu este un „suflet bun”, ci este „o rațiune bună” care nu e deloc bună, ci pur și simplu *este lipsită de suflet*. Această rațiune a uitat de sufletul ei și e grăbită să ajute sufletele altora. Este același lucru cu a-ți părăsi propriii copii când au un necaz și tu să-i salvezi pe alții. „Rațiunea bună” și-a băgat sufletul ei la cutie și a rămas singură cu gândurile sale pline de „înțelepciune”. S-a format un *pustiu interior*, iar acesta trebuie umplut cu ceva.

Pendulii propun imediat tot soiul de compensații. Vă vor arăta o foarte largă paletă de modalități de a vă pierde energia spre binele altora. Nu cumva însă individul răspunde așa de repede la chemările celorlalți tocmai pentru că în el este un mare pustiu? Nu cumva ceea ce se consideră de obicei a fi bunătate și receptivitate nu este altceva decât o mare pustietate sufletească? Pustiul sufletească al rațiunii se compensează cu grija față de alții, în timp ce trebuințele propriului suflet rămân nesatisfăcute. Penduli-

lor le convine ca această grijă pentru alții să fie apreciată drept suflet mare.

După cum vedeți, pendulii sunt foarte iscusiți în a forma stereotipuri foarte convingătoare. Dar nu este altceva decât o frumoasă demagogie. Și cum rămâne cu propriul dumneavoastră suflet? Nu cumva rațiunea îl lasă de izbeliște de dragul altora? De aceea vă recomand eu așa de insistent să întoarceți spatele pendulilor și să vă eliberați sufletul din cutie. Iubindu-vă propria persoană vă veți găsi propriul scop. În drumul spre acest scop veți putea să faceți o mulțime de lucruri bune și folositoare. Și, desigur, îi veți ajuta pe mulți sărmani și nefericiți, pentru că vi se vor ivi multe și nebănuite posibilități.

Dar, atâta timp cât scopul nu a fost definit, fiți foarte reticenți la orice fel de solicitare. Importanța interioară și cea exterioară trebuie să fie la nivel minim. Când se confruntă pendulii între ei au nevoie de un plus de energie.

Iată, doi penduli se pregătesc de confruntare. Unul se declară un adevărat eliberator și îl învinuiește pe celălalt că este dictator și că este un potențial agresor periculos. Pendulul „adevărat” are de fapt intenția să-și înghită concurentul, să-i ia petrolul sau alte resurse naturale. Dar nu scoate o vorbă despre acest lucru și desfășoară o largă campanie propagandistică pentru libertate și echitate.

Cineva, pătruns de propria importanță și aflat deja în cârligul pendulului, își spune: „Eu sunt cel care am să eliberez poporul asuprit și îi voi arăta eu acestui dictator și agresor!”. În timpul acesta, celălalt pendul își formează detașamentul său de susținători. Pendulul -dictator afirmă că el este adevăratul om bun și că celălalt, care s-a declarat eliberator, este de fapt un agresor. Un altul, plin și el de importanță, clocotește de mânie: „Cum au și declarat răz-

boi și pe mine nici nu m-au întrebat?! Am să ies în stradă și voi protesta vehement!” Țasta chiar poate să intre în război și să-și dea viața pentru libertatea altora.

După cum vedeți, adepții, atât ai unei grupări, cât și ai celei opuse, sunt atrași în lupta pendulilor din simplul motiv că importanța lor, interioară și exterioară, este vizibil crescută, iar în interior, au un gol sufletesc care, în ultimă instanță, nu numai că nu se va umple ci, dimpotrivă, se va accentua. Și ce vor căpăta aderenții atrași în luptă? Adepții războiului vor încerca să se convingă pe ei înșiși că ceilalți au fost înșelați, că războiul n-are nici un rost, că aduce tuturor numai nefericire. Adepții păcii primesc și ei un bobârnac peste nas. Același popor lipsit de apărare, care a fost atacat de pendulul-agresor, se grăbește să se deziacă de guvernul său, care a fost învins, și atacă ambasada țării care a apărut pacea, îi fură ajutoarele umanitare și devine slugarnic față de agresor.

Este foarte clar că idealurile mărețe pentru care luptă aderenții în bătălia pendulilor sunt niște baloane de săpun. În interior - pustiu sufletesc, iar la suprafață - o pojghiță strălucitoare de importanță umflată în pene. Oare toată această tevatură era necesară pentru sufletele aderenților atrași în lupta pendulilor?

Puteți verifica printr-un procedeu simplu dacă un anumit scop vă servește dumneavoastră personal sau nu. *Dacă grija pentru alții v-a fost indusă din afară – nu are importanță cum – înseamnă că scopul este unul străin.* Dacă însă grija pentru alții vine din interior, din adâncul sufletului, atunci acest scop poate să fie al dumneavoastră. De exemplu: „Îmi place să mă ocup de urmașii mei, pentru mine ei nu sunt o povară”. Sau: „Îmi iubesc copiii (nepoții) și îmi place să mă ocup de ei, să-i văd cum cresc, să mă

bucur împreună cu ei”. Dar când copiii vor crește, va trebui să vă căutați un alt scop.

Nimeni în afară de dumneavoastră nu vă poate spune ce scop să aveți. Există o singură modalitate de a-l afla: să înlăturați importanța, să întoarceți spatele pendulilor și să vă adresați sufletului dumneavoastră. Iubiți-vă înainte de toate pe dumneavoastră și îngrijiți-vă în primul rând de dumneavoastră! Numai așa vă puteți găsi drumul spre propriul scop.

Încă o greșeală a rațiunii este aceea că imediat ea încearcă să aprecieze realitatea obținerii scopului și să calculeze dinainte toate modalitățile și mijloacele. Doar totul trebuie să fie rațional! Dacă realitatea obținerii scopului este pusă la îndoială, atunci scopul fie este respins din principiu, fie e pus la păstrare. Cu o asemenea atitudine omul, niciodată nu va reuși să se înscrie pe o linie de reușită în viață. Ba dimpotrivă, reflectând asupra mijloacelor de realizare, el se va înscrie pe linia eșecului. I se învârtesc în gând tot soiul de scenarii posibile ale eșecului. Scopul nu va fi atins prin mijloace obișnuite, iar minunile nu apar atunci când ni le dorim noi. Într-adevăr, un scop greu realizabil se înfăptuiește foarte rar în cadrul unei mentalități obișnuite deoarece parametrii îndoielii nu corespund cu linia scopului.

Se va înfăptui o minune numai în cazul în care veți sparge stereotipul obișnuit și vă veți gândi nu la mijloacele de realizare, ci la scopul însuși. Și atunci, ceea ce înainte părea nerealist, acum va fi văzut dintr-o altă perspectivă. Pe neașteptate și parcă întâmplător vi se va dezvălui o cale total realistă pentru realizarea scopului. În mentalitatea obișnuită, aceasta va apărea ca o coincidență fantastică. În acest caz, rațiunii nu-i mai rămâne altceva de făcut decât

să ridice din umeri și să exclame: „Cine putea să știe?!”

Din punctul de vedere al Transurfingului, aici nu-i vorba de nicio minune. Pur și simplu v-ați reglat pe frecvența liniei-obiectiv, ați căpătat hotărârea de a avea și intenția exterioară v-a transferat pe această linie a vieții. Iar pe această linie a vieții vor apărea noi posibilități și se vor deschide porți despre care, pe vechea linie, nici nu puteați să bănuți.

Ne-am obișnuit într-atâta cu stereotipurile învechite, încât le numim experiența umanității. De fapt, ele sunt stereotipuri formate de penduli, iar oamenii sunt nevoiți să le accepte. Întreaga societate se bazează pe pendulii care trăiesc și se dezvoltă independent după propriile lor legi ca entități energoinformaționale care și-au subordonat aderenții. Influența lor asupra omului este într-atât de mare încât rațiunea acestuia și-a pierdut capacitatea de a gândi independent și conștient.

Să luăm, de exemplu, crimele germanilor naziști în anii celui de al doilea război mondial. Ei au săvârșit lucruri înfiorătoare. S-ar putea ca fasciștii să fi fost oameni foarte cruzi, cu înclinații patologice sadice? Nu, majoritatea dintre ei erau oameni la fel de normali ca mine și ca dumneavoastră! Ei aveau familii, îi iubeau pe cei apropiați și aveau grijă de ei. Întorși din război, ei s-au încadrat în viața pașnică și au redevenit oameni obișnuiți și cumsecade.

De ce în timp de război un familist cumsecade se transformă în fiară? Deoarece mintea lui se află sub puterea pendulilor. La propriu vorbind, fiind angrenați în bătălia dintre penduli, adepții lor nu-și mai dau seama ce fac. Acest lucru îl putem vedea și în comportamentul uneori brutal și lipsit de sens al adolescenților. Psihicul tânăr și

instabil este total lipsit de apărare și expus unor influențe nefaste. Să luăm la rând pe fiecare astfel de tânăr. Este el crud? Nicidecum și părinții pot să jure că nu este așa. Dar nimerind sub influența pendulului, făcând parte, de exemplu, dintr-un grup, el nu-și mai dă seama ce face. Rațiunea fiecărui membru al grupului literalmente doarme deoarece ea a fost prinsă în lațul pendulului. Vă amintiți de mecanismul transferului indus?

Tot răul, cruzimea și violența din lumea aceasta nu sunt provocate de natura, chipurile ticăloasă, a oamenilor, ci de natura lacomă a pendulilor. Sufletul uman nu cunoaște răul. Tot răul concentrat în rațiune este un atac al pendulilor distructivi.

Pendulii sunt cei care îi incită pe oameni să folosească violența și nu doar față de alții, ci și față de ei înșiși. Cum vi se pare această bravă sintagmă: „Cine nu riscă, nu câștigă?” Ea este, în sine, o provocare, un îndemn să-ți riști bunăstarea sau chiar viața în numele unei idei străine. Se înțelege că, dacă ideea este a ta și riscul este justificat, poate că merită să riști. Dar nu există ceva mai prostesc decât un risc nejustificat ce-ți periclitează sănătatea și viața.

Individul este provocat de către penduli la o acțiune riscantă pentru că teama, tensiunea și surescitarea celui ce riscă sunt felurile de mâncare preferate ale pendulilor. Folosind stereotipul falsului curaj sau ajutorul unui aderent concret, pendulul se străduiește să-și înhațe victima: „Nu sta! Arată de ce ești capabil! Doar nu vrei să pari fricos?” Și în clipa următoare omul plin de importanță se precipită să dovedească și celorlalți și lui însuși contrariul. Aflat în capcana unui fals stereotip, nici nu-i trece prin gând că el nu este obligat să dovedească nimănui nimic și că ar putea

pur și simplu să ignore părerea manipulatorilor.

Complexul de inferioritate îl determină pe om să-i facă jocul pendulului. Evident, un risc nejustificat nu este, nici pe departe, o manifestare de curaj, ci este strădania de a-și ascunde aceleași false complexe. Rațiunea dispune în mod iresponsabil de viața sufletului său în beneficiul unor stereotipuri îndoielnice. Sărmanul sufletel, făcut ghem, se uită neputincios la inveterata de rațiune, dar nu are ce face. Rațiunea se poartă cu sufletul, în cel mai bun caz, ca un ratat cronic care își varsă nimicnicia pe cei din jurul său, iar în cel mai rău caz, ca un alcoolic notoriu sau ca o vită turbată care își bate nemilos copilul lipsit de apărare.

Fie ca rațiunea dumneavoastră să se trezească dintr-o asemenea halucinație neguroasă. Ea are o minunată și neprețuită comoară – sufletul său. Unindu-vă sufletul și rațiunea, veți căpăta adevărata libertate și putere. Nu vă temeți să smulgeți din rădăcini stereotipurile create de penduli. Vi se va dezvălui adevărata natură a multor lucruri din această lume. *Distrugând stereotipurile, deschi-deți porțile ferecate.*

Scopurile proprii

Chiar de la bun început presupun că aveți o dorință scumpă sufletului și că vă și imaginați cam cum ar putea fi realizată. Chiar dacă nu aveți nicio idee, nu e nicio problemă. Dacă veți fi hotărât să aveți se va găsi o variantă. Cel mai important este să vă definiți adevărata dorință ar-

zătoare, să ajungeți la hotărârea de a avea și să acționați. Intenția transformă dorința în scop. Dorința fără intenție nu se realizează niciodată. Dar trebuie mai întâi să vă clarificați ce anume doriți de la viață. Formulările dezlănate de genul „vreau să fiu bogat și fericit” nu merg.

Imaginați-vă că vă plimbați prin oraș fără un scop anume. Hoinăriți pur și simplu. Unde veți ajunge? Nu se știe. Dacă vreți să ajungeți într-un anume loc, mai devreme sau mai târziu tot veți ajunge chiar dacă nu știți bine drumul. Așa este și în viață: dacă nu aveți un scop, înseamnă că sunteți corăbioara de hârtie pe un râu învolburat. Dacă aveți un scop și tindeti spre el, puteți să-l realizați. Dar s-ar putea și să nu-l realizați.

Doar într-un singur caz există o garanție de sută la sută că îl veți realiza: dacă este scopul dumneavoastră și dacă ajungeți la el prin poarta proprie. În acest caz, nimeni și nimic nu vă poate împiedica, deoarece cheia frale-ului sufletului dumneavoastră se potrivește ideal la lacătul drumului ales. Ce-i al dumneavoastră nu-l poate lua nimeni. Așa că nu vor fi probleme cu realizarea scopului. Problema este numai să vă găsiți scopul și poarta.

În primul rând, scopul nu este definit de unele cerințe temporare. El trebuie să răspundă la întrebarea: *ce doriți de la viață? Ce anume vă poate face viața plină de bucurii și fericire?* Numai acest lucru are importanță. Restul poate fi considerat umplutură, nesemnificativ, coaja ce rămâne de la penduli.

Găsiți-vă un scop principal. Realizarea acestuia va atrage după sine îndeplinirea tuturor celorlalte dorințe. Dacă nu vă vine nimic concret în minte, atunci pentru început puteți formula un astfel de scop general: doriți de la viață confort și prosperitate.

Ce înseamnă în accepțiunea dumneavoastră confort și prosperitate? Necesitatea de a avea o casă, o mașină, îmbrăcăminte frumoasă și alte atribute ale unei vieți confortabile poate fi înlocuită cu un singur scop – să aveți un loc de muncă bine plătit. Dar după cum vedeți, acesta nici măcar nu este un scop, ci este poarta care nici ea nu este prea clară.

Un serviciu bine plătit poate fi înlocuit cu ceva și mai concret – să deveniți un foarte bun specialist, dacă nu chiar unicul, în domeniul dumneavoastră de activitate. Care este dorința sufletului dumneavoastră? Aici apare întrebarea: acoperă oare această activitate toată rațiunea vieții dumneavoastră? Dacă lucrurile stau astfel, înseamnă că aveți noroc – scopul și poarta coincid. Să presupunem că vă ocupați exact cu ceea ce vă trage inima – un anumit domeniu al științei, culturii sau artei. Deci, ocupându-vă cu lucrul dorit, veți putea face descoperiri sau veți putea crea capodopere. Înseamnă că pe o asemenea linie a vieții fericirea se află aici și acum, nu undeva în viitor. Toate atributele unei vieți confortabile, pe care alții le obțin cu mare trudă, vor veni singure ca ceva ce se înțelege de la sine. Vă aflați deci pe drumul dumneavoastră. Chiar dacă această îndeletnicire, fie ea și plăcută, nu este unica ocupație care vă umple existența de bucurie și vă asigură atribuțiile de confort, categoric înseamnă că o putem considera doar poartă dar nu o putem numi scop. Nu uitați că scopul dumneavoastră trebuie să vă transforme viața într-o sărbătoare, cu toate atributele corespunzătoare. Nu vă gândiți deocamdată la mijloacele de realizare, adică la porți. Principalul este să vă stabiliți scopul, iar porțile se vor găsi cu timpul singure.

Răspundeți-vă la întrebarea: *către ce anume mă*

cheamă inima ca să-mi fie viața o sărbătoare? Lăsați la o parte orice gând cu privire la prestigiu și gradul de accesibilitate ale scopului propus. Nu trebuie să vă preocupe niciun fel de limitări. Dacă nu credeți, încercați totuși, prefaceți-vă că totul vă este accesibil și că nu vă rămâne decât să alegeți. Nu vă sfițiți și comandați cu toată convingerea.

Ați vrea să aveți o barcă? Dar ce ați zice de un iaht?

Ați vrea să aveți un apartament? Dar ce ați zice de o vilă?

Ați vrea să fiți șef de departament? Dar ce ați zice de funcția de președinte al unei corporații?

Ați vrea să lucrați mult ca să câștigați mulți bani? Dar ce ați spune să nu lucrați deloc și să trăiți în belșug?

Ați vrea să vă cumpărați un teren ieftin și să vă construiți o casă? Dar ce ziceți de o insulă proprie în Marea Mediterană?

Astfel de „Dar ce ați zice de...?” pot continua la nesfârșit. Nici nu vă imaginați cât de modeste sunt cererile dumneavoastră în comparație cu ceea ce ați putea să obțineți dacă ați merge spre scopul dumneavoastră intrând prin poarta dumneavoastră.

Nu vă ghiciți dorința apelând la rațiune. Nu regretați timpul pe care-l consumați pentru a afla ce-și dorește sufletul. Expresia „îmi doresc din tot sufletul” vorbește de la sine. Ea exprimă nu o părere, ci o atitudine. Părerea este produsul activității mentalului. Atitudinea vine din adâncul sufletului și de aceea numai ea poate să determine care scopuri sunt ale dumneavoastră și care sunt străine. Când vă definiți scopul, puneți-vă întrebarea: „Cum mă simt în „coaja” scopului pe care mi l-am realizat?”

Să presupunem că v-ați ghicit dorința. Ca să verificați dacă dorința vă aparține sau nu, formulați-vă următoarea

rele două întrebări. Prima: Într-adevăr îmi trebuie acest lucru? A doua: Totuși îmi trebuie cu adevărat? Încercați să potriviți la dorința exprimată toate însușirile unui scop străin.

Cu adevărat vă doriți din tot sufletul acest lucru sau doar *vreți să vă doriți*? Nu cumva încercați să vă dovediti ceva dumneavoastră înșivă și celorlalți? Într-adevăr doriți? Sau o faceți ca un tribut plătit modei sau prestigiului? Unui invalid s-ar putea să i se pară că își dorește din toată inima să patineze. În realitate, un asemenea scop pornește nu din inimă, ci din amărăciunea provocată de neputința sa. Un scop te incită atunci când este inaccesibil. Dacă este greu de realizat, încercați să renunțați la el și urmăriți-vă. Dacă simțiți o ușurare, înseamnă că scopul este străin. Dacă încercați un sentiment de revoltă și nevoia de a protesta, scopul poate fi al dumneavoastră.

Unicul criteriu sigur în alegerea scopului îl constituie disconfortul sufletesc. *Este reacția negativă a sufletului la decizia luată de rațiune.* Starea de confort sufletesc se poate controla numai după ce rațiunea a luat o decizie în privința scopului său. Imaginați-vă că v-ați atins scopul și totul a rămas în urmă. Imediat după, nu mai vorbiți despre el și ascultați-vă sufletul. Vă e bine sau rău? Dacă în starea de mulțumire se strecoară o teamă sau o senzație de apăsare, înseamnă că sufletul spune clar „nu”. Rațiunea nici nu poate să își imagineze câte neplăceri ascunde în sine un scop prezentat într-un ambalaj atrăgător. Dar iată, sufletul simte.

Sentimentul de disconfort poate să fie vag, neclar. Să nu confundați stinghereala sufletului cu disconfortul. Așa cum s-a arătat în capitolul precedent, sfioșenia este un fel de timiditate datorată ineditului situației: „Oare toate

acestea sunt pentru mine?" *Disconfortul sufletesc este o senzație de apăsare, de piatră pe inimă care se manifestă slab pe fundalul unor judecăți optimiste ale rațiunii.* Se poate scăpa de stânjeneală cu ajutorul slide-urilor, pe când de disconfortul sufletesc nu se poate scăpa niciodată. Ar fi cea mai mare greșeală să considerați că nu meritați. E o prostie! Vă puneți singuri o astfel de etichetă primitivă. Pendulii sunt cei care v-au făcut să vă puneți singuri o astfel de etichetă primitivă. Meritați tot ce-i mai bun. În orice caz, nu vă grăbiți să luați o hotărâre definitivă în legătură cu scopul. Faceți proba cu slide-urile. Dacă vedeți că sentimentul de apăsare nu cedează în timp, înseamnă că disconfortul sufletesc este cauza.

Dacă acest sentiment de apăsare este legat de unele aspecte ale scopului în sine, înseamnă că scopul este străin, este al altcuiva. Dacă aveți o stare de disconfort la gândul că scopul este greu de atins, înseamnă că el nu intră în zona de confort sau că v-ați ales o poartă străină. *Nu vă gândiți prin ce mijloace vă veți realiza scopul; mai întâi stabiliți-l cu exactitate.* Dacă nu vă vedeți în rolul pe care vi l-ați dorit, este posibil să nu fiți încă pregătit pentru el. Zona de confort poate fi lărgită cu ajutorul slide-urilor. Cât privește poarta, nu vă faceți griji. Vi se cere doar să fiți hotărât; în felul acesta, mai devreme sau mai târziu, intenția exterioară vă va arăta poarta necesară.

Nu vă lăsați tentat să vă alegeți ca scop banii. Chipurile, dacă voi avea bani, toate problemele se vor rezolva, voi ști ce să cumpăr. Aduceți-vă aminte de valiza plină cu bancnote din capitolul „Slide-uri”. Acolo spuneam că banii nu pot constitui un scop, ei sunt doar un atribut însoțitor. Puteți să fiți de acord imediat cu o asemenea poziție, dar țineți seama că nu este o simplă afirmație. Ne-am

obișnuit atât de mult cu banii, încât practic putem să exprimăm orice în echivalentul bănesc. Banii sunt însă o categorie abstractă, destinată rațiunii și nicidecum sufletului. Sufletul nu știe ce se poate face cu banii pentru că el nu poate gândi abstract. Scopul final trebuie să fie pe înțelesul sufletului. El are nevoie să afle ce vreți să faceți cu banii pe care doriți să-i obțineți: o casă, un cazinou, o insulă etc. Nu vorbim de mijloacele prin care pot fi obținuți, dar măcar să-i facă plăcere sufletului.

Până când contabilitatea interioară nu va număra mijloacele necesare nu veți reuși să stabiliți care vă este scopul și să vă și reglați pe obiectiv. Activați-vă Supraveghetorul și fiți pe fază ori de câte ori rațiunea încearcă să evite răspunsul la întrebarea: „Ce-mi doresc de la viață?” Stereotipul că scopul este greu de realizat este cel mai puternic, așa că va trebui să aveți răbdare. Rațiunea va încerca să răspundă la o altă întrebare: „Cum să-l realizez?” Hei, și acum sufletul îi va spune rațiunii: „Tu să taci! Asta nu e grija ta, noi alegem jucăria!”

Trebuie să tindeți să vă eliberați de pendulii distructivi, dar acest lucru nu înseamnă să vă izolați. Întreaga societate se află sub influența lor și de aceea nu vă rămâne decât fie să plecați în Himalaya, fie să vă căutați pendulii potriviți. Pustnicilor le este ușor „să discute cu Eternitatea” deoarece se află departe de penduli. E suficient însă să-l aduci pe unul dintre pustnici în mediul agresiv al pendulilor că acesta își pierde imediat și echilibrul și capacitatea de a se detașa.

Scopul dumneavoastră ține și el de un anumit pendul. Asta nu înseamnă că ar exista vreun pericol; numai că scopul trebuie să fie cel adevărat. Găsiți-vă scopul și pendulul va fi nevoit să vă considere drept un favorit. Puteți

chiar să creați un nou pendul. Important este să vă exercitați dreptul de a alege liber și să nu permiteți pendulilor să vă țină sub control.

Analizând și cugetând nu vă veți putea defini scopul. Adevăratul scop îl poate identifica doar sufletul. Analiza este o activitate a rațiunii. Sufletul nu știe să gândească. El e capabil doar să vadă și să simtă.

În procesul de căutare a scopului, sarcina rațiunii nu este aceea de a căuta. Ea va proceda ca de obicei, adică va analiza și va construi lanțuri logice pe baza unor stereotipuri și etichetări. Dacă ne-am putea găsi calea în acest fel am fi cu toții fericiți.

Sarcina rațiunii este aceea de a filtra toate informațiile exterioare dar să fie foarte atentă la confortul sufletesc. Rațiunea trebuie doar să-și stabilească o directivă: caut ceva care să-mi transforme viața într-o sărbătoare. După aceea se lasă informația exterioară să treacă prin filtrul ei și să urmărească ce simte sufletul din perspectiva acestei „directive”.

Căutarea expresă a drumului nu duce la nimic. Nu vă neliniștiți, așteptați și observați. Dacă rațiunea s-a orientat spre căutare, informația va veni ea singură. La un moment dat veți primi informații care vă vor stârni un viu interes. Important este ca în momentul acela rațiunea să fie atentă la confortul sufletesc.

Puteți să și grăbiți apariția informației necesare. Pentru aceasta ar fi foarte util să vă lărgiți sfera de interes. Duceți-vă acolo unde n-ați mai fost: la muzeu, în excursii, la concerte, filme, în alte cartiere ale orașului, la o librărie, oriunde. Nu trebuie neapărat să căutați ceva, ci doar să vă lărgiți gama de informații și să observați.

Nu vă stabiliți un termen precis nu vă precipitați și

nu transformați căutarea scopului în obligație. Puneți-vă în gând un fel de directivă: *eu caut acel ceva care îmi va transforma viața într-o sărbătoare.*

Urmăriți ce anume simțiți și faceți-o mai atent decât o făceați înainte. Această directivă trebuie să funcționeze în permanență ca un fundal. Orice informație care vă parvine, treceți-o printr-un filtru interogativ; ce simt oare, îmi place sau nu?!

Mai devreme sau mai târziu veți primi un semn sau o informație care ar putea să vă facă să vibrați: „Da, îmi place!” Suciți informația pe toate părțile și urmăriți dacă vă simțiți confortabil.

În sfârșit, nu mai sunteți tentați să vă gândiți la mijloacele de realizare și v-ați definit scopul. Când va apărea și hotărârea de a avea și de a acționa în vederea realizării telului, atunci stratul lumii dumneavoastră va suferi o transformare uimitoare. Și iată cum se va petrece lucrul acesta.

V-ați eliberat de povara falselor scopuri și acum respirați ușurat. Nu mai sunteți în situația să faceți niște lucruri la care nu vă trage inima. Ați renunțat la lupta pentru o fericire iluzorie în viitor și v-ați permis să aveți – aici ai acum. Mai ieri vă străduiați să umpleți pustiul sufletesc cu surrogatele ieftine propuse de penduli. Iar acum, rațiunea a lăsat sufletul să iasă din cutie și a apărut uimitorul simțământ de ușurare și eliberare de parcă ar fi venit primăvara și v-ați fi trezit din amorțeala iernii. Senzația de apăsare a dispărut. Recunoașteți că e mult mai plăcut să acționezi pentru propriul scop, știind că ați găsit în interiorul dumneavoastră ceea ce anterior vă străduiați să găsiți în lumea exterioară. Rațiunea a renunțat la povara scopurilor altora și la gândurile fără rost și a lansat sarcina necesară în stra-

tul lumii sale. Sufletul și-a ales jucăria și de bucurie sare și bate din palme. Ați distrus falsul stereotip și v-ați permis să aveți, deși era fals că scopul este inaccesibil. De aceea vi s-au deschis larg porțile care odinioară erau ferecate. În sfârșit, rațiunea a ajuns să priceapă că scopul este într-adevăr realizabil. Acum viața va fi o sărbătoare deoarece sufletul, radiind de bucurie, va țopăi într-un picior alături de rațiunea care și-a plasat scopul în câmpul lumii sale. Ținându-se de mână, sufletul și rațiunea merg voios pe drumul drept și plăcut spre fericirea care este deja aici și acum.

Porțile dumneavoastră

Dacă în drumul spre țel vor apărea mereu obstacole, înseamnă fie că a fost ales un scop străin, fie că mergeți spre țel intrând printr-o poartă străină. Unicul lucru în viață care trebuie considerat *important* este definirea scopului propriu și a porții proprii. Năzuind spre scopuri străine puteți să vă pierdeți întreaga viață fără a obține ceva. Nimic nu-i mai trist decât recunoașterea că toate eforturile au fost depuse în zadar și că viața a fost o nereușită.

Pendulii i-au învățat pe oameni să facă „ce este necesar” dar să considere că este obligatoriu. Stereotipul *necesității impuse* a fost folosit până la absurd: s-ar putea crede că viața este un termen pe care toți trebuie să-l respecte. Omul s-a obișnuit așa de mult cu necesitatea, încât adevăratele înclinații ale sufletului au fost înghesuite în cel

mai îndepărtat colț al conștiinței în așteptarea unor vremuri mai bune. Dar iată că viața se apropie de sfârșit iar timpurile mai bune nu ajung să vină.

Fericirea licărește mereu undeva în viitor. Falsul stereotip afirmă că pentru ca acest viitor să vină, trebuie ca el să fie cucerit prin muncă. De cele mai multe ori oamenii renunță la ce le place din rațiuni materiale. Treburile se împart în două categorii: cele care ne plac și munca propriu-zisă care să ne aducă profit. În afară de alegerea unor scopuri false, necesitatea impusă este încă una dintre metodele pendulilor în încercarea lor de a-l îndepărta cât mai mult pe individ de calea sa.

Într-adevăr, chiar și cu un hobby poți să câștigi bine, dacă acesta ți-e scopul. Dacă sunteți nevoit să renunțați la ceea ce vă place doar pentru că nu aduce nici-un venit, atunci trebuie să stabiliți foarte clar dacă aceasta are legătură cu scopul ales de suflet. Lucrurile care vă plac, vor putea ele să vă prefacă viața într-o sărbătoare? Dacă aceste lucruri nu au legătură cu scopul ales, nu se poate spune cu certitudine dacă aduc sau nu un venit. Dacă sunteți conștient că despre ele este vorba, atunci așteptați ca în viața dumneavoastră să-și facă apariția atributele confortului. Dacă scopul coincide cu poarta, omul nu are de ce să se teamă cu privire la îndeplinirea materială. El și așa va avea totul, dacă va dori acest lucru.

Dar, falsul stereotip al necesității impuse nu-i permite omului să se dedice în întregime scopului său. O sumedenie de exemple pot servi drept confirmare. Iată unul dintre ele: un tip ciudat merge la lucru ca toată lumea, iar în timpul liber creează sau inventează. Nici nu-i trece prin cap că poate vinde pe bani grei creațiile sale. El trăiește în sărăcie, având convingerea absolută că pentru un colț de

pâine trebuie să muncească cu abnegație. Iar cât privește pasiunea, asta este numai așa „pentru suflet”. Înțelegeți ce se petrece? Acest om îl slugărește pe un nene tot timpul vieții sale; și zice că este necesar s-o facă pentru ca să își asigure existența. Iar sufletul lui primește doar niște firimi-turi, rămase după timpul de muncă petrecut la acest nene. Și atunci te întrebi: pentru cine trăiește acest om? Pentru acel nene?

Dacă scopul dumneavoastră coincide cu poarta dumneavoastră, vă puteți îmbogăți prin hobby-ul pe care îl aveți. Realizarea scopului atrage după sine satisfacerea tuturor celorlalte dorințe, *iar rezultatele vor depăși orice așteptări*. Să nu vă îndoiiți de cele afirmate pentru că în lumea aceasta tot ceea ce e făcut cu suflet costă foarte mult. Și dimpotrivă, rezultatele muncii rațiunii sunt prețuite foarte slab. După cum știți, adevăratele capodopere se nasc din unitatea sufletului și a rațiunii. Pe calea spre scopul urmărit veți realiza capodopere, dacă nu le veți permite pendulilor să vă întoarcă din drumul ales. În acest caz, totul este simplu: să vă urmați calea și să nu vă lăsați amăgiți de tertipurile pendulilor. Mai devreme sau mai târziu veți obține un succes grandios.

Mai complicat este atunci când scopul nu coincide cu poarta. De aceea, înainte de a lua hotărârea, trebuie să vă gândiți foarte bine. Scopul dumneavoastră nu are cum să vă complice viața. Dimpotrivă, alegându-vă scopul, vă simplificați viața și vă eliberați de o mulțime de probleme. Nu vă grăbiți cu alegerea porții. Important este să aveți hotărârea de a avea și se va găsi și poarta. Dacă nu vă dați seama cam unde s-ar afla poarta dumneavoastră, lucrați cu slide-urile și lărgiți-vă zona de confort. Renunțați la importanță, renunțați la dorința de a realiza scopul. Imediat

ce vă veți *permite să aveți*, intenția exterioară vă va sugera varianta potrivită.

Poarta dumneavoastră este acel drum care vă va conduce spre scopul dumneavoastră. După ce v-ați definit scopul, puneți-vă întrebarea: în ce mod poate fi obținut acest scop? Mai devreme sau mai târziu, intenția exterioară vă va dezvălui diferite posibilități. Sarcina pe care o aveți este să găsiți printre ele chiar poarta dumneavoastră. Analizați toate variantele posibile. Fiecare variantă va trebui să fie supusă testului de confort sufletesc. Aici puteți să aplicați aceleași principii ca și la alegerea scopului.

Să presupunem că aveți ca scop să fiți o persoană cu o situație materială bună. Atunci trebuie să stabiliți care vor fi mijloacele care vă vor asigura acest statut. Doar banii nu vin așa de simplu, în plus, are importanță și ce anume reprezintă persoana respectivă. Ea poate să fie o stea a show business-ului, un mare industriaș, un finanțist, un mare specialist, moștenitorul cuiva etc. Prin urmare, ce doriți să fiți? Trebuie să vă găsiți propria cale spre bogăție – ceva care să vă fie aproape de suflet. Ca să aflați, întrebați-l chiar pe suflet, nu o întrebați pe rațiune. Rațiunea este produsul mediului social. Iar acesta este susținut de penduli. Mediul social va spune: „Fii o somitate, un politician, un bogătaș – așa vei căpăta prestigiu!”. Dar cum fericirea dumneavoastră nu prezintă interes pentru pendul, el nu vă va ajuta să găsiți nișa necesară în această viață.

Rațiunea și amicii vă sugerează că trebuie să vă găsiți o slujbă bine plătită, de exemplu, aceea de avocat. Toți spun că devenind un avocat foarte bun, poți câștiga o grămadă de bani. Sigur că v-ați dori să câștigați mulți bani, dar s-ar putea ca această poartă să nu fie a dumneavoastră. Prin ea nu puteți ajunge chiar acolo unde vă doriți. Dacă

scopul a fost bine ales, atunci poarta vă va deschide asemenea posibilități la care nici nu v-ați gândit. Să presupunem că cerințele dumneavoastră sunt – o casă proprie, o mașină, un salariu bun. Intrând pe poarta proprie veți obține atât de mult, încât fostele cerințe vor părea de-a dreptul caraghioase. Dar pentru aceasta nu trebuie să greșiți atunci când vă alegeți poarta.

Să nu vă grăbiți. Altfel vă veți irosi timpul și eforturile și veți face o alegere greșită. *Pentru definirea scopului și a porții vă pot fi necesare câteva luni de zile.* În tot acest timp va trebui să țineți un fel de „post de impecabilitate” – va trebui să nu vă abateți de la principiile Transurfingului. Le cunoașteți deja.

În primul rând – conștientizarea. Trebuie să vă motivați în mod conștient acțiunile pe care le veți întreprinde. Să vă dați seama dacă ați înțeles regulile jocului sau dacă, fără să vreți, vă supuneți pendulului.

Urmăriți care este nivelul importanței interioare și exterioare. Gândiți-vă la scopul și poarta dumneavoastră ca și cum le-ați avea deja. Nu vă gândiți la prestigiu, la inaccesibilitate și la necesitate. Renunțați la orice fel de importanță. Ceea ce aveți este ceva obișnuit pentru dumneavoastră.

Împăcați-vă de la bun început cu un posibil insucces. Dacă este o reușită – e bine; dacă nu e posibil așa ceva, înseamnă că nu a fost să fie pentru dumneavoastră și nu aveți de ce să vă amărâți. Permiteți-vă și să greșiți. Lăsați loc în viața dumneavoastră și pentru o eventuală înfrângere, numai că aceasta trebuie să fie sub control. Mai mult decât atât, din expunerea pe care o voi face în continuare veți afla că nereușita, deși vă produce ciudă, nu este niciodată o înfrângere, ci este încă un jalon pe care l-ați de-

pășit în drumul spre scopul propus.

Asigurați-vă că poarta respectivă poate fi înlocuită. Nu renunțați dintr-o dată la poarta anterioară, nu dărâmați punțile în urma dumneavoastră, acționați prevăzător. Nu mizați totul pe o singură carte. Lăsați-vă căi de rezervă.

Continuați să rulați în gând slide-ul scopului dumneavoastră. În felul acesta vă lărgiți zona de confort și vă reglați pe frecvența liniei-obiectiv. Intenția exterioară vă va sugera informația necesară.

Ca să nu ratați această informație porniți în gând slide-ul de căutare a scopului și a porții. Treceți prin acest slide toate datele lumii exterioare. Apreciați dacă vă convine sau nu acest slide. În același timp ascultați murmurul stelelor dimineții și nu ce vă spune rațiunea. *Nu este important să vă gândiți la ce vă spun ele, important este ce simțiți – dacă ceva vă apasă sau dimpotrivă, vă dă aripi.* Acest lucru trebuie să-l urmăriți. Fiți atenți la ce vă spune sufletul despre fiecare informație. La un moment dat el va vibra și va exclama: „Asta este!”

Din nou, nu vă grăbiți. Lărgiți-vă zona de confort și reglați-vă gândurile pe linia-obiectiv. Faceți acest lucru până când vi se conturează o concepție clară, legată de scop și de poartă. Va trebui să ajungeți la o concluzie clară: „Da, asta este ce-mi doresc și asta îmi va transforma viața în sărbătoare”. Sufletul va cânta, iar rațiunea își va freca mâinile de mulțumire.

Dacă deja sufletul cântă, dar rațiunea încă se mai îndoiește, lărgiți-vă din nou zona de confort. Aceasta vă va permite să distrugeți falsul stereotip că lucrul acela este inaccesibil și nerealist. Știți de ce poarta vi se pare inaccesibilă? Pentru că a închis-o falsul stereotip al inaccesibilității care se află în mintea dumneavoastră. Când veți dis-

truge stereotipul, poarta se va deschide.

Eu nu vă cer să mă credeți pe mine sau pe oricine altcineva. Nu veți reuși niciodată să vă convingeți rațiunea să creadă. Rațiunea în mod invariabil va accepta numai faptele. Așa că, pentru ca poarta să devină reală pentru rațiune trebuie să vă transferați pe linia-obiectiv a vieții. Acest lucru se poate obține numai cu ajutorul unui slide – scop. La începutul liniei, scopul este doar ceva de viitor, dar pentru rațiune căile de realizare a acestuia deja se întrevăd. *Este inutil să vă autoconvingeți și să luptați cu stereotipul.* Nu astfel veți reuși să distrugeți stereotipul. *El va pieri de la sine când intenția exterioară vă va arăta că pe linia-obiectiv există noi posibilități.* De aceea vă atrag atenția: nu încercați să vă convingeți și să luptați cu stereotipul. *Tot ceea ce trebuie să faceți este să vă rulați sistematic în gând slide-ul-scop.* Acestea nu sunt niște exerciții sterile care au doar un caracter speculativ ci înseamnă mișcare concretă spre scop.

Nu uitați că realizarea materială are inerție și intenția exterioară nu poate să facă imediat comanda. Aveți răbdare. Iar dacă nu mai aveți, înseamnă că doriți cu ardoare să vă realizați scopul cât mai repede. Luați-o de la capăt și diminuați importanța. Doriți, deci aveți dubii că ați putea să îl realizați. Lărgiți-vă din nou zona de confort până când veți vedea că se deschid reale perspective.

Pendulii pot să vă mascheze poarta sub învelișul unei false lipse de importanță și de valoare. *Tot ceea ce puteți să faceți cu ușurință și cu plăcere, fără să vi se impună, are importanță și valoare.* Aveți toate calitățile. Orice prostie pe care ați putea să o faceți pentru că ăsta e genul dumneavoastră, nu are nicio valoare, în schimb ar putea să vă servească drept cheie la poarta necesară. Încer-

cați să vă direcționați „neseriozitatea” ce vă caracterizează spre porțile serioase.

De exemplu, dacă aveți reputația de „flecar de două parale”, s-ar putea să deveniți un excelent comic. Dacă alții spun că nu știți decât să vă gătiți, este posibil ca poarta dumneavoastră să se deschidă pentru profesia de top-model, fotomodel sau modeling. Dacă vă enervează modul cum se face publicitatea și bombăniți că reclama cutare e prost făcută și că ar putea fi făcută cu totul altfel, lucrul acesta nu înseamnă doar că sunteți nemulțumit, ci s-ar putea să fie o dorință ascunsă de a vă manifesta capacitățile în acest domeniu. Am enumerat câteva exemple, cazuri particulare. „Nulitatea” personală se poate manifesta sub o formă cu totul neașteptată. O veți descoperi dacă îi veți întoarce spatele pendulului și vă veți îndrepta atenția spre sufletul dumneavoastră. Gândiți-vă că dacă vă fac plăcere unele prostioare pe care le mai faceți, s-ar putea ca acest lucru să însemne ceva.

Tot ce am spus se referă la procesul de alegere a porții. Să presupunem că vă aflați deja pe drumul spre scopul ales. Există o modalitate să vedeți dacă aceea este poarta potrivită. Dacă în drum spre scop obosiți, vă pierdeți energia, faceți eforturi deosebite, înseamnă că nu este cea potrivită. Și, invers, *dacă sunteți cuprins de entuziasm când faceți ceva care vă apropie de scop, puteți să aveți certitudinea că este chiar poarta dumneavoastră.*

Mai există o modalitate de vă da seama că poarta este cea adevărată. O poartă străină poate să simuleze că ar fi a dumneavoastră; pare că s-ar deschide pentru dumneavoastră dar, în ultimul moment, se închide cu zgomot, chiar când sunteți gata să intrați. Rezultă că, intrând printr-o poartă străină s-ar putea ca totul să pară normal, dar, în fi-

nal, să fie un eșec. Înseamnă că n-a fost poarta dumneavoastră. Așa se și manifestă perfidia pendulilor care în mod special deschid porți accesibile pentru toți ca să atragă cât mai mulți aderenți.

De regulă, lângă porțile dumneavoastră nu se îngheșuie nimeni. Și chiar dacă ar fi mulți amatori care să vrea să intre prin ea, toți se vor retrage imediat și vă vor lăsa să intrați. Porțile accesibile tuturor sunt deschise pentru toți, dar trec prin aceste porți doar câțiva. Amintiți-vă încă o dată cum pendulii creează mitul carierelor strălucitoare ale starurilor și se străduiesc să își subordoneze cât mai mulți indivizi folosind regula „fă ca mine!”. Oamenii atrași de miraj se îngheșuie să intre toți prin aceeași poartă, deși propriile lor porți, aflate în apropiere, sunt absolut libere.

Dar, pentru dumneavoastră s-ar putea să se închidă și această poartă dacă ați încălcat grosolan legea echilibrului. De exemplu, un scop are pentru dumneavoastră o prea mare însemnătate și puneți totul pe o singură carte. Poarta aceasta s-ar putea deschide din nou dacă veți scădea din importanță. Despre aceasta vom vorbi la sfârșitul acestui capitol.

Intenția

Cred că dacă ați consumat ceva timp pentru definirea scopului și a porții înseamnă că aveți și intenție. *Intenția transformă dorința în scop.* Dorința fără intenție nu se realizează niciodată. Nici visurile nu se împlinesc. Prin ce se deosebește scopul de vis? Prin același lucru prin care intenția se deosebește de dorință. Dacă aveți intenție, visul se transformă în scop. Visurile goale și castelele de nisip nu pot schimba nimic. Numai intenția este capabilă să schimbe viața, cu alte cuvinte, hotărârea de a avea și de a acționa.

Să presupunem că ați reușit să vă definiți scopul și sunteți ferm hotărât să-l realizați. Ardeți de nerăbdare să începeți să acționați cât mai curând. Acum este cazul să vă temperați. Nu mai dați importanță scopului, renunțați la dorința de a-l atinge și păstrați doar hotărârea de a avea. Rămâne doar să acționați în cadrul intenției pure, adică să îndepliniți tot ceea ce vi se cere *fără patimă și fără insistență.*

Singurele lucruri care pot să strice totul pe drumul spre țel sunt responsabilizarea excesivă, stăruința, asiduitatea și coerciția. În concepția noastră obișnuită acest lucru sună ciudat. Dar eu sper să nu vi se mai pară nimic nelalocul lui. Haideți să punem totul cap la cap.

Mergând spre scop prin poarta proprie, nu este nevoie să depuneți eforturi în plus. Nici să vă impuneți constrângeri. Dacă lucrurile nu stau așa, înseamnă ori că scopul este străin, ori că poarta este străină. Dar rațiunea s-a obișnuit să lupte, să depășească obstacolele. Toate pro-

blemele le creează rațiunea atunci când ea începe să dea lucrurilor o importanță excesivă și să lupte împotriva cursului variantelor. Linia vieții dumneavoastră conține un minim de piedici, dacă nu vă veți lega de importanță.

Trebuie să mergeți spre scopul propriu exact cum vă duceți spre corespondența de la cutia poștală. Ce rămâne din intenție dacă o eliberați de importanță și de dorința de a vă atinge scopul? Numai hotărârea de a avea și de a porni. Nu vă faceți o problemă din ce veți găsi în cutia poștală ci pur și simplu duceți-vă spre ea! Nu vă gândiți la problemă – acționați, fie ce-o fi! și problema se va rezolva.

În apă poți să înaintezi în două feluri: vâslind cu mâna sau folosind vâsle.

Intenția interioară a rațiunii te îndeamnă să vâslești cu mâinile, să grăbești lucrurile: „Eu insist, eu vreau neapărat să...”. Intenția exterioară acționează într-alt mod: „Așa trebuie și gata!” *Atâta timp cât veți persista, nu-i veți da posibilitatea intenției exterioare să realizeze scopul pe cursul variantelor.* De unde să știe rațiunea cum anume va putea fi realizat scopul?

Deplasarea spre adevăratul scop prin propria poartă este ca mersul pe un drum bătătorit. Nimeni și nimic nu vă împiedică, dacă importanța este la nivelul minim și dacă nu luptați împotriva cursului variantelor. Întrucât mergeți pe calea proprie, nu aveți de ce vă teme, chiar dacă apar dificultăți temporare. Permiteți-vă să vă bucurați de viață și acceptați totul ca pe un dar. Dacă sărbătoarea este umbrită de ceva, încercați să determinați unde ați *dat prea multă importanță*. Ce vă apasă? La această întrebare există un răspuns-standard: fie vă impuneți constrângeri, fie nu aveți suficientă răbdare pentru a vă atinge scopul, fie acordați o importanță excesivă unui anume lucru. Nu vă pripiți.

Gândurile și sentimentele apăsătoare pot să apară ca urmare a unei zone minime de confort. Să presupunem că în urma realizării scopului trebuie să primiți o sumă mare de bani. Imediat apar o serie de gânduri alarmante: „unde să-i țin?”, „ar fi mai bine să-i investesc în ceva?”, „dar dacă îi pierd?”, „dacă mi-i fură cineva?”. Dacă este așa, înseamnă că nu sunteți încă pregătit să-i aveți. Când realizarea visului are tangențe cu probleme de genul acesta, în mod inevitabil apare o încătușare sufletească și o tendință neconștientizată de eliberare de tot ce înseamnă probleme. În acest caz, intenția exterioară va lucra împotriva dumneavoastră.

Dorința de a avea este necesar să fie susținută în permanență. Dar nu e necesar să vă siliți să rulați mereu în gând slide-ul scopului. Sigur că vă face plăcere să vă gândiți la scopul dorit. Dar nu trebuie nici să încercați să vă autoconvingeți: nu veți obține rezultatul scontat. Intenția, spre deosebire de autoconvingere, înseamnă că decizia a fost luată și nu e cazul să mai reflectați. Realizarea scopului e sigură. *Orice îndoială va dispărea de la sine dacă vă veți lărgi zona de confort.*

Vreau să vă feresc de o mare greșală. Există încă un stereotip fals, care te îndeamnă să te gândești numai la desfășurarea fericită a evenimentelor. Oricât ar părea de ciudat, acesta chiar este un stereotip fals. Vedeți câte sunt? Ce credeți, veți reuși să vă gândiți numai la succes? Mă îndoiesc. Dacă veți tinde să eliminați din scenariul dumneavoastră variantele negative, nu va rezulta nimic. Nu veți reuși să vă convingeți rațiunea că totul va merge ca pe roate. Rațiunea va simula că vă crede; ea este în stare de așa ceva. Cu toate acestea, în adâncul sufletului veți avea îndoieli, pentru că și rațiunea are îndoielile ei. Sufletul va

găsi negreșit varianta negativă – la magazie, acolo unde a aruncat-o rațiunea.

În general, nu trebuie să includeți în slide-ul scopului nici un fel de scenariu de realizare a scopului. Respectivul slide trebuie să conțină numai tabloul final al realizării scopului. Aveți deja acest lucru. Tot ceea ce vi se cere este să vă bucurați de slide. Vizualizarea procesului înseamnă deja să lucrați asupra scenariului, dar în cu totul altă cheie. Convingeți-vă rațiunea nu de faptul că *totul va trece*, ci că *totul trece deja fără asperități*. Vizualizarea verigii în curs a lanțului de transfer merge în pas cu ceea ce faceți acum și doar cu un pas mai înainte. Încercând să vă autoconvingeți că lucrurile se vor termina cu bine, vă țineți sub un control strict. Nu vă mai gândiți la problemele care încă nu s-au produs și navigați liniștit pe cursul variantelor.

Realizarea

Mergeam pe asfaltul umed...

De dimineață, a plouat și râmele au ieșit din iarbă în căutarea sensului vieții și a unor noi descoperiri. Dar fiecare a avut soarta ei. Cele fericite au reușit să se târască până la stratul vecin cu cernoziom gras. Altele au nimerit în ciocurile păsărilor. Câteva au fost strivite de tălpile unor monștri uriași care tropăiau pe asfalt. A ieșit soarele și a uscat asfaltul. O rămă a rămas chiar la jumătatea drumului. Ea și-a dat prea târziu seama de greșeala sa. Nu i-au mai

ajuns puterile să se târască până la capăt. O aștepta o moarte înceată și chinuitoare. Și dintr-o dată o forță de neînțeles a ridicat-o și a aruncat-o pe pământul umed. Din punctul de vedere al râmei, acest lucru era imposibil, ea nu a putut să înțeleagă și să-și explice ce se întâmplă. Dar, pentru mine, aici nu s-a petrecut nimic supranatural: mi-a fost pur și simplu milă de rămă și am aruncat-o în stratul de flori. Cu siguranță, acest pelerin singuratic și-a ales totuși corect scopul său și poarta sa.

Dacă țelul vi se pare greu de realizat, întreaga sărbătoare vă va fi stricată de îndoieli și gânduri apăsătoare în legătură cu o posibilă nereușită. Cum să fie posibil ceva, despre care tu crezi că este imposibil? Iată un model de întrebare stupidă. Dar nu este așa! Din nou mă întorc la cele spuse mai sus. *Nu veți putea în nici un fel să vă autoconvingeți, să vă impuneți să credeți.* Lăsați aceste griji sterile și apucați-vă cu sârg de treabă, altfel spus, mergeți în direcția scopului.

Nu trebuie să vă neliniștească faptul că scopul vi se pare greu de realizat. Vă este greu să vă imaginați că ar fi posibil așa ceva. Dar aceasta este o grijă nesemnificativă. Treaba dumneavoastră este să alegeți corect ce vreți să comandați, restul, lăsați în grija chelnărului. Mulți oameni care au avut succese năucitoare au afirmat după aceea că nici în ruptul capului n-ar fi crezut că sunt în stare să obțină asemenea rezultate.

Înțelegerea reciprocă dintre suflet și rațiune este împiedicată de faptul că sufletul tinde spre țel, iar rațiunea își face griji cu privire la mijloacele de realizare. Sufletul n-are nicio idee cu privire la modalitățile de realizare a scopului. În vis, el s-a obișnuit să capete pur și simplu tot ceea

ce își dorește. Orice năzuință a sufletului este imediat realizată de către intenția visului. Pe unde zboară sufletul în tot timpul în care rațiunea doarme dusă, nimeni nu știe. Trezindu-se din somnul profund, rațiunea începe să direcționeze pânzele sufletului potrivit așteptărilor și trăirilor sale. De aceea visele nu pot să constituie un criteriu pentru înțelegerea dorurilor sufletului.

Din același motiv noi nu putem să ne amintim viețile anterioare ale sufletului, dacă ele într-adevăr au existat. Rațiunea, spre deosebire de suflet, vine în această lume ca o foaie albă de hârtie. Există nenumărate mărturii despre faptul că, în anumite circumstanțe, rațiunea oamenilor a avut acces la informații din viețile anterioare. Aceasta este o problemă separată și ea nu intră în cadrul prezentei cărți.

Rațiunea este nevoită să se gândească la mijloace pentru că ea s-a obișnuit să acționeze în cadrul intenției interioare. Iar în acest cadru, în mod obligatoriu există și un scenariu cu final rău. În acest caz, intenția exterioară nu numai că nu vă va ajuta, ba chiar va acționa împotriva. De aceea eu vă recomand în mod insistent să încetați să reflectați la diversele scenarii ale evoluției evenimentelor. În calea dumneavoastră spre țel, va trebui să precumpănească hotărârea de a avea – acesta fiind cel mai important lucru care trebuie să vă intereseze. Partea rămasă a intenției – hotărârea de a acționa – trebuie să fie curățată la maximum de dorință și de importanță.

Hotărârea de a merge este o intenție lipsită de pasiune de a îndeplini minimum din ceea ce vi se cere. Să acționezi fără patimă nu înseamnă să fii lasă-mă să te las și să acționezi fără hotărâre fermă. Cred că înțelegeți ce vreau să spun. Cu cât veți reuși să curățați mai bine intenția interioară de dorință și de importanță, cu atât veți putea acțio-

na mai eficient.

Scenariile realizării scopului trebuie gândite numai în linii generale: determinarea etapelor pe drumul deplasării către scop, altfel spus – verigile lanțului de transfer. După aceea nu trebuie să vă mai gândiți la scenariul general. În gânduri trebuie să existe doar slide-ul-scop. Acesta conține numai tabloul final al scopului realizat și nu conține niciun fel de scenarii. Rulați permanent în gând slide-ul, respirați împreună cu el. Zona de confort începe să se lărgască și parametrii emisiei mentale se vor regla pe linia scopului vieții.

Din toată atitudinea dumneavoastră legată de realizarea scopului excludeți orice fel de manifestări ale dorinței și importanței. Dacă veți stărui să depuneți eforturi pentru o mai rapidă realizare a scopului, dacă vă veți îndoi de capacitățile dumneavoastră, dacă vă veți teme de greutăți înseamnă că nivelul importanței este crescut. Permiteți-vă să fiți imperfect și să faceți greșeli. Dacă dumneavoastră înșivă nu vă permiteți să greșiți, nu așteptați ca alții să vă dea voie să greșiți. Dacă vă temeți că scopul nu va fi realizat, înseamnă că a apărut dorința. Și cum să nu dorești? Împăcați-vă cu ideea insuccesului, născociți căi ocolitoare și variante de rezervă. Să le aveți pregătite. Dacă nu veți face astfel de lucruri, înseamnă că nu vă veți putea elibera de dorință.

Important este ca *în niciun caz să nu mizați scopul dumneavoastră pe o singură carte*. Nu se poate, de exemplu, să lăsați totul la voia întâmplării și să vă vedeți de pașiuni. Și dacă, în curând, vă veți da seama că ați greșit, că este vorba de un scop străin sau de o poartă străină? În plus, mizând totul pe o carte, încălcați echilibrul. Totdeauna trebuie să existe o contrapondere, o variantă de rezervă,

o cale de retragere. Și sufletul vă va fi liniștit, iar forțele de egalizare nu vă vor atinge. De exemplu, nu renunțați la locul de muncă până nu aveți garanția unui nou loc de muncă. Nu trântiți vechea poartă și nu dați foc punților; fiți extrem de precaut și prevăzător. Chiar dacă sunteți absolut sigur că scopul și poarta sunt ale dumneavoastră, nu faceți mișcări negândite, care în caz de insucces vă pot lăsa fără o bucată de pâine și un acoperiș deasupra capului. Nimeni nu are asigurare când e vorba de nereușite.

Pentru orice situație, sunteți înarmat cu tehnica viguroasă a Transurfingului, așa că aveți mai puține motive de neliniște și teamă. Acum, cel puțin, cunoașteți regulile jocului, iar acest lucru înseamnă mult. În lumea pendulilor, individul intră cu ei în joc, fără să cunoască regulile și, de aceea, pierde imediat. Metodele de care ați luat cunoștință vă oferă un mare avantaj. Dar acesta nu e totul. În următoarele capitole veți face cunoștință cu „artileria grea” a Transurfingului.

Dacă nu veți pune piedici intenției exterioare prin acțiuni bazate pe nivelul crescut al importanței, aceasta vă va duce negreșit spre țel. Deplasați-vă pe cursul variantelor și nu încercați să vă împotriviți. Vă va îndemna să luptați împotriva cursului obișnuința rațiunii de a ține totul sub control. Nu vă lăsați convinși: nimeni nu are cum să știe dinainte toate mișcările. Dacă sunteți preocupat de vizualizarea slide-ului-scop, veți fi condus de intenția exterioară. Iar aceasta va acționa în afara cadrului scenariilor și stereotipurilor obișnuite și de aceea mersul evenimentelor va aduce schimbări neașteptate.

Rațiunea, percepând aceste schimbări ca fiind nefavorabile, va începe bâlbâiala și va strica toată treaba. Ca să nu se întâmple acest lucru, prevedeți în scenariu posibilita-

tea unei schimbări dinamice. Renunțați la controlul excesiv asupra situației. Dacă ceva se petrece altfel de cum ați prevăzut, nu vă grăbiți să corectați situația, ci încercați să priviți evenimentul neprevăzut într-o lumină pozitivă ce se desfășoară în favoarea dumneavoastră. La început, nu este totul evident dar, în majoritatea cazurilor, chiar așa și este. Omul se necăjește fără rost dar, de fapt, nu totul este chiar așa de rău.

Eu nu vă îndemn să credeți orbește în zicala: „Tot răul, spre bine”. În acest proverb există două adevăruri. Unul clar și altul ascuns. Cel clar se referă la stereotipurile obișnuite și presupune că, *în general*, nu este chiar așa de rău. Într-adevăr, cursul variantelor merge pe calea celor mai mici pierderi de energie. Neplăcerile înseamnă întotdeauna pierderi mari de energie și sunt provocate tocmai de lupta individului împotriva cursului. Schimbările în direcția cursului sunt interpretate ca fiind neplăcute numai din cauză că acestea nu concordă cu planul.

Adevărul ascuns, din proverbul amintit, are o pondere mult mai mare. Problema este că, dacă intenționați să percepeți schimbările aparent nefavorabile din scenariu ca fiind ceva pozitiv, care vă vin ca o mânășă, atunci chiar așa are să și fie. Această afirmație s-ar putea să vi se pară inofensivă dar și îndoielnică. Cu toate acestea, aici se ascunde o forță imensă. Dar despre aceasta vom vorbi în capitolul următor.

Deplasându-vă pe cursul variantelor, veți putea să grăbiți mișcarea cu ajutorul „vâslelor”, adică prin vizualizarea unei verigi din lanțul de transfer. Vizualizarea, spre deosebire de slide, include scenariul deplasării spre scop. Dar, după cum știți, vizualizarea verigii în desfășurare conține nu tot scenariul, ci numai un fragment care se refe-

ră la momentul actual. Vă schimbați pașii, conducându-vă după intenția curentă. Făcând un pas, simultan intenționați să-l faceți și pe următorul. Amintiți-vă cum veghează o mamă asupra modului cum crește copilul. În fiecare clipă, ea e preocupată de vizualizarea verigii în curs a lanțului de transfer. Acest lăncuț, ea îl are fracționat în verigi mărunte. Mama se bucură că azi copilul s-a înălțat în piciorușe și ea își imaginează modul în care, poate, mâine va face primul pas. Ea nu încearcă să-și imagineze cum va crește copilul ei și cum se va transforma într-un adult chiar sub privirile ei. Ea se bucură de prezent și e grijulie cu momentul în curs, convinsă fiind că mâine vor fi noi succese.

După același principiu trebuie să vizualizați etapa în curs a deplasării spre scop. *Astăzi este mai bine decât ieri, iar mâine va fi mai bine decât azi.* N-are rost să vă entuziasmați pentru toate viitoarele cotituri ale cursului varianteilor. Mai bine să fii mulțumit de momentul prezent și, pur și simplu, fără patimă și reproșuri, să-ți miști picioarele, să te deplasezi. Să presupunem că vreți să înotați într-un bazin. Pentru aceasta trebuie să alergați până la bazin 100 de metri, să săriți și să înotați. Iar acum, imaginați-vă că „plonjați” pe pământ și începeți să mișcați brațele pentru a înota, deși nu ați ajuns încă la bazin. Nu e o absurditate? La fel de absurd este și să te ocupi cu vizualizarea următoarelor verigi ale lanțului și să te gândești la mijloacele de realizare a scopului.

La vizualizarea verigii curente se constată mersul reușit al evenimentelor în momentul respectiv. Totul merge bine. Pe acest fundament se construiește următoarea treaptă: mâine va fi și mai bine. Intenționați, în gând, să pășiți pe următoarea treaptă, care este mai sus decât precedentă. În felul acesta apare un lanț de legătură inversă. Ca

urmare, deplasarea spre scop ne apare ca urcatul pe treptele unei scări. Un succes viitor ni-l imaginăm nu ca un nor suspendat în aer, ci ca o scară unde fiecare treaptă o susține pe următoarea. Nivelul reușitei merge crescendo ca urcatul pe o scară. Fiecare zi poartă în sine o părticică a viitorului succes. *Nu vă îngrijiți de viitor, trăiți prezentul.*

În drumul spre scop, pendulii vor încerca în fel și chip să vă abată din drum. Luați nereușitele ca pe ceva firesc. Nu se poate ca totul să meargă absolut lin, fără împotriviri. Când vă necăjiți din cauza unei nereușite, treapta în curs se prăbușește, iar dumneavoastră vă rostogoliți în jos de pe scară. Faptul acesta vă înrăiește și vă provoacă nemulțumire de sine pentru că planul făcut de rațiune a fost distrus. Și iată că ați și căzut în plasa pendulilor. Dacă sunteți nemulțumit de sine, înseamnă că nu veți trece pe acele linii ale vieții, unde vă așteaptă fericirea și șansa. Nu-i așa că atunci când vă însoțesc reușita și bunăstarea sunteți mulțumit? Și atunci, cum să mai nimeriți pe acele linii, dacă parametrii emisiei dumneavoastră mentale sunt reglați pe nemulțumirea de sine?!

Nu uitați că dacă apare o schimbare neprevăzută în cursul variantelor rațiunea o ia drept nereușită numai pentru faptul că aceasta nu intră în scenariul ei. De ce n-ar accepta această schimbare ca pe ceva convenit și n-ar interpreta insuccesul ca pe o reușită? Intrați în jocul următor: *întâmpinați aparentul insucces nu cu supărare, ci cu o uimire plină de bucurie.* Aici lucrează intenția exterioară; ea vă împinge spre scop pe o cale care vă e necunoscută. Dar de unde poate ști rațiunea ce drum te poartă spre scop. Rațiunea tocmai de aceea consideră scopul greu realizabil, pentru că nu vede printre drumurile bătătorite o cărare care să ducă spre scop. Desigur, nu veți obține nimic dacă nu

vă veți supune cursului variantelor și nu veți ieși la acea cărare, spre care vă împinge intenția exterioară.

Nu trebuie să privești la alții cum merg spre reușită și nici să te străduiești să te ții de ei. Nu vă lăsați furați de instinctul de turmă, doar aveți predestinarea proprie. Majoritatea merg pe drumuri bătătorite, dar adevăratul succes îl obțin doar aceia care nu țin seama de regula „Fă ca mine!” și au pornit independent pe o cărare proprie.

Iată și ultima avertizare. Dacă visați la ceva pentru ca să îi ajutați pe cei apropiați, s-ar putea să nu iasă nimic. De exemplu, gândiți în felul următor: când visul meu se va împlini, eu îi voi putea ajuta. Prin natura sa, sufletul este egoist. El și așa primește de la viață o fărâmbă din ceea ce își dorește. Să mai se gândească și la fericirea cuiva străin este greu de crezut! Sufletul nu are treabă cu alții, oricât i-ar fi de dragi și de apropiați. El se îngrijește numai de propria bunăstare. Viața lui în această lume este o șansă rară, unică. Orice manifestări de altruism, contrar părerii unanim acceptate, pleacă nu de la suflet, ci de la rațiune. Sufletul face tot ce-i stă în putință pentru realizarea scopului său. Dar dacă acest scop îl servește nu pe el, ci pe altcineva, el își pierde orice interes și îi oferă rațiunii libertatea să-și sleiască forțele în lupta pentru rezolvarea unei singure sarcini.

Într-un basm cunoscut, eroul, Pinocchio, și-a propus drept scop să se îmbogățească pentru a-l ajuta pe tatăl său. El gândea astfel: am să semăn monede de aur pe Câmpul Minunilor. Va crește un copac de aur și atunci îi voi cumpăra tatălui meu, Carlo, un teatru. Este sigur și firesc ca un astfel de scop să nu se realizeze și să-i aducă băiețelului din lemn multe griji. În formularea scopului el a făcut simultan două mari greșeli.

Prima greșeală: scopul îi servește nu lui personal, ci altora. Sufletul lui Pinocchio visează la ale sale, iar rațiunea se gândește la bunăstarea lui tata Carlo. Altruismul este o calitate foarte frumoasă, dar dacă ați hotărât să vă dedicați slujirii altora, atunci înseamnă că niciodată nu veți fi fericit. A-ți găsi fericirea în servirea unui scop sau a unei (unor) persoane, în ajutorarea celor slabi și fără apărare, a te dăruia total unei cauze sau idei – nu înseamnă nimic mai mult decât iluzii sau autoînșelare. Este acel caz, când rațiunea se află în întregime sub stăpânirea pendulului. Oricât ar căuta rațiunea să se convingă pe sine că și-a găsit fericirea în servirea altor oameni, sufletul unui asemenea om este profund nefericit și este „băgat la cutie”; nici nu mai are putere să-și pretindă dreptul la fericirea proprie. Convingerea rațiunii că o idee străină este ideea ei și că o fericire străină este propria fericire reprezintă rătăcirea individului care nu și-a putut găsi scopul sau poate că nici nu l-a căutat.

Cea de a doua greșeală a lui Pinocchio: el consideră banii un mijloc de realizare a celor dorite. Cum cred că înțelegeți, banii nu pot servi nici drept scop și nici ca mijloc. Banii constituie un atribut însoțitor pe drumul spre scop. Accentuarea atenției pe bani nu-și are rostul. Dimpotrivă, gândurile la bani conduc, de regulă, la crearea unor potențiale excedentare periculoase. Dacă scopul ales este al dumneavoastră, banii vor veni de la sine, nu trebuie să vă neliniștiți din cauza lor. Basmul despre Pinocchio reprezintă o minunată ilustrare a celor afirmate.

În basm se confirmă că dacă ți-ai găsit singur fericirea, se poate să-i fericеști și pe alții. Dacă v-ați realizat scopul, atunci vă vin și banii și bunăstarea; se înțelege că îi veți putea ajuta și pe cei apropiați, pentru că veți dispune,

într-adevăr, de largi posibilități. Dar deocamdată sunteți doar pe drumul către scopul dumneavoastră și trebuie să vă gândiți numai la fericirea personală. Prin aceasta, nu vă veți îndepărta sufletul de scop. Fie ca pe drumul spre realizarea scopului sufletul dumneavoastră să se gândească numai la el. După atingerea scopului, îi veți oferi ocazia rațiunii dumneavoastră altruiste să se îngrijească, cât va considera ea necesar, de cei apropiați, de natură, de animalele fără stăpân, de copiii flămânzi și de cine va mai dori ea.

Inspirația

Pe drumul spre scopul dumneavoastră, prin poarta necesară, veți pluti pe coama valului reușitei. Confortul obținut pentru suflet vă va permite să transferați emisie armonioasă. În capitolul despre valul succesului am vorbit deja de o asemenea translație. Totuși, a-ți crea senzația de tonus pozitiv, iar apoi s-o menții permanent este destul de dificil. Dar acum veți avea bucurie și veți obține liniștea ca urmare a unității dintre suflet și rațiune, de aceea translația se va produce de la sine. Toate treburile se vor aranja, multe probleme se vor autoelimina. Veți fi des vizitat de inspirație dacă nu veți încerca s-o chemați intenționat.

Inspirația este, în genere, un lucru minunat. Numai că ea este încărcată de o aureolă tainică, inaccesibilă. Se consideră că e foarte greu să o obții: ea apare spontan, pe neașteptate, întocmai ca o anume muză ce a nimerit în-

tâmplător lângă foculețul dumneavoastră. Apoi această muză, tot atât de neașteptat poate să-și ia zborul și timp îndelungat să nu mai apară. Cel care așteaptă, până la epuizare, următoarea apariție a acestei doamne, nu mai are parte de atingerea ei și cum se poate face acest lucru, în genere, el nici nu știe.

În realitate, este mult mai simplu decât pare. *Inspirația este starea de unitate a sufletului cu rațiunea în absența potențialului importanței.* Prima parte a definiției vă e clară. Inspirația este starea de avânt sufletească în care procesul creator se desfășoară ușor, simplu și, ce-i mai important, strălucit. Este absolut evident că acest lucru poate avea loc numai cu condiția unității dintre suflet și rațiune. Nu veți avea parte niciodată de inspirație, efectuând o lucrare care nu vă e la inimă.

Ocupându-vă de realizarea scopului, dumneavoastră veți obține, neîndoielnic, unitatea sufletului cu rațiunea, ceea ce va constitui prima condiție necesară a inspirației. Totuși această condiție nu va fi suficientă. De ce inspirația apare pe neașteptate iar apoi dispare nu se știe unde? Cauza ar putea fi extenuarea? Totuși, în stare de inspirație se poate lucra multe ore fără nicio urmă de oboseală.

Ne ajută să înțelegem, de unde apare inspirația și unde dispare, cea de a doua parte a definiției dată noțiunii de inspirație. Probabil ați ghicit despre ce este vorba. Toată filozofia constă în faptul că inspirația nu apare, ci ea pur și simplu se eliberează atunci când scade potențialul importanței. În ce constă această importanță? În primul rând, în dorința înflăcărată de a atinge scopul; în al doilea rând, în năzuința nestrămutată de a avea inspirație.

Dorind să vă atingeți scopul, nu-l veți realiza, lucru despre care v-am vorbit de nenumărate ori. Dorința mistui-

toare de a vă atinge scopul va isca, în locul vântului intenției exterioare, vijelia forțelor de egalizare, care le va îngrozi pe toate zânele bune și muzele dumneavoastră. Dorința de a trezi inspirația are aceeași natură. Orice pregătire, urmată de așteptarea inspirației, creează un potențial excedentar al importanței.

Iată, dumneavoastră v-ați organizat minuțios locul de muncă, ați gândit toate detaliile, ați făcut ordine, ați așezat totul pe rafturi, v-ați odihnit bine, v-ați pregătit în general, ați creat toate condițiile pentru întâlnirea cu muza. Prin această pregătirea minuțioasă ați materializat potențialul importanței și, dincolo de fereastră, vântul forțelor de egalizare a început să șuiere alarmant. Acum ați pus masa, ați aprins lumânările și v-ați așezat în așteptarea vizitei imprevizibilei doamne. Iar ea nu apare deloc. Și nici nu va veni, puteți fi sigur de aceasta, pentru că așteptarea lipsită de activitate este așteptare la pătrat. Afară, vântul forțelor de egalizare s-a transformat în uragan, așa că nici o doamnă zburătoare nu se va apropia de casa dumneavoastră.

Iar dacă veți manifesta nerăbdare, la limită cu disperarea, atunci vântul care urlă afară, va sparge geamurile și va transforma atmosfera energetică a casei în haos. Tulburarea ridică un adevărat zid între sufletul dumneavoastră și rațiune, așa că va fi nevoie de un timp îndelungat pentru a reface fosta unitate. Vedeți ce nefaste prin urmări sunt dorința, pregătirea și așteptarea inspirației?

Astfel, inspirația nu se va ivi până ce nu veți renunța la acea înverșunare mortală cu care o așteptați. *Inspirația nu vine, ea doar se eliberează în momentul când dispare potențialul importanței.* Și invers, inspirația este înăbușită când rațiunea nerăbdătoare împinge sufletul în cutia așteptării. Morbida obișnuință a rațiunii de a subordona totul

controlului său volitiv strică petrecerea serii.

Și totuși, deși în aparență, inspirația este necontrolabilă și imprevizibilă, rațiunea deține o modalitate eficientă de a o subordona controlului său. Numai că acest control ar trebui direcționat în altă parte. Ca de obicei, prin intenția sa interioară rațiunea se lovește de fereastra închisă, în timp ce alături oberlihtul este deschis; de fapt, totul ar trebui făcut invers.

În primul rând, *renunțați la dorința de a realiza scopul*. El și așa nu are cum să scape, dacă acesta este scopul dumneavoastră. Mai devreme sau mai târziu el tot va fi obținut. Rolul principal îl joacă hotărârea de a avea, în condițiile unei lipse totale a presiunii și a măsurilor decisiive din partea dumneavoastră. Liniștit și fără insistență, luați-vă ce-i al dumneavoastră întocmai cum vă luați corespondența din cutia poștală. Intenția interioară trebuie numai să-și miște picioarele în timp ce mergeți spre această cutie.

În al doilea rând, *renunțați la orice fel de pregătire pentru „mister”*. Orice pregătire pentru inspirație, indiferent în ce ar consta ea, atrage după sine formarea unui potențial excedentar. Vă pregătiți, înseamnă că vreți să atrageți ceea ce nu aveți. Cu cât mai amănunțit se înfăptuiește ritualul pregătitor, cu atât rezultatul va fi mai rău. Amintiți-vă, ați avut situații când v-ați pregătit cu sârg pentru o oarecare acțiune, eveniment, întâlnire! În final, n-a ieșit nimic, planul a căzut, întâlnirea a eșuat. Dacă forțele de egalizare sunt capabile să dezorganizeze interacțiunea dintre obiectivele materiale, atunci inspirația care este abia perceptibilă, o vor spulbera ca pe un fulg.

În al treilea rând, *renunțați la așteptarea inspirației*. Însușirea inspirației constă tocmai în faptul că ea apare

când nu te mai aștepți, nu-i așa? Atunci de ce s-o mai aștepți și în felul acesta să distrugi însăși condiția apariției ei?

Să presupunem că ați îndeplinit toate aceste trei condiții. Ce a mai rămas în final din intenția dumneavoastră interioară? Numai hotărârea de a vă mișca picioarele, adică de a acționa. Începeți să vă faceți treaba. Chiar și fără inspirație. O să apară și ea. *Inspirația se ivește în procesul muncii*. Nu puteți să risipiți la nesfârșit potențialul dorinței și așteptării atât timp cât nu începeți să acționați; n-are importanță cum – bine sau rău. După cum știți, intenția în acțiune împrășteie potențialul excedentar.

În final, rezultă următorul tablou. Așezați masa – pentru dumneavoastră, aprindeți lumânările – pentru dumneavoastră, așezați-vă mai confortabil și începeți să beți ceai spre propria satisfacție, fără să mai așteptați pe cineva. Puteți fi convins că muza capricioasă va fi afectată de o asemenea indiferență. Cum ați putut să uitați de ea? Ea se va anunța imediat și se va instala lângă dumneavoastră. Iată tot secretul!

Reanimarea scopului

Ce e de făcut, dacă ați mers spre un scop străin, dar nu vreți să renunțați la el? Se poate realiza un scop străin? Desigur, se poate. Fiind înarmați cu tehnica Transurfingului, veți beneficia de un mare avantaj în comparație cu aceia care nu cunosc regulile jocului în lumea pendulilor. Totuși, pentru a înfăptui un scop străin, trebuie depus un efort mult mai mare și va trebui să-l faceți.

Pe drumul spre scopul străin este necesar să vă conduceți după aceleași principii ca în cazul mișcării spre scopul propriu. Deosebirea constă doar în faptul că toate principiile trebuie respectate ireproșabil. Iată tot ce se poate spune despre realizarea unui scop străin.

Să presupunem că scopul pe care l-ați ales este străin. Ați vrea ca eu să vă sfătuiesc dacă e cazul să renunțați sau nu la el? Dacă este așa, înseamnă că dumneavoastră nu v-ați însușit până la capăt principiile Transurfingului. În această carte se dă numai harta locului și se dezvăluie regulile jocului. Hotărârea o veți lua singur. Dacă nu sunteți pregătit să vă asumați răspunderea pentru propria soartă, Transurfingul nu vă va ajuta. Metodele lui lucrează numai în cazul în care treceți la cârmă. Cum trebuie să procedați cu această cârmă? Deja știți. Dar încotro să vă deplasați? Lucrul acesta îl veți hotărî singur. Soluții de-a gata vor putea să vă ofere numai pendulii. *Folosind hotărâri străine, vă încredințați soarta în alte mâini.*

Chiar dacă este târziu să renunțați la un scop străin, îl puteți totuși realiza integral. Pentru aceasta trebuie să vă eliberați total de dorință și însemnătate. În drumul către un scop străin vor fi destule piedici, dar majoritatea dintre ele sunt generate de către rațiune atunci când luptă cu cursul variantelor și crește nivelul însemnătății. Arendați-vă. Acționați detașat și în același timp conștient. Nu luptați cu problemele și cu piedicile. Renunțați la importanță și ele vor dispărea de la sine.

Să presupunem că v-ați deplasat spre scopul propriu, dar v-au apărut în cale piedici greu de depășit. Ce anume le-a generat? Acum puteți cu ușurință să le definiți. Analizați unde anume ați dat prea mare importanță, cărui fapt i-ați acordat o însemnătate excesivă, unde ați încercat să

luptați cu cursul variantelor. Renunțați la însemnătate, arendați-vă, încredințați-vă cursului variantelor și totul se va aranja.

Scopul propriu s-ar putea să nu reușească și pentru că mergeți spre el printr-o poartă străină. Poate că ar trebui să observați mai atent și să alegeți o alta? Dar mai înainte de a schimba poarta, renunțați în mod obligatoriu la importanță și vedeți ce va fi. *S-ar putea să se închidă chiar poarta dumneavoastră, dacă în legătură cu ceva anume ați crescut puternic nivelul importanței.* De exemplu, ați mizat totul pe o singură carte. În acest caz, realizarea scopului va avea o însemnătate exagerat de mare. Poarta se va deschide din nou dacă veți renunța la importanță și veți avea grijă să vă asigurați, să aveți căi de rezervă.

Poarta străină, care mai înainte părea atât de liberă și de regulă stătea deschisă s-a închis pe neașteptate. Cauza pare să fie pe deplin rezonabilă, astfel că rațiunii îi rămâne doar să-și scoată pălăria și să ridice brațele: „Cine ar fi putut să știe?” Aici situația este inversă celei în care rațiunea se gândește la modalitățile de realizare și nu vede căile reale de îndeplinire ale scopului, în speță, porțile sale. Dacă scopul este veridic și sunteți pregătit să aveți, ușile proprii se deschid tot atât de neașteptat cum se deschid și cele străine. Dacă vă veți permite să aveți, vi se vor deschide chiar și porți străine.

În orice caz, atât scopul propriu cât și poarta proprie nu sunt unicele, ele pot fi chiar mai multe. *De aceea nicidecum nu este târziu să căutați un scop nou, chiar dacă unele din scopurile anterioare în mod obiectiv sunt deja inaccesibile.* Puteți încerca un scop străin, pe o poartă străină și în același timp să vi le căutați pe cele proprii. Nu este obligatoriu să renunțați la ceea ce ați început. Trecerea

la o linie-scop se poate înfăptui liniștit. Se poate lucra pentru un scop străin și în același timp se poate învârti în min-te slide-ul scopului propriu. Cu timpul, intenția exterioară vă va deschide porți nevăzute, ceea ce va permite să vă schimbați nedureros activitatea.

Este puțin probabil să vă eliberați total de penduli; ei se vor strădui să vă impună porți străine. Mai degrabă, ar trebui spus că și înainte „băteați” la porți străine. Dar chiar și acum, când aveți cunoștințe, nu sunteți asigurat împotri-va greșelilor. Fiecare va face obligatoriu greșeli. Nu se poate numai să vă căiți și să vă dojeniți pentru asta. Până la urmă vă veți găsi poarta. Greșeli nu face doar acela care nu întreprinde nimic. Sunteți înconjurat de o mulțime de oameni care „pur și simplu” trăiesc. Aceștia nu-și propun scopuri și nu citesc astfel de cărți. Ei vor mai mult decât au, dar n-au intenția să acționeze. Avantajul unor astfel de oameni constă în faptul că ei nu fac greșeli. Dar dumneavoastră veți face categoric greșeli pentru că pur și simplu vă permiteți lucrul acesta. *O reușită deplină crește pe rui-nele insucceselor.*

Când veți forța o poartă străină, în mod cert vă veți confrunta cu greutate. Din afară, toți vor vedea că depășiți obstacole și vă luptați cu problemele. Aceasta numai la suprafață. Dar nimeni, inclusiv dumneavoastră, nu va vedea că sufletul se opune, în toate chipurile, atunci când i se impune să intre printr-o poartă străină. Rațiunea face presiuni asupra voinței, spune că trebuie luptat până la capăt. Dar sufletul, chiar al oamenilor puternici, nu va fi capabil să reziste îndelung la o asemenea presiune. Ar putea să aibă loc un eșec. Necazul este că eșecul va arăta ca o greșeală de neiertat. Când omul are un asemenea eșec, el poate să facă greșeli elementare. Toți suntem expuși unui atare

lucru, inclusiv „mai marii lumii acesteia”.

Pe drumul spre o poartă străină vă pot aștepta eșecuri și veți face greșeli. Numai să nu faceți greșeli de neiertat. *Dacă v-ați arendat, acționați ireproșabil!* Paradoxul constă în faptul că o greșeală mare vă poate fi iertată. O neglijență mică nimeni nu v-o va ierta. Nu căutați compasiune nici la cei apropiați. Și dacă aceștia depind câtuși de puțin de dumneavoastră din punct de vedere material sau social, va fi cu atât mai rău – nu le-ați justificat așteptările. Învinuatorii și manipulatorii nu-și propun scopuri înalte, de aceea nu fac greșeli. Nu le oferiți ocazii să vă învinuiască de mici neglijențe impardonabile. *Acționați ireproșabil și când este vorba de lucruri mărunte, neînsemnate.* Și atunci, eșecul la o poartă străină nu va fi atât de dureros.

Feriți-vă mai ales de sfaturile celor apropiați. Căci ei „vă doresc binele din toată inima”. (Uneori este cumplit să vezi cum părinți „cu inimile arse” de griji hotărâsc decisiv soarta copiilor). Dacă veți merge drept pe propriul drum, iar apoi veți suferi o înfrângere, să nu așteptați crutare de la ei. Se vor văicări: „Noi ți-am spus doar! Tu niciodată nu ne ascultă!” În acest moment, aveți o poziție foarte slabă. Sunteți descurajat de insucces, iar manipulatorii care vă înconjoară, folosindu-se de slăbiciunea dumneavoastră, se străduiesc să vă aibă la mână. Le este mai comod. În felul acesta, ei se autoafirmă, mai ales că și dumneavoastră le sunteți la îndemână – smerit și supus.

Un individ aflat într-o situație dificilă este întotdeauna înconjurat de sfătuitori și manipulatori. Toți aceștia își urmăresc numai scopurile proprii: fie să crească în ochii lor, învățându-l pe cel care șovăie fie să obțină posibilitatea de a vă manipula, fie să vă pună la punct. Oricare dintre vorbele lor, atenuate de ambalajul „sincerei cordiali-

tăți”, în traducere sună astfel: „În ce te bagi? Te crezi mai bun ca noi? Stai cu noi și nu te mai închide în găoace. Trăiește ca noi. Noi știm mai bine cum e viața”. Într-o clipă de slăbiciune, în suflet ți se strecoară îndoiala: „Poate că ei gândesc corect, iar eu nu înțeleg nimic?!”

Apare întrebarea: merită să-i asculți pe sfătuitoari și pe manipulatori? Unde au dreptate? Păi, exact acolo unde ați greșit. Străduindu-vă să realizați ceva, fiecare într-o anumită împrejurare poate să greșească chiar ghidându-se după sfaturile „oamenilor deștepți”. Dar scopul propriu numai dumneavoastră puteți să-l găsiți. *Nimeni altul* nu poate face acest lucru. Chiar cei care în mod sincer vă vor binele, nu pot privi în sufletul dumneavoastră. Chiar și dumneavoastră înșivă vă auziți sufletul precum auziți murmurul stelelor dimineții adică, practic, nu-l auziți. *Nu vă lăsați influențat. Aveți încredere în sine.* În căutările propriului țel nu ascultați de nimeni, ci numai de inima dumneavoastră. În această chestiune trebuie să fiți ferm și neînduplecat față de penduli și foarte atent față de sufletul propriu.

După cum vedeți, singura rezervă în procesul de alegere a destinului îl constituie faptul că nu toate scopurile și porțile din spațiul variantelor sunt ale dumneavoastră. Aceasta nu înseamnă că nu le puteți alege. Nimeni nu vă interzice, dar atunci vă vor aștepta niște probleme. Aveți nevoie de așa ceva? Alegându-vă scopuri și porți străine, veți merge pe calea celei mai mari rezistențe. Toată frumusețea libertății de alegere constă în faptul că țelurile și porțile personale reprezintă pentru fiecare ceva mai bun decât cele străine. Dar pentru a obține libertatea de a alege este necesar să ne eliberăm de sub influența pendulilor care ne impun scopuri și porți străine.

Rezumat

Un scop străin înseamnă totdeauna proprie siluire, constrângere și obligare.

Un scop străin ți se înfățișează ca reflex al modei și prestigiului.

Scopul străin te atrage prin inaccesibilitatea lui.

Scopul străin te silește să-ți dovedești ceva ție însuși și altora.

Scopul străin ți-l impun alții.

Scopul străin servește la sporirea bunăstării altora.

Realizarea scopului propriu atrage după sine împlinirea tuturor celorlalte dorințe.

Ce vă dorește sufletul? Ce v-ar face viața mai fericită și mai plină de încântare?

Nu vă gândiți la mijloace atâta timp cât nu v-ați definit scopul.

Luând o decizie, urmăriți dacă sufletul se simte confortabil.

Închistarea sufletească poate fi înlăturată prin slide-uri, disconfortul niciodată nu va putea fi îndepărtat.

Sufletul știe totdeauna exact ceea ce își dorește.

Sarcina rațiunii în procesul de căutare a scopului este aceea de a căuta.

Sarcina rațiunii constă în a filtra toate informațiile exterioare, acordând o atenție deosebită stării confortului sufletesc.

Poarta proprie este calea care vă conduce spre propriul scop.

Dacă drumul nu vă este cunoscut, este necesar să aveți permanent în gând slide-ul scopului.

Dacă pe drumul spre scop vă simțiți inspirat, înseamnă că aceasta este poarta dumneavoastră.

Tot ceea ce faceți cu plăcere, fără să vă fie impus, are sens și valoare.

Nu includeți în slide-ul scopului niciun fel de scenariu! Îl aveți deja.

Nu mizați pe o singură carte scopul propriu și poarta proprie. Găsiți-vă asigurarea.

Nu închideți vechile porți și nu dați foc punților.

Nu vă lăsați influențat. Aveți încredere în dumneavoastră.

Cuprins

Cuvânt înainte	5
----------------------	---

Capitolul I

Intenția	7
----------------	---

De unde apar visele? Sunt oare doar produsul imaginației rațiunii umane? Ce au comun visele și realitatea? Se înlătură ușor vălurile de pe taina mirifică a magilor veacurilor îndepărtate care au construit piramidele egiptene și alte monumente asemănătoare.

Trezirea în somn.....	8
-----------------------	---

Spațiul viselor.....	14
----------------------	----

Forța mirifică a intenției.....	25
---------------------------------	----

Intenția exterioară.....	31
--------------------------	----

Scenariile jocului.....	47
-------------------------	----

Jocul după regulile dumneavoastră	53
---	----

Curățirea intenției.....	63
--------------------------	----

Capitolul II

Slide-uri.....	73
----------------	----

De ce dorințele nu se realizează și visele nu se împlinesc? Pentru ca ceea ce-ți dorești să devină realitate trebuie să știi cum să faci „comanda”. Începând cu acest capitol, în carte se dau recomandări practice concrete privind tehnica de realizare a comenzii. Sunt primii pași ai unui mag.

Iluziile.....	74
---------------	----

Deformarea realității	77
-----------------------------	----

Slide-urile pozitive	83
----------------------------	----

Lărgirea zonei de confort	87
---------------------------------	----

Vizualizarea scopului	94
-----------------------------	----

Vizualizarea procesului	98
-------------------------------	----

Verigile transferului	103
-----------------------------	-----

Capitolul III

Suflet și rațiune.....109

Omul dispune de o uriașă forță care uneori este numită energie psihică. Fiecare dintre noi are capacități magice, dar ele sunt blocate. Este clar că nu trebuie să mergem prea departe ca să ni se deschidă rezervele interne și posibilitățile potențiale. Miracolul se află foarte aproape de om, dar el nu îi acordă atenție.

Vântul intenției	110
Pânzele sufletului	110
Vrăjitorul sunteți chiar dumneavoastră	119
Mirajul	125
Îngerul-păzitor	132
Cutie pentru suflet	135
Freiluri	141
Unitatea dintre suflet și rațiune	147
Slide-urile sonore	158
Fereastră în spațiul variantelor	161
Frame-uri	166

Capitolul IV

Scopuri și porți175

Fiecare om își are calea sa în viață prin care el își făurește adevărata fericire. Dar cum să o găsești? Veți afla cum se procedează. Dar cum să-ți atingi scopul propus, căci nu totdeauna dorințele corespund posibilităților? Veți avea ocazia să vă convingeți că posibilitățile vă sunt limitate doar de intenție. Sfărâmând lacătele stereotipurilor, veți deschide porți care înainte vi se păreau inaccesibile.

Cum să-ți alegi lucrurile	176
Cum să dictezi moda?	182
Scopuri străine	185
Spargerea stereotipurilor	193
Scopurile proprii	199
Porțile dumneavoastră	208

Intenția.....	217
Realizarea	220
Inspirația.....	230
Reanimarea scopului	234

SISTEMUL DE CARTE PRIN POȘTĂ – PLATA RAMBURS

Puteți comanda oricare din cărțile apărute la Editura Dharana și le veți primi prin poștă în cel mai scurt timp. Plata o veți face ramburs, la primirea coletului.

Comandând astfel, beneficiați de o reducere de **20%**. Pentru comenzi mai mari de 50 RON

vom plăti noi taxele poștale.

Transmiteți comanda prin poștă, telefon sau e-mail.

Pentru oferta actualizată puteți vizita site-ul nostru:

www.sufletdecarte.ro

Sufletul ei este intotdeauna langa tine

Aici veți putea găsi și alte cărți al căror suflet să fie mereu lângă dumneavoastră

**Editura Dharana București, str. Sf. Ecaterina nr.15,
sect.3, OP 53, cod. 040155**

Tel. 021.337.24.24

e-mail: editura@gmail.com

Editura Dharana

Au apărut:

În colecția „Lotus”

1. **„În zarea nemuririi”** de Prentice Mulford
2. **„Karma yoga”** de Swami Vivekananda
3. **„Știința respirației în yoga”** de Yog Ramacharaka
4. **„Energia psihică”** de Aleksandr Klizovski
5. **„Tratamentul ocult”** de Yog Ramacharaka
6. **„Upanișadele”** de Swami Prabhavananda
7. **„Dumnezeu există”** de Swami Sivananda
8. **„Ce ar face Confucius?”** de E. N. Berthrong, PhD
9. **„Medic de trei corpuri după douăzeci de ani”** de Dr. Janine Fontaine
10. **„Învățăturile lui Confucius”** (Analectele), trad. Traian Călin Uba
11. **„Incursiuni în Atlantida”** de Florentina Mateescu
12. **„Medic de trei corpuri”** de Janine Fontaine
13. **„Eliberarea de materialismul spiritual”** de Chögyam Trungpa
14. **„Viata vine din afara”** de Janine Fontaine
15. **„Medicina chakrelor”** de Janine Fontaine
16. **„Apa, miracolul vieții. Terapii interne cu apă”** de Mihăiță Toma
17. **„Dezintoxicarea fizică și psihică. Tehnici și produse”** de Mihăiță Toma
18. **„Miracolul din fiecare”** de Ovidiu Harbădă
19. **„Mesaje de la maeștrii ascensionați. O misiune importantă: România”** de Maria Cristina Stroiny
20. **„Mesaje de la maeștrii ascensionați. O misiune importantă: România”** de Maria Cristina Stroiny
21. **„Hipnoza, ca abordare sau Cartea Trecerii. Prima Moștenire Atlantă”** de Florentina Mateescu

22. „Suferințe disprețuite” de Dr. Janine Fontaine

În colecția „Universul din noi”

- 1. „A muri nu înseamnă a muri” de Isola Pisani**
- 2. „Moartea intimă” de Marie de Hennezel**

În seria „Învață să te ierți” de Luule Viilma

- 1. „Lumina sufletului”**
- 2. „Să stagnezi sau să evoluezi”**
- 3. „Alungă răul din tine”**
- 4. „Căldura speranței”**
- 5. „Izvorul luminos al iubirii”**
- 6. „Durerea este în sufletul tău”**

În seria: „Transurfingul realității” de Vadim Zeland

- 1. „Spațiul variantelor”**
- 2. „Murmurul stelelor dimineții”**
- 3. „Înainte spre trecut”**

În seria: „Quenta la’Erta” de Alexey Shadrin

- 1. „Cartea corai. Cartea de taină a Păzitorilor Pământului”**

În curând:

În seria: „Transurfingul realității” de Vadim Zeland

- 4. „Dirijarea realității”**

În seria „Învață să te ierți” de Luule Viilma:

- „În armonie cu tine însuși”**
- „Iertarea adevărată și iertarea mimată”**
- „Învățătură despre supraviețuire”**

În colecția „Lotus”:

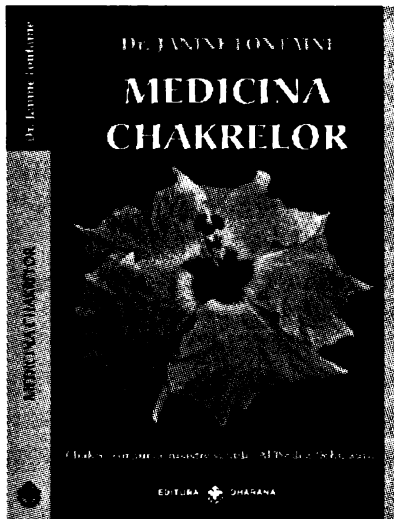
„Calea vindecării” de Matthew Manning

„Medicina corpului energetic” de Janine Fontaine

„Antrenându-ți mintea” de Chögyam Trungpa

**„Arta secretă Seamm Jasani – 58 de Mișcări din Tibetul Antic pentru menținerea Tinereții Veșnice”
Asanaro**

**„Când lucrurile se destramă – Sfaturi din inimă
pentru timpuri dificile” de Pema Chödrön**

„Medicina chakrelor”

De Dr. Janine Fontaine

Nr. Pag: 336

În urma unui accident auto petrecut când se pregătea să plece spre Statele Unite pentru a afla mai multe despre Tony Agpaoa, cel mai celebru vindecător filipinez, Janine Fontaine descoperă din întâmplare veri-tabila anatomie și adevărata fiziologie a chakrelor, acești faimoși centri energetici repartizați în șapte puncte ale

corpului. Această descoperire îi va aduce o rapidă însănătoșire.

Descris până atunci în mod hazardat și contradictoriu, descoperim aici sistemul chakrelor analizat scrupulos și experimental. Aplicațiile sale în medicina energetică sunt descrise în funcție de patologii.

Janine Fontaine ne prezintă chakrele principale și chakrele secundare, legătura lor cu circulația energiei, relația dintre ele și stările de conștiință ordinare și extraordinare, fenomenele parapsihologice și chakrele precum și individualizarea celui de Al Treilea Ochi, al cărui rol în stările de stres este evidențiat aici.

O lucrare ce introduce eficient ezoterismul în medicină.

Prentice Mulford

ÎN ZAREA NEMURIRII

„În zarea nemuririi”

Autor: Prentice Mulford

Nr pag: 216

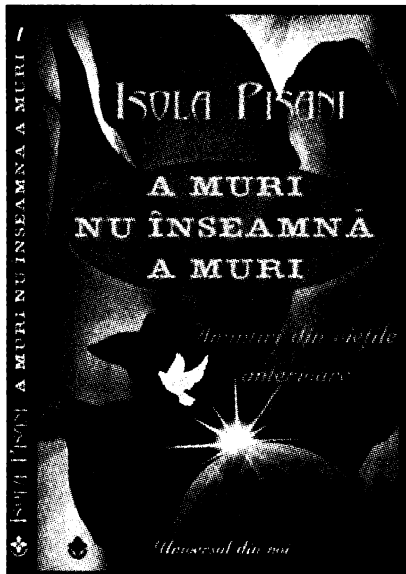
Legile vieții expuse în lucrarea de față au existat dintotdeauna, numai că Mulford le-a studiat, le-a observat și le-a valorificat. Legea gravitației a existat și înainte de Newton, numai că până la el nu o observase nimeni!

Lucrarea de față tratează o mulțime de manifestări ale energiei psihice.

Sfaturile practice expuse de autor sunt de neprețuit, iar cel ce va cugeta asupra lor și apoi le va aplica va culege roade bogate, atât în domeniul energiei psihice, cât și în ceea ce privește sănătatea fizică. Bunăstarea omului depinde de acești factori pe care Mulford îi expune cu atâta claritate și generozitate încât uimește, frapează și îndeamnă la aplicare.

Prentice Mulford e acela care ne dă o cheie de aur, cu care să putem deschide poarta fericirii și eu simt că mi-am făcut o datorie sfântă, traducându-i gândurile în limba noastră.

Alexandru E. Russu

„A muri nu înseamnă a muri – amintiri din viețile anterioare”

Autor: Isola Pisani

Povestea adevărată a lui Orville, pe care Isola Pisani ne-o relatează cu multă măiestrie, ne dă prilejul să reflectăm la sensul terapeticilor prin regresie. Ele se practică pe scară largă, dar nu sunt încă prea bine cunoscute; aş putea să spun acelaşi lucru despre tot ce se petrece în interiorul nostru, de acest spaţiu

interior care aşteaptă un nou Cristofor Columb şi a cărui explorare este poate mai importantă şi mai urgentă decât cea a tainelor atomului. Dar ştiinţa noastră occidentală s-a îndepărtat de atât de multă vreme de aceste lucruri încât va fi nevoie de multe eforturi ca să ne schimbăm punctul de vedere....

Redusă la esenţial, tema cărţii se referă la o terapeutică prin conştientizarea vieţilor anterioare de către subiect. Când acesta şi-a conştientizat din plin inhibiţiile, ura sau furia din existenţele anterioare şi când s-a eliberat de ele, tulburările patologice pe care le prezintă în viaţa actuală au dispărut imediat. Să nu uităm că, deşi lucrurile acestor sunt prea clar exprimate, aceste tulburări au rezistat la toate celelalte terapeutici.

**„Moartea intimă –
cei ce urmează să moară
ne învață cum să trăim”**

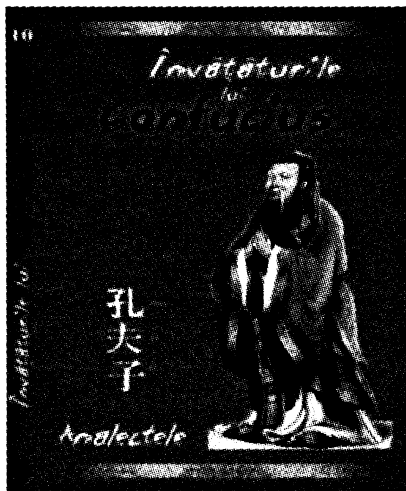
**Autor: Marie de
Hennezel**

Această carte este o lecție de viață. Lumina pe care o răspândește este mai puternică decât tratatele despre înțelepciune. Ea ne propune nu atât o filozofie cât o mărturie despre cea mai profundă dintre experiențele omenești. Forța ei constă în fapte și în simplitatea prezentării lor. „Pre-

zentare”, acesta este cuvântul potrivit. Să prezinte încă o dată un fapt care se ascunde conștiinței: lumea cealaltă a lucrurilor și a timpului, miezul temerilor și al speranțelor, veșnicul dialog al vieții cu moartea. Acest dialog este „prezentat” în aceste pagini, cel pe care Marie de Hennezel îl poartă neconținut cu bolnavii care se află la sfârșitul vieții lor. În clipa celei mai mari singurătăți, cu trupul frânt la marginea infinitului, se instaurează un alt timp care se află dincolo de măsura obișnuită.

François Mitterrand

„Atunci când moartea este atât de aproape, când tristețea și suferința domină, mai poate să existe viață, bucurie, tresăriri ale sufletului de o profunzime și de o intensitate netrăite vreodată.”

„Învățăturile lui Confucius”

Nr. pag: 208

„Două feluri de oameni nu-și schimbă niciodată comportamentul: cei mai înțelepți și cei mai nesăbușiți.”

„Cei din vechime aveau trei cusururi, pe care nu le mai întâlnim în zilele noastre.

Pe vremuri, cei care aveau ambiții mari comiteau anumite abuzuri, astăzi însă ei își pot permite orice; pe vremuri, comportamentul celor austeri friza rigiditatea; astăzi austeritatea a degenerat în țâfnă și aroganță; pe vremuri ignoranții erau oameni simpli și corecți, astăzi ignoranții au devenit vicleni.”

„Când întâlniți un om înțelept, gândiți-vă ce puteți face pentru a fi asemenea lui. Când întâlniți un om lipsit de virtute, examinați-vă pe voi înșivă ca să aflați ce-i de făcut ca să nu fiți asemenea lui.”

„Omul înțelept caută perfecțiunea, iar omul obișnuit, bunăstarea; omul înțelept învață să observe legitățile, iar omul obișnuit să câștige favorurile.”

„Numai în toiu iernii geroase îți dai seama că pinii și chiparoșii nu-și leapădă frunzele odată cu ceilalți copaci.”

Seria „Învăță să te ierți” de Luule Viilma

Această serie se bucură de un mare succes în Rusia, Ucraina și țările baltice, aflându-se pe primele locuri în topul cărților ce ne ajută să evoluăm spiritual și în inimile cititorilor.

Cărțile doamnei Luule Viilma au creat un adevărat curent de gândire și au ajutat foarte multă lume să se vindece fizic și spiritual.

Au apărut:

Volumul 1. Lumina sufletului

Volumul 2. Să stagnezi sau să evoluezi

Volumul 3. Alungă răul din tine

Volumul 4. Căldura speranței

Volumul 5. Izvorul luminos al iubirii

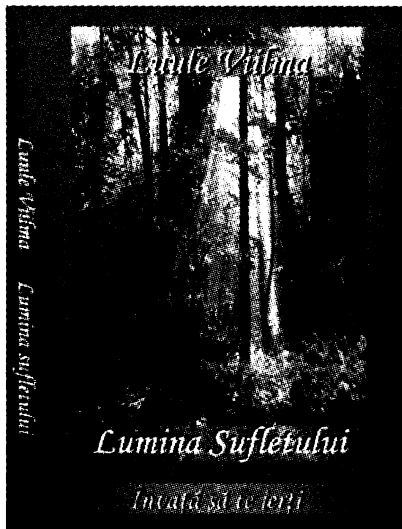
Volumul 6. Durerea este în sufletul tău

În pregătire:

Volumul 7. În armonie cu tine însuși

Volumul 8. Iertarea adevărată și iertarea mimată

Volumul 9. Învățătură despre supraviețuire

„Lumina Sufletului”

Autor: Luule Viilma

Nr. pag: 304

- *Ați sperat vreodată să puteți scăpa de stresurile dumneavoastră și nu ați știut cum să procedați?*
- *V-ați dori să corectați relațiile din familie și cu alte persoane?*
- *V-ați îmbolnăvit? De unde a apărut boala? Cum să scăpați de ea? De câte ori nu ne-am pus cu*

toții aceste întrebări?

Toate acestea se află în puterile dumneavoastră. Citiți cartea „**Lumina sufletului**” de **Luule Viilma**.

Prima carte în care sunt prezentate stresurile și bolile pe care acestea le provoacă.

Această carte a fost scrisă pentru ca oamenii să poată să-și îmbunătățească singuri propria sănătate. Maniera de prezentare a fost în mod deliberat simplificată pentru ca ajutorul să fie accesibil pentru fiecare.

Învățătura cu privire la iertare este simplă și accesibilă pentru aceia care sunt gata să-și recunoască propriile greșeli și inaplicabilă pentru aceia care caută vinovați în afara propriei persoane.

Luule Viilma

**Să stagnezi
sau
să evoluezi**

Învăță să te ierți

**„Să stagnezi sau să
evoluezi”**

Autor: Luule Viilma

Nr. pag: 288

Mișcarea este baza existenței spiritului, stagnarea înseamnă moarte.

Sentimentul de vinovăție îl face pe om slab și receptiv la rău. Frica atrage răul.

Răutatea distruge.

Sentimentul de vinovăție este stresul inimii. Dacă cineva a făcut în viață ceva

greșit sau nu a făcut ce trebuia sau a lăsat o greșeală necorectată, în sufletul lui apare un inexplicabil sentiment de vinovăție.

Sub presiunea vinovăției, omul obosește repede, îi scade capacitatea de a munci, devine indiferent față de muncă și de viață. Îi scade rezistența la suprasolicitări și apare boala. Dispare interesul față de viață, viața își pierde sensul și apare depresia. Este momentul cel mai potrivit pentru apariția fricii. Frica este pentru om cel mai cunoscut stres. Ea apare, ca un prieten, pentru a te avertiza: „*Mai poți să schimbi ceva. Încă mai e posibil să te salvezi de la pieire.*”

Viața este mișcare. Cine își îndreaptă greșelile merge mai departe.

Trebuie înțeles că noi venim pe această lume ca să învățăm. A învăța înseamnă a conștientiza obstacolul și a-l elimina.